MUMİA VERDE

Fergus Hume

Solaris

FERGUS HUME

Mumia verde

Editura ALDO PRESS

2004

Fergus Hume
Mumia verde

Editor ALDO PRESS, Bucureşti

Informaţii, comenzi ramburs, comenzi
pentru editare şi tipărire de cărţi şi broşuri
OP 76, CP 161, Bucureşti, 062590
Tel./Fax 4341750;
Email *aldopress@rdsmail.ro*
www.aldopress.ro

ISBN eBOOK: 978-973-701-115-2
ISBN 973-701-033-7

elefant.ro

Capitolul 1. IUBIŢII

— Sunt foarte furioasă! s-a îmbufnat domnişoara.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce? s-a mirat burlacul.

— De fapt, într-un fel, m-ai cumpărat.

— Imposibil, ai un preţ de neatins.

— Chiar aşa, când o mie de lire...

— Meriţi de-o sută cincizeci de ori mai mult. Ptiu!

— Interjecţia asta nu-mi răspunde la întrebare.

— Nu cred că e una la care trebuie dat un răspuns, a spus tânărul glumeţ, sunt subiecte de discuţie mai importante decât lirele, şilingii şi amărâtele de pence.

— Zău?! Cum ar fi…?

— Despre dragoste într-o zi ca asta. Uită-te la cer, albastru ca ochii tăi, la soare, auriu ca părul tău.

— Cald ca afecţiunea ta ar fi trebuit să spui.

— Afecţiune! E un cuvânt rece fiindcă eu te iubesc.

— În valoare de-o mie de lire!

— Lucy, tu eşti o… femeie. Banii aceia n-au cumpărat dragostea ta, ci consimţământul tatălui tău vitreg pentru căsătoria noastră. Dacă nu i-aş fi făcut capriciul acesta ar fi insistat să te măriţi cu Random.

Lucy s-a bosumflat iar, dispreţuitoare.

— N-aş fi făcut-o niciodată!

— Păi, nu ştiu. Random e ofiţer şi baronet, frumos şi agreabil, oarecum talentat. Ce obiecţii poţi găsi la o asemenea alianţă?

— Una insurmontabilă, el nu e ca tine, Archie, scumpule.

— Hmmm, ai adăugat adjectivul destul de târziu, a mormăit burlacul.

Apoi, după ce ea a râs tachinându-l într-o manieră tipic feminină, el a adăugat irascibil:

— Nu, pe legea mea, Random nu-i ca mine, chiar deloc. Eu sunt doar un artist fără faimă şi poziţie socială care se luptă pe trei sute de lire pe an să fie cu greu cunoscut.

— Unora le-ar ajunge, fiinţă lacomă ce eşti.

— Dar pentru doi? a-ntrebat el şoptit.

— Din plin.

— Oh, prostii, prostii, prostii!

— Ce? Când sunt logodită cu tine? Faptele vorbesc mult mai clar ca vorbele, domnule Archibald Hope. Te iubesc mai mult decât ţin la bani.

— Eşti un înger, un înger!

— Tocmai ai spus că sunt o femeie. De fapt ce crezi?

— Asta, a spus el sărutându-i buzele lacome pe poteca nepăzită decât de mierle şi gândăcei. E o explicaţie destul de clară?

— Nu pentru un înger, care are nevoie de adoraţie, ci pentru o femeie care… Dar hai să mergem, Archie, să nu întârziem la cină.

În numai treizeci de secunde tânărul a zâmbit, s-a încruntat, a oftat şi a râs, cu ceva îndemânare pentru această “gimnastică emoţională”. Firea capricioasă a femeii îl nedumerea aşa cum îl nedumerise şi pe Adam, iar el nu putea înţelege această schimbare rapidă de la poezie la proză. Cum putea fi altfel când avea doar douăzeci şi cinci de ani şi era logodit pentru prima oară? Şaptezeci de ani nu-ţi ajung să înţelegi femeia şi fiecare învăţăcel părăseşte lumea asta cu convingerea că din cele o mie de feţe pe care perechea bărbatului i le prezintă bărbatului-pereche nici una nu e a fiinţei pe care doreşte s-o descopere. Există totdeauna mister în spatele misterului, un voal peste alt voal, o sferă în interiorul altei sfere.

— E absolut extraordinar, a spus în cele din urmă mirat bărbatul.

— Ce e? a-ntrebat prompt enigmatica.

Ca să evite o ceartă la care nu putea face faţă, Archie a schimbat subiectul vorbind despre vreme.

— Ce zi de septembrie, ai putea crede că eşti în iulie!

— Cum?! Când gardurile vii sunt veştejite şi frunzele cad, grânele sunt secerate şi căpiţele aurii, când…. când…

A privit în jur căutând mai multe exemple care să-l contrazică.

— Văd toate lucrurile astea, draga mea, şi ziua asta nepotrivită cu ele!

— Nepotrivită?

— O zi de iulie strecurată în septembrie. Vine în peisajul acestei luni de toamnă cum vine dragostea în inimile unui cuplu matur care simte că-i prea

târziu pentru pasiune.

Ochii lui Lucy au respins ideea, iar soarele aproape primăvăratic ce arăta prea clar ridurile Naturii îmbătrânite, i-a confirmat părerea.

— Înţeleg. Dar şi tinereţea are înţelepciunea ei.

— Iar bătrâneţea are experienţa. E legea compensaţiei, draga mea. Dar nu-nţeleg, a spus el gânditor, ce legătură e între remarca ta şi răspunsul meu cu priveliştea.

După aceste cuvinte Lucy i-a declarat că a luat-o razna.

În ultimele cinci minute, ieşiseră de pe o potecă ascunsă unde gardurile vii erau albite de praf şi uscate de căldură într-un spaţiu larg deschis, un fel de capăt de lume. Aici, terenurile saline se întindeau dezordonate, spre impunătoarea Tamisa, intersectate de canale de scurgere şi şanţuri, metereze de pământ, garduri strâmbe, valuri de iarbă şi linia neregulată a copacilor piperniciţi de pe malul apei. Mlaştinile erau pline de stuf şi papură, părând maro din cauza ierburilor sălbatice uscate deşi, ici şi colo, străluceau în culoarea smaraldului petice de pământ îmbibat de apă, tocmai bune pentru un inel de zână. Dincolo de un taluz nu prea înalt din buşteni şi iarbă, îndrăgostiţii au putut vedea fluviul cel larg şerpuind la est cu corăbiile revenind acasă sau plecând spre depărtări plutind pe valurile aurii. Peste apa sclipitoare, de unde malul ei se continua până la piciorul molcomelor dealuri din Kent, se întindeau terenuri aluvionare, cu puţini copaci şi-n aerul limpede se zăreau grupuri de case mici şi mari, fabrici cu coşuri înalte fumegând, pâlcuri de copaci şi linii de cale ferată. Peisajul nu era frumos deşi soarele îl poleia cu generozitate, dar celor doi îndrăgostiţi li se părea Paradisul. Cupidon, stăpânul zeilor şi oamenilor, îi înzestrase cu obişnuiţii ochelari cu lentile roz care fac parte din recuzita meseriei lui, iar ei vedeau în preajmă o lume de vis. Dacă EL era acolo, dacă EA era acolo, ce altceva îşi puteau dori Romeo şi Julieta?

De la picioarele lor se desfăşura şoseaua îngustă, dreaptă, care era ruta principală a districtului, o linie albă cochetă, pretenţioasă, deasupra dezordinii pitoreşti a mlaştinilor. Cotea pe lângă câmpiile joase de la poalele dealurilor şi se strecura printr-o poartă de fier, ca să dispară la orizont la portalul gigantic al fortului. Acesta era o grămadă pitică, diformă,

de piatră gri colţuroasă, construită simetric, dar de-o urâţenie agresivă exact din cauza asta, fiindcă graţioasele curbe ale naturii fuseseră distruse în fiecare punct vizibil. Stătea golaş în mijlocul luncilor sterpe, mohorâte, pe care sclipeau doar bălţile, n-avea nici măcar o frunză de plantă agăţătoare pe zidurile ameninţătoare deşi deasupra lui apăreau vârfurile copacilor plantaţi în curtea cazarmei. Arăta de parcă zidurile sumbre ar fi înconjurat o livadă secretă. Cu parapetele agresive, ferestre foarte mici şi puţine, bine zăbrelite, intrarea posacă şi absenţa vreunei urme de verdeaţă, Fortul Gartley semăna cu Castelul Disperării. Pe partea frontală, dar invizibile pentru îndrăgostiţi, tunuri mari priveau mânioase spre fluviul pe care îl apărau şi când răsunau primeau răspuns de la tunurile mai mici de peste apă. Acolo, ascunse de copaci şi mascate de taluzuri înierbate, se aflau forturi mai mici menite să supravegheze şi protejeze flota de aur a comerţului englez.

Lucy, totdeauna impresionabilă, tremura cu mâna în mâna lui Archie în timp ce privea cu ochi mari peisajul acela, dezolant chiar şi la lumina puternică a soarelui. A spus brusc:

— Nu mi-ar plăcea deloc să stau în Fortul Gartley. E ca şi cum ai fi la închisoare.

— Dacă te măriţi cu Random va trebui să locuieşti acolo sau într-un vagon de tren. El este căpitan, îţi aminteşti, şi trebuie să meargă unde îl cheamă gloria, ca un bun soldat.

— După mine gloria poate să-l cheme până răguşeşte, a replicat cu candoare fata, eu prefer un atelier de artist în loc de o tabără.

— De ce? a întrebat Hope râzând de însufleţirea cu care vorbea.

— Motivul este evident: îl iubesc pe artist!

— Şi dacă l-ai iubi pe soldat?

— Aş urca în vagonul de tren şi i-aş da Bovril când e rănit. Dar pentru tine, dragul meu, voi găti şi coase şi coace şi…

— Stop, stop! Vreau o nevastă, nu o menajeră.

— Orice om deştept le vrea pe amândouă în una singură.

— Dar tu ar trebui să fii ca o regină, draga mea.

— Nu fără s-o vreau şi eu, Archie, e o sarcină prea grea. Să trăiesc din şase lire pe săptămână cu tine va fi mai amuzant. Ştii, putem lua o căsuţă şi trăi o viaţă simplă în satul Gartley până o să devii lord, iar eu voi putea fi lady Hope şi voi purta rochii de mătase.

— Vei fi Regina Lumii, draga mea, vei fi unică!

— Ce trist! Aş prefera să fiu cu tine. Iar asta-mi aminteşte că suntem aşteptaţi la cină. Hai s-o luăm pe scurtătură spre casă trecând prin sat. Pe drum poţi să-mi spui exact cum m-ai cumpărat de la tatăl meu vitreg pe-o mie de lire.

Archie Hope s-a încruntat văzând încăpăţânarea incurabilă a femeilor.

— Nu te-am cumpărat, scumpa mea, de câte ori vrei să neg o vânzare care n-a avut loc? Doar am obţinut consimţământul tatălui tău vitreg la căsătoria noastră în viitorul apropiat.

— Ca şi când el ar fi avut vreun cuvânt de spus în legătură cu căsătoria mea din moment ce e doar tatăl meu vitreg şi-n faţa mea n-are nici o autoritate. Cum ai obţinut consimţământul lui… care oricum nu era necesar, a repetat ea apăsat.

Sigur că n-avea rost să te cerţi cu o femeie care se hotărâse. Cei doi au început să meargă spre sat pe digul rutier, iar Hope şi-a dres glasul să explice răbdător, ca unui copil.

— Ştii că tatăl tău vitreg, profesorul Braddock, e nebun după mumii?

Lucy şi-a clătinat capul în modul ei îndărătnic, dar amuzant.

— Doar este egiptolog.

— Exact, dar mai puţin celebru şi bogat decât ar trebui să fie având în vedere cunoştinţele lui despre antichităţile plicticoase. Ei, ca să scurtez povestea, mi-a spus că tare şi-ar dori să vadă care e diferenţa între modul egiptean şi cel peruvian de-a îmbălsăma morţii.

— Totdeauna am crezut că e prea pasionat de Egipt ca să-i mai pese de vreo altă ţară, a spus Lucy gânditoare.

— Draga mea, nu-i preocupat de ţară, ci de civilizaţia din trecut. Incaşii îşi îmbălsămau morţii, tot aşa şi egiptenii, iar Profesorul a auzit cumva de Mumia Regală înfăşurată în bandaje verzi… aşa că mi-a descris-o.

— Ar trebui numită Mumia Irlandeză, a spus Lucy în glumă.

— Această mumie e în posesia unui bărbat din Malta şi când Profesorul Braddock a auzit că e de vânzare pentru o mie de lire…

— Oh! l-a întrerupt vioaie fata, deci de asta l-a trimis tata pe Sidney Bolton undeva acum şase săptămâni?

— Da. După cum ştii, Bolton e asistentul tatălui tău şi e la fel de înnebunit după mumii ca şi Profesorul. L-am întrebat pe Profesor dacă e de acord să mă căsătoresc cu tine…

— Absolut inutil, l-a oprit Lucy abrupt.

Archie a trecut peste remarcă doar ca să evite o ceartă.

— Când l-am întrebat, a spus că vrea să te căsătoreşti cu Random, care e bogat. Am subliniat că mă iubeşti pe mine şi nu pe Random, iar el e plecat cu iahtul în timp ce eu sunt aici. Atunci el a spus că nu putea să aştepte întoarcerea lui Random şi-mi va da o şansă.

— Cum adică?

— Păi, se pare că se grăbea să-şi ia Mumia Verde din Malta ca nu cumva altcineva să strice târgul. Aminteşte-ţi că asta se întâmpla acum două luni, iar Profesorul Braddock vroia banii imediat. Dacă Random ar fi fost aici i-ar fi dat el, dar fiindcă Random era plecat, Profesorul mi-a spus că dacă-i înmânez o mie de lire să cumpere mumia el va permite logodna noastră acum şi căsătoria peste şase luni. Am văzut că-i şansa mea şi-am profitat de ea fiindcă tatăl tău a fost totdeauna un obstacol în calea noastră, dragă Lucy. Peste o săptămână, Profesorul Braddock avea banii, fiindcă am vândut nişte acţiuni ca să fac rost de ei. Atunci l-a trimis pe Bolton la Malta cu un cargobot ca să-l coste mai ieftin, iar acum îl aşteaptă să vină cu “Mumia Verde”.

— Sidney a cumpărat-o?

— Da. Profesorul mi-a spus c-a luat-o cu nouă sute de lire şi o aduce înapoi cu “Diver”, acelaşi cargobot cu care a plecat la Malta. Deci asta-i toată povestea şi poţi să vezi că nici vorbă să te fi cumpărat. Cele o mie de lire mi-au servit ca să obţin consimţământul tatălui tău.

— Nu e tatăl meu! a izbucnit Lucy fiindcă n-a găsit altceva de spus.

— Aşa-i spui.

— Numai din obişnuinţă. Nu pot să-i spun “domnule Braddock” sau “Profesore Braddock” din moment ce locuiesc cu el, iar “tată” e singurul mod de adresare care mi-a mai rămas. De fapt, a spus ea luându-l de braţ pe iubit, îmi place Profesorul, e foarte bun şi blând, chiar dacă-i aşa de distrat. Şi sunt bucuroasă că a consimţit, fiindcă eram grozav de îngrijorată că va trebui să mă mărit cu sir Frank Random. Sunt bucuroasă că m-ai cumpărat.

— Dar nu te-am cumpărat! a ţipat exasperat îndrăgostitul.

— Ba eu cred că da şi n-ar fi trebuit să-ţi micşorezi venitul cumpărând ce-ai fi putut obţine gratis.

Archie a ridicat din umeri. Era inutil să-i contrazici ideea fixă.

— Încă mi-au mai rămas trei sute pe an. Şi meriţi toţi banii.

— N-ai nici un drept să vorbeşti despre mine ca şi când m-ai fi cumpărat.

Tânărul a-nghiţit în sec.

— Dar ai spus…

— Oh, ce contează ce-am spus. O să mă căsătoresc cu tine chiar dacă ai trei sute pe an şi... asta e! Probabil când Bolton se întoarce, tata va fi bucuros să scape de mine şi apoi va merge în Egipt cu Sidney să exploreze acest mormânt secret de care vorbeşte într-una.

Archie a replicat sec:

— Expediţia aceea va costa mai mult de o mie de lire. Profesorul mi-a explicat obstacolele. Totuşi ce face el n-are nici o legătură cu noi, draga mea. Lasă-l pe Profesorul Braddock să bâjbâie printre morţi, dacă vrea. Noi să trăim!

— Despărţiţi, a oftat Lucy.

— Doar pentru şase luni, iar apoi ne putem cumpăra căsuţa şi trăi din dragoste, scumpo.

— Plus trei sute pe an, a observat cu înţelepciune fata, după care a adăugat: oh, săracul Frank Random!

— Lucy! a strigat indignat iubitul ei.

— Păi, doar îl compătimeam. E un om bun şi nu poţi să te-aştepţi să fie încântat de căsătoria noastră.

— Probabil, a spus Hope pe un ton foarte rece, tu ai vrea să fie el mirele. Dacă-i aşa, să ştii că mai e timp.

— Prostuţule! l-a strâns de braţ. Din moment ce-am fost cumpărată, ştii că nu pot fugi de la cumpărător.

— Tocmai ai negat c-ai fost cumpărată! Lucy, tare mi se pare c-am să mă însor cu o giruetă.

— E nepoliticos să-i spui aşa unei femei, dragul meu. N-ai simţul umorului, Frank, altfel mi-ai spune Capricioasa.

— Pentru că te schimbi din cinci în cinci minute. Hmmm! Mă nedumereşti.

— Zău?! Poate-ai vrea să semăn cu văduva Anne, care-i totdeauna aşa de funebră. Uite-o, arată ca Niobe.

Se plimbau deja prin satul Gartley, iar locuitorii ieşeau la porţi, în faţa caselor, să se uite la cuplul tânăr şi frumos. Toţi ştiau de logodnă şi o aprobau deşi unii sugerau că Lucy Kendal ar fi fost mai deşteaptă dacă s-ar fi căsătorit cu soldatul-baronet. Printre acestea era şi văduva Anne care de fapt era doamna Bolton, mama lui Sidney, o femeie groaznică îmbrăcată totdeauna în haine de doliu prăfuite şi voluminoase, deşi soţul ei murise de peste douăzeci de ani. Din cauza acestui doliu permanent şi pentru că vorbea totdeauna despre morţi i se spunea “văduva Anne”, iar ea lua asta drept un compliment la adresa fidelităţii ei. La momentul respectiv stătea la poarta micuţei ei grădini ştergându-şi ochii cu o batistă slinoasă.

— Ah, dragoste de copii, dragoste de copii, scumpă lady, a mormăit ea când cuplul a trecut prin faţa ei dându-i lui Lucy un titlu de parcă s-ar fi căsătorit deja cu sir Frank, dar cine ştie cât ar putea dura?!

— Cât vom trăi, i-a replicat Lucy enervată de această profeţie.

Văduva Anne a mormăit cu plăcere :

— Aşa credeam eu şi Aaron care-i mort şi-ngropat, scumpă lady. Dar peste şase luni mă bătea de mă snopea.

— Bărbatul care pune mâna pe-o femeie cu alt scop de-a o…

— Oh, Archie, ce prostii vorbeşti! a ţipat domnişoara Kendal supărată.

— Ah! a oftat femeia mai experimentată. Aşa ziceam şi eu, scumpă lady, înainte ca Aaron, pe care acum îl mănâncă viermii, să mă lase lată cu-

n drug de fier. Io am zis mereu că locu’ bărbaţilor e la-nchisoare.

— Frumoasă părere mai ai despre bărbaţi, a remarcat acru Archie.

— Sigur că da, domnule. Aş putea să vă zic nişte chestii de vi s-ar face păru’ măciucă de groază.

— Dar fiul dumitale Sidney?... Şi el e rău?

— Ar fi dacă ar avea putere, dar n-are, a exclamat văduva cam arţăgoasă. Doar e băiatu’ lu Aaron şi Aaron n-avea prea multe-n cap şi uite unde-a ajuns, s-a uitat ea în jos cu subînţeles.

— Sidney e un tip de treabă, a spus Lucy cu asprime. Cum îndrăzneşti să vorbeşti de rău pe cineva carne din carnea ta şi sânge din sângele tău, văduvă Anne? Tatăl meu are o părere foarte bună despre Sidney, altfel nu l-ar fi trimis la Malta. Încearcă să fii mai veselă, el are suflet bun. Sidney o să-ţi povestească multe lucruri amuzante când o să vină acasă.

— Dacă se mai întoarce vreodată, a oftat bătrâna.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Oh, e uşor să pui întrebări fără răspuns, scumpă lady, da’ io sunt aşa… întoarsă pe dos, sunt un talmeş-balmeş, asta e!

— Cum adică un talmeş-balmeş? a căscat Hope ochii mari.

— I-o senzaţie ciudată de moarte, tristeţe, lacrimi şi sânge, de gemete cu nasu’n pernă, a continuat văduva Anne fără şir, şi tot talmeş-balmeşul ăsta înseamnă ceva, aşa zice şi-n Scriptură. Nu că Profesoru’ n-a fost milostiv cu Sid când nu l-a mai lăsat să umble de colo-colo cu căruţa de la spălătorie şi l-a învăţat să ştie de cadavrele cu formol, nu că mie mi-ar plăcea să fiu tot timpu’ cu nasu’n aşa ceva. Da’ pe băiatu’ meu îl aşteaptă altele, aşa am visat.

— Ce-ai visat? a-ntrebat Lucy curioasă.

Văduva Anne a ridicat spre cer două mâini butucănoase, zbârcite de vreme şi slujba de spălătoreasă şi a clătinat din cap.

— Am visat lupte şi crimă şi moarte năprasnică, scumpă lady, şi pe Sid în mormântul cel rece cântând la harpă ca un înger. Da! şi-a strâns mai bine şalul demodat în jurul corpului uscăţiv şi a clătinat din cap, era Sid al meu, frumos în coşciug şi parcă tăiat bucăţele cu…

— Uhh! Uhh! s-a înfiorat Lucy, iar Archie s-a străduit s-o ia de-acolo.

— Cu moartea pecetluită pe faţa lui sărmană, a continuat văduva, şi io' m-am trezit scâncind, cu junghiuri în picioare şi plămânii mă dureau şi inima-mi bătea, şi nu-mi mai simţeam…

— Oh, taci, încetează! a strigat Archie văzând cum păleşte Lucy în faţa acestui recital plin de orori. Nu te prosti, femeie! Profesorul Braddock spune că Bolton se întoarce peste trei zile cu mumia pe care trebuie s-o aducă din Malta. Ai avut coşmaruri! Nu vezi cum o înspăimânţi pe domnişoara Kendal?

— Vrăjitoarea din Endor, domnule…

— Dracii s-o ia pe Vrăjitoarea din Endor şi pe tine! Uite un şiling. Du-te şi bea până te-nveseleşti puţin.

Văduva Anne a muşcat moneda cu unul din cei doi dinţi pe care-i mai avea şi a făcut o reverenţă.

— Sunteţi un gentleman bun, cumsecade, s-a smiorcăit ea înveselită la gândul belşugului de gin care-o aştepta. Şi când mi s-o-ntoarce Sid al meu în sicriu sper c-o să veniţi la-nmormântare, sir.

— Ce cucuvea! a exclamat Lucy după ce Văduva Anne o pornise agale în direcţia unei cârciumi din Gartley.

— Nu mă mir că răposatul domn Bolton a pocnit-o cu un drug de fier. Ar putea fi un merit să asasinezi o femeie ca asta.

— Mă-ntreb cum poate fi mama lui Sidney, a spus domnişoara Kendal gânditoare, când şi-au reluat plimbarea, el e aşa un tânăr isteţ, elegant şi frumos.

— Cred că Bolton datorează totul Profesorului, care l-a instruit şi i-a fost un exemplu, Lucy, i-a replicat iubitul. Am înţeles că era un flăcău necivilizat, acum şase ani, când tatăl tău vitreg l-a luat în casă. Acum e chiar prezentabil. Nu m-ar mira dacă s-ar căsători cu doamna Jasher.

— Hmmm! Cred mai degrabă că doamna Jasher îl admiră pe Profesor.

— Oh, el nu se va căsători niciodată cu ea. Dacă ar fi o mumie ar avea desigur o şansă, dar fiindcă-i vie Profesorul nu-i va da niciodată atenţie.

— Nu ştiu ce să spun, Archie. Doamna Jasher e atrăgătoare.

Hope a râs.

— Fără îndoială, ca un lup în piele de oaie.

— Şi are bani. Tatăl meu e sărac aşa că...

— Tu faci legătura imediat, de altfel ca orice femeie. Ei, hai să ne întoarcem la “Pyramids”[1] şi să vedem cum merge cu flirtul.

Lucy a mers câţiva paşi în tăcere.

— Crezi în visul doamnei Bolton, Archie?

— Nu! Cred că-i cad greu cinele. Bolton o să revină cu bine, e un tip deştept, nu-i uşor să profiţi de el. Nu-ţi mai bate capul cu Văduva Anne şi profeţiile ei îngrozitoare.

— O să încerc, a spus Lucy şovăind şi cutremurându-se. Oricum, mai bine nu-mi spunea despre visul ei.

1 Piramide (eng.), aici, denumirea locuinţei (n.red.).

Capitolul II. PROFESORUL BRADDOCK

În Gartley era doar un conac cu adevărat luxos, iar acesta era antica reşedinţă în stil georgian cunoscută sub numele de “Pyramids”. Tatăl vitreg al lui Lucy dăduse locului acest nume excentric când, în urmă cu zece ani, îl făcuse locuinţa lui. Înainte de asta, casa fusese ocupată de stăpânul moşiei şi familia lui. Dar acum bătrânul moşier era mort, iar copiii lui care sărăciseră, erau împrăştiaţi în cele patru colţuri ale lumii în căutarea banilor cu care să-şi reclădească averea în ruină. Fiindcă satul era destul de izolat şi plasat cam prost în mijlocul unor terenuri mlăştinoase, nu fusese uşor să închirieze vechea şi imensa fermă, iar de vândut fusese imposibil. În aceste condiţii dezastruoase, Profesorul Braddock, care se autocaracterizase ca un intelectual sărac, obţinuse casa pentru o chirie ridicol de mică şi fusese foarte satisfăcut.

Mulţi oameni ar fi plătit bani buni să evite exilul în aceste ţinuturi sterpe şi umede aflate cumva la marginea civilizaţiei, dar Profesorului i-a convenit tocmai singurătatea. Avea nevoie de mult spaţiu pentru colecţia lui de antichităţi egiptene şi de mult timp să descifreze hieroglifele şi să studieze dinastiile dispărute din Valea Nilului. Lumea prezentului nu-l interesa câtuşi de puţin pe Braddock. Trăia aproape continuu în plan mental, într-o lume a trecutului îndepărtat, şi se preocupa de existenţa fizică doar dacă era vorba de mumii şi scarabei mistici, ornamente sepulcrale, documente pictate, zeităţi cu cap de şoim şi alte asemenea lucruri de o vechime aproape de neimaginat. Ieşea rareori din casă şi întârzia totdeauna la masă, în afară de cazurile în care nu mai apărea deloc, ceea ce se întâmpla destul de frecvent. Distrat în conversaţii, neîngrijit în îmbrăcăminte, nepriceput la afaceri, visător din fire, Profesorul Braddock trăia doar pentru arheologie. Era un mister cum de un asemenea bărbat se căsătorise.

Totuşi, o făcuse în urmă cu cincisprezece ani când luase o văduvă care avea un venit limitat şi un copil mic. Posibilitatea de a-şi asigura un venit sigur îl făcuse pe Braddock să cadă pradă capcanei matrimoniale întinsă de doamna Kendal. Ca s-o spunem pe şleau, el se căsătorise cu văduva cea

plăcută pentru bani, deşi n-ar putea fi numit un vânător de zestre. Ca şi Eugene Aram, el dorea să aibă bani ca să poată studia şi cum acel savant fusese capabil de crimă ca să obţină ce dorea, tot aşa Profesorul s-a căsătorit ca să-şi atingă scopurile. Aceste scopuri erau să aibă pe cineva care să-i administreze casa şi să scape de nevoia de a-şi câştiga traiul pentru a se putea dedica unor activităţi mai plăcute, decât a face bani. Doamna Kendal era o femeie placidă, flegmatică, mai mult îl plăcea pe Profesor, decât îl iubea şi avea mai mult nevoie de un tovarăş, decât de un soţ. Cu Braddock n-a fost vorba de o căsătorie romantică, ci mai degrabă de un parteneriat perfect. Ea dorea un bărbat în casă, iar el dorea eliberarea de jena financiară. Aceştia au fost termenii prozaicului târg şi doamna Kendal a devenit soţia Profesorului, iar mariajul a fost un succes. Ea i-a dat soţului o casă şi copilului ei un tată care a îndrăgit-o pe Lucy şi care, având în vedere că era doar un părinte amator, s-a comportat admirabil.

Dar acest parteneriat foarte chibzuit a durat doar cinci ani. Doamna Braddock a murit de-o afecţiune a ficatului şi a lăsat pe viaţă Profesorului cinci sute de lire pe an, iar restul l-a lăsat lui Lucy, care avea la momentul respectiv zece ani. În momentul acela, Braddock a devenit un om practic, pentru prima şi ultima oară, într-o viaţă trăită ca-n vis. Şi-a îngropat soţia cu sincer regret fiindcă fusese legat de ea, în felul lui zăpăcit de-a fi, şi a trimis-o pe Lucy la un internat din Hampstead. După o discuţie avută cu avocatul răposatei sale soţii, discuţie din care a reieşit că venitul era sigur, a căutat o casă la ţară şi a descoperit repede ferma Gartley, pe care nimeni nu voia s-o ia fiindcă era prea izolată. La trei luni de la înmormântarea doamnei Braddock, văduvul se mutase cu toată colecţia la Gartley şi îşi rebotezase noua locuinţă cu numele de “Pyramids”. Locuia acolo în linişte şi fericire, din punctul de vedere de om plicticos, de zece ani şi Lucy Kendal venise şi ea după ce-şi terminase studiile. Sosirea unei tinere domnişoare la vârsta măritişului n-a influenţat deloc obiceiurile Profesorului, iar el a primit-o cu plăcere în calitate de succesoare a mamei ei în activitatea de administrare a locuinţei. Ne temem că Braddock era puţin egoist, dar asta datorită ideii sale fixe cu cercetarea arheologică.

Conacul care avea trei etaje şi acoperiş plat era extrem de urât şi neaşteptat de puţin confortabil. Construit din cărămidă de-un roşu stins, cu ornamente de-un alb murdar, se înălţa retras cu câţiva yarzi faţă de şoseaua care pornea de la Fortul Gartley şi trecea prin sat, iar acolo, exact unde de înălţa conacul, cotea brusc spre pădure ca să se termine o milă mai departe, la Jessum, gara locală de pe ruta Thames Railway. O şină metalică încastrată în piatră despărţea grădina din faţă, destul de îngustă, de şosea, iar de fiecare parte a uşii, la care se putea ajunge pe cinci trepte joase, creşteau doi arbori pitici de tisă, bine tunşi şi dichisiţi în formă de conuri, de-un verde închis. Aceşti arbuşti aveau o semnificaţie magică pe care Profesorul Braddock o explica uneori rarilor vizitatori interesaţi de problemele oculte; asta fiindcă, printre alte lucruri legate de Egipt, arheologul cercetase vrăjile fiilor lui Khem şi susţinea că e mai mult adevăr, decât superstiţie în incantaţiile lor.

Braddock folosea toate camerele mari de la parter ca să-şi păstreze colecţia de antichităţi pe care o strânsese după mulţi ani de muncă. El locuia de fapt în acest muzeu, fiindcă dormitorul lui era lângă birou şi adesea mânca în grabă printre lăzile frumos colorate conţinând mumii. Lumea lui era plină de morţi îmbălsămaţi şi doar, din când în când, la insistenţele lui Lucy, urca la etajul unu unde locuia ea. Acolo se aflau salonul, sufrageria şi budoarul lui Lucy, precum şi alte dormitoare, mobilate şi nemobilate, într-unul dormind domnişoara Kendal în timp ce toate celelalte rămâneau goale să aştepte musafiri întâmplători, mai ales din rândul savanţilor. La nivelul trei stăteau bucătăreasa, soţul ei care era grădinarul şi menajera, o servitoare harnică ce lucra de dimineaţa până seara ca să păstreze curată o casă atât de mare. În timpul zilei aceşti servitori îşi vedeau de treburi într-un subsol confortabil, unde bucătăreasa era stăpână supremă. În spatele conacului se întindea o grădină de legume destul de mare, căreia bărbatul bucătăresei îi dădea toată atenţia. Acesta era tot domeniul care aparţinea chiriaşului, fiindcă desigur că Profesorul nu închiriase terenul arabil şi fermele care aparţinuseră familiei sărăcite.

Totul în casă mergea cum trebuie, pentru că Lucy era o persoană metodică şi se organiza ca la carte. Braddock nici nu ştia cât de mult din

confortul lui incontestabil îl datora grijii ei aproape materne şi că înainte de venirea ei de la şcoală fusese furat ca-n codru de servitori fără scrupule. Când sosise fiica lui vitregă, doar îi dăduse cheile şi banii pentru gospodărie, o sumă fixă, împreună cu instrucţiuni ferme să nu-l deranjeze. Domnişoara Kendal respectase întocmai aceste cerinţe pentru că-i plăcea să fie stăpână unică şi ştia că atâta timp cât tatăl ei vitreg avea pregătită masa, patul, baia şi hainele, nu-i mai trebuia nimic în afară de compania mumiilor lui iubite, de care nimeni nu vroia să-l lipsească. Pe ele le ştergea de praf, le curăţa şi le rearanja el însuşi. Nici măcar Lucy nu îndrăznea să-i pătrundă în muzeu şi simpla menţiune a curăţeniei de primăvară îl înnebunea atât pe Profesor, încât ajungea să folosească un limbaj cam colorat.

Întorcându-se de la plimbarea cu Archie, fata îşi convinsese tatăl vitreg să-şi pună o jachetă ponosită care-şi făcuse datoria mulţi ani, şi-l linguşise destul ca să-l facă să-i promită că va veni la cină. Doamna Jasher, văduva veselă a regiunii, venea şi ea, iar lui Braddock îi plăcea o femeie care îl considera cel mai deştept bărbat din lume. Chiar şi savanţii sunt sensibili la linguşire, iar doamna Jasher nu se zgârcea niciodată cu complimentele când îşi exprima admiraţia. Femeile bârfeau că văduva dorea să devină a doua doamnă Braddock, dar dacă lucrurile stăteau chiar aşa, ea n-avea nici cea mai mică şansă de a-şi atinge scopurile. Profesorul îşi sacrificase o dată libertatea pentru a-şi asigura un trai bun, dar după ce obţinuse cinci sute pe an nu era amator de a doua aventură matrimonială. Nici dacă văduva ar fi fost o moştenitoare în dolari cu un milion zestre, nu s-ar fi deranjat să-i pună inelul pe deget. Şi desigur, doamna Jasher nu prea avea ce câştiga dintr-o asemenea căsătorie, poate o grămadă de prostii sau cel puţin aşa spunea ea, şi o căsoaie mohorâtă plasată într-o zonă locuită doar de ţărani, de pe vremea saxonilor.

Archie Hope a lăsat-o pe Lucy la “Pyramids”, la uşă, şi a plecat spre locuinţa lui din sat ca să se îmbrace pentru cină. Fiindcă Lucy era şi menajeră şi-a ajutat servitoarea prea trudită să aşeze şi să împodobească masa pentru musafiri. De aceea, pe doamna Jasher n-a întâmpinat-o nimeni în salon şi sub pretextul unei vechi prietenii, ea a coborât să intre-n gura lupului, adică în biroul lui Braddock. Profesorul a ridicat ochii de la noul

scarabeu din colecţie şi a zărit o doamnă mică şi-ndesată, zâmbindu-i din pragul uşii. Nu părea prea recunoscător pentru întrerupere, dar doamna Jasher nu s-a lăsat înspăimântată fiindcă era de profesie vânătoare de bărbaţi. De fapt, a văzut că Braddock era ca de obicei cu capul în nori şi l-ar fi primit chiar pe Rege cu acelaşi aer distrat. Văduva a ridicat la nas o batistă minusculă exclamând:

— Pffff! Ce miros pestilenţial. Un fel de miros de camfor, pantofi, lemn, capelă mortuară. Mă-ntreb cum de nu te asfixiezi?! Pouf! Uhh! Brrr!

Profesorul s-a uitat la ea fix, cu ochi reci, ca de peşte.

— Ai spus ceva?

— Vai de mine, sigur că da, şi nici măcar nu mi-ai oferit un scaun. Dac-aş fi o mumie veche şi nesuferită m-ai îmbrăţişa deja. Prostuţule, nu ştiai c-am venit la cină? l-a tachinat ea atingându-l jucăuşă cu evantaiul închis.

— Eu am cinat, a spus Braddock, egoist ca totdeauna.

— Nu, nu-i aşa, doamna Jasher vorbea foarte sigură de ea şi a arătat spre o tavă mică aflată pe o măsuţă de alături, pe care mâncarea era neatinsă. N-ai luat nici prânzul. Probabil trăieşti cu aer, ca un cameleon… sau poate cu dragoste! a încheiat ea pe un ton tandru, cu subînţeles.

Putea la fel de bine să vorbească statuii de granit a lui Horus care stătea într-un colţ. Braddock şi-a frecat doar bărbia şi a căscat ochii şi mai mari la strălucitoarea musafiră. Apoi a spus nevinovat:

— Vai de mine! Sigur, am uitat să mănânc. Ard lămpile! s-a uitat în jur distrat. Desigur, îmi amintesc c-au aprins lămpile. Timpul a trecut foarte repede. Chiar mi-e foame, a făcut o pauză ca să se asigure şi apoi a repetat remarca pe un ton mai sigur. Da, mi-e foarte foame, doamnă Jasher, s-a uitat la ea de parcă abia atunci ar fi văzut-o. Desigur, doamna Jasher. Doriţi să-mi spuneţi ceva în mod special?

Văzând cât e de distrat, mai întâi văduva s-a încruntat şi apoi a râs. Era imposibil să te superi pe acest visător.

— Am venit la cină, Profesore. Hai, încearcă să te aduni, cred că eşti pe jumătate adormit şi pe jumătate mort de foame.

— Mi-e într-adevăr neobişnuit de foame, a admis Braddock şovăielnic.

— Neobişnuit, când n-ai mâncat nimic de la micul dejun! Ce om ciudat, cred că eşti şi tu o mumie.

Dar Profesorul se întorsese la examinarea scarabeului, de data asta cu o lupă puternică. A murmurat încruntând sprâncenele:

— Sigur aparţine dinastiei a douăsprezecea...

Doamna Jasher pocnea şi flutura evantaiul bosumflată. S-a decis că omul nu era în toate minţile şi până-şi revenea va continua s-o ignore. Iritată ca orice femeie căreia nu-i faci pe plac s-a tolănit într-unul din confortabilele scaune ale lui Braddock, pe care-l ochise imediat, şi l-a examinat cu atenţie. Poate că bârfitorii aveau dreptate, iar ea încerca să-şi imagineze ce fel de soţ ar fi. Dar oricare i-ar fi fost gândurile, ea îl studia pe Braddock cu aceeaşi atenţie cu care el studia scarabeul.

Ca exterior, Profesorul nu părea un savant, aşa cum avea reputaţia. Era mic de statură, dolofan, rozaliu ca un Cupidon şi părea extraordinar de tânăr dacă te gândeai la cei peste cincizeci de ani de chinuri şi patimi în slujba ştiinţei. Cu faţa netedă, bine bărbierită, păr alb bogat şi mătăsos, mâini şi picioare frumoase, îngrijite, el nu-şi arăta vârsta. Privirea visătoare din micuţii ochi albaştri era mai degrabă contrazisă de asprimea gurii cu buze subţiri şi linia agresivă a maxilarelor. Ochii şi fruntea boltită sugerau o persoană inteligentă, dar partea inferioară a acestei feţe lipsite de armonie ar fi putut aparţine unui luptător profesionist. Faptul că era atât de rotofei, risipea în mare măsură aerul agresiv. El exista, oarecum latent, dar ieşea la iveală doar când avea o dispută cu vreun alt savant despre vreo mumie din Teba. În lumina dulce a lămpilor arăta ca un heruvim războinic şi era păcat, din punct de vedere artistic, că faţa roz-albă lipsită de păr nu apărea deasupra unei perechi de aripi mai degrabă decât deasupra unei uzate jachete de seară.

Doamna Jasper, care era scoţiancă deşi se pretindea cosmopolită, a reflectat: “Nici nu-i aşa scrântit cum pare. Cât stă printre mumii e-n regulă, dar în afară de asta s-ar putea să fie cam greu de controlat. Şi toate astea…”, s-a oprit şi a privit în jur prin camera plină de umbre, înţesată de morţi şi bunurile lor pământeşti. “Nu cred că vreau să mă mărit cu British Museum. E prea mult de muncă şi nu mai sunt la fel de tânără cum eram odată.”

Cea mai apropiată oglindă, din argint lustruit, care aparţinuse unei cochete din Memphis, nega aceste gânduri puţin măgulitoare, fiindcă doamna Jasher nu arăta nici cu o zi mai bătrână de treizeci de ani, deşi certificatul de naştere îi dădea patruzeci şi cinci. La lumina lămpilor putea părea chiar mai tânără, fiindcă păstrase cu grijă aparenţa tinereţii. Sigur, era cam solidă şi nu fusese niciodată aşa înaltă cum şi-ar fi dorit. Dar silueta ei era acceptabilă datorită rochiei bine croite şi, deşi micuţă, avea o ţinută atât de demnă, încât oamenii treceau cu vederea umilitoarea înălţime, doar un pic peste cinci picioare. Trăsăturile îi erau precise şi delicate, dar ochii mari, albaştri, erau atât de impresionanţi, încât cei care erau cuprinşi de vraja lor nu observau lipsa de fermitate a bărbiei şi a nasului. Avea părul castaniu, aranjat după ultima modă, iar tenul era atât de proaspăt şi de roz, încât dacă era fardat, aşa cum spuneau gurile rele, o făcea cu mare măiestrie cu ajutorul labei de iepure, borcanului de ruj şi pufului de pudră.

Hainele doamnei Jasher justificau timpul pierdut cu ele, fiindcă, la fel ca alte lucruri, îi trădau firea de artist. Era îmbrăcată într-o rochie de seară de culoarea şofranului, cu mâneci scurte care-i dezvăluiau braţele frumoase şi un decolteu adânc spre bustul splendid; arăta foarte elegantă. O femeie ar fi declarat că banda lată de dantelă neagră cu care era împodobită rochia e ieftină şi ar fi observat că văduva purta prea multe bijuterii în păr, la corsaj, în jurul braţelor şi avea inele ridicol de ţipătoare pe degete. Se poate să fi fost adevărat, fiindcă doamna Jasher sclipea precum Calea Lactee la fiecare mişcare, dar strălucirea aurului şi scânteierea giuvaerelor părea să se potrivească cu frumuseţea ei opulentă. Cea mai mică mişcare împrăştia în jurul ei un straniu parfum chinezesc pe care-l obţinea, după cum susţinea ea, de la un prieten al răposatului, funcţionar la Ambasada Britanică din Pekin. Doar doamna Jasher avea acest parfum special şi toţi cei care o întâlniseră o singură dată, dacă o reîntâlneau pe întuneric ar fi ghicit cine este. Cu un zâmbet care-i dezvăluia dinţii albi, cu rochia aurie şi bijuteriile scânteietoare, văduva cea drăguţă strălucea în camera aceea slab luminată ca o pasăre tropicală.

Profesorul şi-a ridicat ochii visători şi a lăsat gândăcelul deoparte când şi-a dat seama în sfârşit că frumoasa lui vizitatoare aştepta să fie distrată.

Era mai plăcută la vedere chiar decât scarabeul lui iubit, iar el a înaintat să-i strângă mâna de parcă ea de-abia ar fi intrat în cameră. Doamna Jasher care îi cunoştea felul de-a fi, s-a ridicat să-i întindă mâna, iar cele două siluete micuţe şi-ndesate arătau absurd, ca o pereche de ornamente bucălate de Dresda care ar fi plecat de pe poliţa căminului.

— Stimată doamnă, mă bucur să vă văd. Aţi… aţi…, a ezitat Profesorul şi apoi a revenit pe pământ, aţi venit la cină dacă nu mă înşel.

— Lucy m-a invitat acum o săptămână, a replicat ea acră, fiindcă nici unei femei nu-i place să fie neglijată pentru un biet gândăcel, indiferent dacă-i antic sau nu.

— Atunci cu siguranţă veţi cina bine, a spus Braddock agitându-şi mânuţele albe şi grăsuţe. Lucy e o menajeră excelentă, n-am nimic să-i reproşez, absolut nimic. Dar e încăpăţânată, oh, foarte încăpăţânată, exact cum era mama ei. Ştiţi, scumpă doamnă, că pe un sul de papirus cumpărat de curând am găsit reţeta unei mâncări egiptene specifice, pe care Amenemha, ştiţi, ultimul faraon al dinastiei a unsprezecea, se poate să-l fi mâncat şi probabil chiar l-a mâncat! Am vrut ca Lucy să-l servească în seara asta, dar a refuzat, iar asta m-a enervat mult. Ingredientele, pe lângă carne de gazelă, erau ulei şi sământă de coriandru şi.. dacă nu mă înşală memoria, asafoetida.

— Uuh! batista doamnei Jasher a ajuns iar la gură. Nu mai spune nimic, Profesore, felul dumitale sună oribil. Nu vreau să-l mănânc şi să mă transform în mumie mai devreme decât trebuie.

— Ai fi o mumie într-adevăr frumoasă, a spus Braddock cu intenţia de a-i face un compliment, iar dacă ai muri, aş asista desigur la îmbălsămarea dumitale sau, dacă preferi, la incinerare.

— Ce om groaznic! a strigat văduva pălind şi tremurând. Doamne, chiar cred că ţi-ar face plăcere să mă vezi într-unul din coşciugele acelea dezgustătoare.

— Dezgustătoare! a ţipat scandalizat Profesorul atingând unul din sarcofagele minunat colorate. Poţi numi un specimen atât de frumos de artă sepulchrală “dezgustător”? Uită-te la culori, la hieroglifele perfecte, uite, viaţa mortului e povestită într-o serie de desene minunate.

Şi-a potrivit mai bine pince-nezul şi a început să citească:

— Osiriana Scemiophis, adică un nume de femeie, doamnă Jasher, care…

— Nu vreau să-mi scrie povestea vieţii pe sicriu, l-a întrerupt isteric văduva înspăimântată de această discuţie macabră. Mi-ar trebui mai mult spaţiu decât un sarcofag... Viaţa mea a fost tumultuoasă, ascultă ce-ţi spun. Apropo, a spus ea repede văzând că Braddock avea de gând să reia lectura, spune-mi despre mumia Inca. A venit deja?

Profesorul a muşcat imediat momeala.

— Încă nu, a spus vioi frecându-şi mâinile fine, dar peste trei zile "Diver" va fi la Pierside, iar Sidney va aduce mumia încoace. O voi despacheta imediat şi voi afla imediat cum îşi îmbălsămau vechii peruvieni morţii. Fără îndoială au învăţat această artă de la…

— De la egipteni, a riscat doamna Jasher pripită.

Braddock s-a uitat urât.

— Nici pomeneală, dragă doamnă, a replicat furi-os. Absurd! Ridicol! Sunt înclinat să cred că Egiptul a fost doar o colonie a marei insule Atlantida menţionată de Platon. Acolo a început civilizaţia, dacă teoria mea e corectă, iar regii Atlantidei, fără îndoială, consideraţi zei de triburile istorice, guvernau toată lumea, inclusiv acea porţiune pe care acum o numim America de Sud.

— Vrei să spui că erau yanchei pe vremea aceea? a-ntrebat doamna Jasher frivolă.

Profesorul şi-a vârât mâinile sub coada redingotei ponosite şi s-a plimbat, încolo-şi-ncoace, prin cameră clocotind de furia provocată de atâta ignoranţă.

— Sfinte Sisoe, doamnă, unde-aţi trăit până acum? a explodat el. Sunteţi proastă sau doar o femeie ignorantă? Vorbesc despre vremurile preistoriei, acum mii de ani, când probabil eraţi un atom rătăcit căzut în mocirlă.

— Oh, fiinţă oribilă! a strigat indignată doamna Jasher gata să-i spună lui Braddock părerea ei fie şi ca să-i arate că-şi menţine poziţia.

Dar uşa s-a deschis şi Lucy a înaintat zâmbind:

— Ce mai faceţi, doamnă Jasher? Şi eu şi Archie suntem aici. Cina e gata. Dar dumneata…

— Mi-e foarte foame, a replicat doamna Jasher. Tocmai am fost numită “un atom în mocirlă”.

Apoi a râs şi l-a luat de braţ pe tânărul Hope. Lucy s-a încruntat fiindcă nu-i plăcea că văduva acapara orice bărbat.

Capitolul III. UN MORMÂNT MISTERIOS

Un membru al gospodăriei Braddock nu fusese inclus în personalul general, fiindcă era un biet apendice al Profesorului însuşi. Acesta era un Kanaka, mic de statură cât un pitic, diform, cu înălţime de pigmeu, dar lăţime de uriaş, picioare scurte, groase şi braţe lungi, puternice. Avea un cap mare şi o faţă oarecum frumoasă, cu ochi mari, negri, melancolici şi dinţi albi sclipitori. Ca majoritatea polinezienilor avea pielea roşcată ca bronzul şi foarte elaborat tatuată, chiar bărbia şi obrajii fiindu-i plini de curbe şi linii cu semnificaţie mistică. Dar lucrul cel mai izbitor la el era coama uriaşă de păr creţ, pe care printr-o metodă cunoscută doar de el îl vopsea de obicei într-un galben viu. Şuviţele rebele care-i împodobeau capul îl făceau să semene cu imaginea peruviană a soarelui şi tocmai din cauza acestei coafuri stranii primise neobişnuitul nume Cockatoo. Faptul că această creatură grotescă purta invariabil un costum alb din nanchin accentua şi mai mult asemănarea lui cu un papagal australian.

Cockatoo venise în adolescenţă din Insulele Solomon în colonia din Queensland ca să muncească pe plantaţii şi de acolo îl luase Profesorul ca valet. Când Braddock se întorsese să se căsătorească cu doamna Kendal băiatul refuzase să-l părăsească deşi i se spusese tânărului sălbatic că e prea înapoiat pentru rigida Anglie. În cele din urmă, Profesorul consimţise să-l aducă peste ocean şi nu o regretase niciodată, fiindcă Cockatoo, găsind în savantul lui stăpân un adevărat prieten, îl adora vizibil ca pe un zeu. Fiind capturat de mic de vânătorii de sclavi din Pacific, el vorbea excelent engleza şi pentru că venise în contact cu restricţiile necesare ale traiului civilizat era, în ansamblu, extrem de binecrescut. Din când în când, dacă era tachinat de săteni sau de ceilalţi servitori mai izbucnea în ţipete copilăreşti care riscau să devină agresive. Dar un singur cuvânt de-al lui Braddock îl potolea totdeauna şi când se căia obişnuia să se târască precum un câine bătut la picioarele divinităţii lui. Majoritatea timpului trăia în muzeu având grijă de colecţie şi păzind-o de rele. Lucy, care nu putea suferi înfăţişarea neobişnuită ca acestei creaturi, nu era de acord ca Cockatoo să servească la masă şi doar în ocazii foarte rare i se permitea s-o ajute pe aglomerata fată

în casă. În seara aceea, Kanaka a fost un majordom excelent care s-a strecurat tăcut în jurul mesei, îndeplinind dorinţele mesenilor. Era un servitor minunat, îndemânatic şi agil, dar faţa lui brăzdată de linii albastre, statura pitică şi haloul de-un galben ţipător o cam neliniştea pe doamna Jasher. De fapt, în ciuda obişnuinţei, şi Lucy se simţea stânjenită când acest gnom se învârtea pe lângă cotul ei. Era ca şi cum unul din idolii din muzeul de jos ar fi venit să-i bântuie pe cei vii. Pe când Cockatoo era lângă servantă, doamna Jasher i-a şoptit gazdei:

— Nu-mi place mormolocul acesta. Îmi dă fiori.

— Închipuiri, iubită doamnă, simple închipuiri. De ce să nu fim serviţi de-un animal pitoresc?

— Ar servi la fel de pitoresc şi la o masă de canibali, a sugerat Archie râzând.

— Taci! a murmurat Lucy tremurând. N-o să pot mânca nimic dacă vorbeşti aşa.

— E straniu că Hope a spus exact cuvintele astea, a observat Braddock liniştit către văduvă. Cockatoo vine de pe o insulă de canibali şi fără îndoială a fost martor la consumul de carne umană. Nu, nu, dragă doamnă, nu fiţi aşa îngrijorată. Nu cred că el a mâncat, fiindcă a fost dus în Queensland cu mult înainte să poată participa la asemenea festinuri. E o fiinţă foarte civilizată.

— Una foarte periculoasă, îmi închipui, i-a replicat doamna Jasher foarte palidă.

— Doar când îşi iese din fire, dar eu pot totdeauna să-l calmez chiar în cele mai urâte momente. Dar de ce nu vă mâncaţi carnea, scumpă doamnă?

— De ce vă miră când vorbiţi de canibali?

Hope, care avea o poftă de mâncare excelentă, a sugerat:

— Haideţi să vorbim despre cereale, de exemplu grâul. În sătucul acesta ciudat am observat că toate casele sunt despărţite de-un lan de grâu. Parcă nu prea merge pentru grâne să fie îngrămădite între case.

— Trebuie să fie vorba de bătrânul fermier Jenkins, a spus Lucy vioaie, are trei sau patru acri lângă cârciumă şi nu lasă pe nimeni să construiască acolo, deşi i s-au oferit o groază de bani. Am observat şi eu, Archie, ce

straniu e să vezi un lan de grâne înconjurat de căsuţe. E ca-n Alice în Ţara Minunilor.

— Dar imaginează-ţi că cineva ar oferi bani pentru teren aici, a intervenit Hope jucându-se cu paharul de vin roşu care tocmai îi fusese din nou umplut de Cockatoo cel eficient. La naiba-n praznic, cum ar veni. Nu mi-ar plăcea să trăiesc aici… locurile sunt absolut dezolante.

— Şi totuşi, locuieşti chiar aici! i-a replicat doamna Jasher ironică aruncând o privire şmecheră spre Lucy.

Archie a prins privirea şi a văzut îmbujorarea de pe faţa domnişoarei Kendal.

— Chiar dumneata ai răspuns la întrebare, doamnă Jasher, a spus el zâmbind. Am un stimulent la care faci aluzie ca să rămân aici şi, desigur, ca pictor de peisaje admir mlaştinile şi apusurile. M-am oprit în Gartley ca artist şi ca bărbat logodit, altfel aş pleca. Dar nu înţeleg cum o doamnă atât de atrăgătoare ca dumneata poate…

— S-ar putea să am şi eu un motiv sentimental, l-a întrerupt văduva cu o privire vicleană spre zăpăcitul de Profesor care desena cu furculiţa hioeroglife pe faţa de masă, pe lângă faptul că am o casă ieftină şi foarte confortabilă. Răposatul domn Jasher nu mi-a lăsat suficienţi bani ca să trăiesc la Londra. Ştiţi că era consul în China, iar consulii nu sunt foarte bine plătiţi. Totuşi, în curând voi avea un venit foarte mare.

— Într-adevăr, a spus politicoasă Lucy mirâdu-se că doamna Jasher era aşa comunicativă. Sper că în curând.

— S-ar putea să fie chiar foarte curând. Ştiţi, fratele meu era negustor în Pekin. A venit acasă ca să-şi dea sufletul şi nu-i căsătorit. Când o să moară, o să plec la Londra. Dar, a adăugat văduva gânditoare uitându-se la Profesor, o să-mi pară rău să plec din scumpul Gartley. Totuşi, amintirea orelor fericite petrecute în această casă va rămâne pe veci cu mine. Ah, ah! şi-a dus ea batista la ochi.

Lucy i-a făcut semne lui Archie că văduva era o prefăcută, iar Archie i-a răspuns tot prin semne că era perfect de acord. Dar Profesorul, pe care tăcerea temporară îl adu-sese la realitatea înconjurătoare, s-a uitat în sus şi a întrebat-o pe Lucy dacă terminaseră de cinat. I-a mărturisit:

— Am nişte treabă în seara asta.

— Ah, tată, dar spuneai c-o să faci o pauză! i-a zis Lucy cu reproş.

— Asta fac acum. Uite cât timp preţios irosesc mâncând, draga mea. Viaţa e scurtă şi mai sunt atâtea de aflat despre civilizaţia egipteană. Mai e mormântul reginei Tahoser. Ce bine-ar fi dac-aş putea să intru, şi a oftat în timp ce se servea cu smântână.

— De ce n-o faci? s-a interesat doamna Jasher care începea să renunţe la vânarea lui Braddock fiindcă n-avea rost să-i facă avansuri unui bărbat care nu avea în minte decât morminte egiptene.

— Fiindcă nu l-am descoperit, a spus simplu Profesorul.

Apoi, înflăcărându-se pe tema aceasta atât de dragă, s-a uitat în jur şi a ţinut o scurtă prelegere despre istorie:

— Tahoser a fost prima soţie şi regina unui faraon celebru… de fapt, faraonul din timpul Exodului.

— Cel care s-a înecat în Marea Roşie? a întrebat moale Archie.

— Păi da, dar asta s-a întâmplat mai târziu. Înainte de-ai urmări pe evrei, dacă e să ne luăm după religia mozaică, acest faraon a înaintat mult în interiorul Africii, în Libia antichităţii, şi i-a înrobit pe băştinaşii din Etiopia de Nord. Fiind foarte îndrăgostit de regina lui, a luat-o cu el în toate expediţiile, iar ea a murit înainte ca faraonul să ajungă la Memphis. Din documente pe care le-am descoperit în muzeul din Cairo, am motive să cred că faraonul a îngropat-o cu mult fast în Etiopia, sacrificând se pare mulţi prizonieri la minunatele ritualuri funerare. Având în vedere averea acelui faraon, pentru că sigur era bogat, după atâtea victorii, şi dragostea pe care i-o purta soţiei, sunt absolut sigur, absolut sigur, a bătut Braddock pătimaş cu pumnul în masă, că atunci când va fi descoperit mormântul ei, se va dovedi plin de bogăţii şi s-ar putea să conţină şi documente de o valoare incalculabilă.

— Şi te interesează banii? a-ntrebat cam plictisită doamna Jasher.

Profesorul s-a ridicat furios.

— Bani! Nu mă interesează deloc banii! Vreau să obţin podoabele funerare, măştile de aur şi preţioasele imagini ale zeilor ca să le duc la British Museum. Iar sulurile de papirus îngropate cu mumia lui Tahoser s-ar

putea să conţină informaţii despre civilizaţia etiopiană, despre care nu ştim nimic. Oh, mormântul acela, mormântul acela!

Braddock a-nceput să se plimbe agitat prin cameră, uitând complet că nu-şi terminase cina.

— Ştiu în măruntaiele căror munţi au săpat ca să facă mormântul. Dac-aş putea merge în Africa, sunt sigur c-aş descoperi mormântul. Ah, cu ce glorie mi-ar fi acoperit numele, ce norocos aş fi!

— Atunci de ce nu vă duceţi în Africa să încercaţi, domnule? s-a interesat Hope.

— Zănatic! a strigat Profesorul ironic Ca să finanţez o expediţie, ar costa cam cinci mii de lire sau poate mai mult. Ar trebui să pătrund într-un ţinut ostil, ca să ajung la şirul de munţi despre care vorbesc, acolo unde ştiu că se găseşte preţiosul mormânt. Am nevoie de provizii, de-o escortă, puşti, cămile şi tot ce mai e! Trebuie găsit un şef care să coordoneze luptătorii necesari pentru a străbate această zonă periculoasă. Nu-i lucru uşor să găseşti mormântul lui Tahoser. Şi totuşi, dac-aş putea… dac-aş face rost de bani…, vorbea şi se plimba încoace şi-ncolo cu capul în piept.

Doamna Jasher era deja obişnuită cu excentricităţile lui Braddock şi continua să-şi facă placidă vânt cu evantaiul. A spus calmă:

— Aş vrea să te pot ajuta cu expediţia. Mi-ar plăcea să am şi eu o parte din acele minunate bijuterii egiptene. Dar sunt absolut lefteră până moare fratele meu, sărmanul. Apoi…, a ezitat.

— Apoi ce? a-ntrebat Braddock întorcându-se brusc.

— O să te ajut cu plăcere.

— Facem târgul! a strigat Braddock întinzând mâna.

— Facem târgul! a repetat doamna Jasher acceptând strângerea de mână cam cu inima strânsă, fiindcă nu se aşteptase să fie luată în serios aşa repede.

A aruncat o privire nesigură spre Lucy. Tânăra a spus:

— Hai, tată, stai jos şi termină-ţi cina. Sunt sigură că vei avea destule de făcut după sosirea mumiei.

— Mumie… care mumie? a murmurat Braddock întorcându-se la mâncare.

— Mumia incaşă.

— Desigur. Mumia de la Inca Caxas, pe care Sidney o aduce din Malta. Când o să desfăşor bangajele verzi de pe corpul acela, voi afla…

— Ce vei afla? a-ntrebat Archie văzând că Profesorul ezită.

Braddock a aruncat o privire scurtă spre el.

— Voi afla modul special de îmbălsămare al peruvienilor, a răspuns repezit, iar ceva din tonul lui i-a dat lui Hope impresia că răspunsul era doar o scuză.

Dar înainte ca Hope să poată formula gândul că Braddock ascunde ceva, doamna Jasher a răspuns frivolă:

— Sper că mumia dumitale are bijuterii.

— Nu are, a replicat Braddock aspru. După câte ştiu, cei din neamul incaşilor nu-şi îngropau niciodată morţii cu bijuteriile.

— Dar eu am citit în Istoria lui Prescott că o făceau, a spus Hope.

— Prescott! Prescott! a strigat dispreţuitor Profesorul. O sursă foarte îndoielnică. Totuşi, îţi promit ceva, Hope, dacă sunt bijuterii sau podoabe, o să ţi le dau ţie pe toate.

— Dă-mi şi mie o parte, domnule Hope! a strigat văduva.

— Nu pot, a râs Archie, mumia verde îi aparţine Profesorului.

— Nu pot să accept un asemenea dar, Hope. Date fiind împrejurările, am fost obligat să împrumut bani de la tine, altfel mumia ar fi fost cumpărată de altcineva. Dar când voi termina mormântul reginei Tahoser, îţi voi înapoia împrumutul.

— Mi l-ai plătit deja, a spus Hope uitându-se la Lucy.

Ochii lui Braddock i-au urmărit privirea şi sprâncenele i s-au încruntat. A mormăit:

— Hmmm! Nu ştiu dacă am făcut bine consimţind la căsătoria lui Lucy cu un bărbat sărac.

— Oh, tată! a ţipat fata. Archie nu-i sărac.

Hope s-a îmbujorat:

— Am destul pentru traiul meu şi al lui Lucy, iar dacă aş fi fost sărac nu v-aş fi dat mia aceea de lire.

— Vei fi răsplătit, vei fi răsplătit, a spus Braddock fluturând mâna ca să încheie subiectul. Iar acum, s-a ridicat el căscând, dacă ospăţul ăsta plictisitor s-a terminat, o să mă întorc la munca mea.

Fără un cuvânt de scuză către dezamăgita doamnă Jasher, el a avansat până la uşă şi s-a oprit. S-a întors:

— Apropo, Lucy, azi am primit o scrisoare de la Random. Se întoarce cu iahtul la Pierside peste două-trei zile. De fapt, sosirea lui va coincide cu cea a lui “Diver”.

— Nu-nţeleg ce legătură are sosirea asta cu mine. a spus Lucy caustică.

— Oh, nici una… absolut nici una, a spus Braddock lejer, credeam doar… adică, dar nu contează, nu contează. Cockatoo, vino jos cu mine. Noapte bună! şi a dispărut.

— Ei, a tras doamna Jasher aer în piept, dacă vreţi un om necioplit şi egoist, apelaţi la un savant. Ne dă tot atâta atenţie de parc-am fi ţărâna pe care calcă.

— Nu contează, a replicat domnişoara Kendal ridicându-se, vino în salon să cântăm ceva. Archie, rămâi aici?

— Nu. Nu vreau să-mi beau vinul singur, a spus tânărul gentleman ridicându-se. O să merg cu tine şi doamna Jasher. Ei, Lucy, s-a oprit el la uşă după ce văduva ieşise deja, ce-a vrut să spună tatăl tău cu aluziile alea despre Random?

— Cred că regretă că şi-a dat consimţământul la căsătoria cu tine, a şoptit fata. Nu l-ai auzit vorbind despre mormântul acela? Vrea să obţină bani pentru expediţie.

— De la Random? Ce prostie! Mai degrabă, dacă suntem împiedicaţi să ne căsătorim din motivul acesta absurd, vând totul şi…

— Nici să nu te gândeşti! l-a întrerupt fata energică. Trebuie să trăim din ceva dacă ne căsătorim. I-ai dat tatălui meu destul.

— Dar dacă Random îi împrumută banii pentru expediţie?

— O face pe riscul lui. N-o să mă mărit cu sir Frank din cauză că mi-o cere tatăl meu vitreg. N-are nici un drept asupra mea şi mă voi căsători cu tine, fie că acceptă, fie că nu.

— Iubita mea! a sărutat-o Archie înainte să o urmeze pe doamna Jasher în salon.

Totuşi întrezărea probleme.

Capitolul IV. EVENIMENTE NEAŞTEPTATE

În următoarele două-trei zile Archie s-a simţit cu siguranţă îngrijorat cu privire la căsătoria cu Lucy. Sigur că el, ca s-o spunem pe şleau, cumpărase consimţământul lui Braddock, iar acel domn nu prea putea să se eschiveze de la promisiunea făcută pe cuvânt de onoare şi care-l costase pe îndrăgostit atât de mult. Totuşi, Hope nu avea deplină încredere în Profesor, fiindcă din cele câteva cuvinte pe care acesta le lăsase să-i scape la cină, era clar că el tânjea după banii cu care să organizeze expediţia de căutare a misteriosului mormânt la care făcuse aluzie. Archie ştia, de altfel ca şi Profesorul, că nu putea furniza toate cele cinci mii de lire necesare fără să se ruineze pur şi simplu şi că deja îşi diminuase resursele plătind preţul cerut pentru mumia verde. Crezuse sincer că Braddock va fi mulţumit să aibă relicva civilizaţiei peruviene, dar se părea că Profesorul, după ce obţinuse ceea ce dorea, acum tânjea după ceva ce nu-şi putea permite. Mumia era proprietatea lui, dar el dorea şi conţinutul mormântului reginei Tahoser. Această nouă “lună de pe cer” după care plângea era ceva extrem de scump, iar Archie nu vedea cum ar putea s-o obţină.

Doar dacă nu cumva, şi aici se afla sursa îngrijorării lui Archie, dacă nu cumva cele cinci mii de lire erau împrumutate de la sir Frank Random; altfel, Profesorul trebuia să se mulţumească doar cu mumia malteză. Dar tânărul văzuse cât de mult se frământa Braddock pentru mormântul lui special, pe care-l dorea cu ardoare, aşa că nu credea ca savantul va renunţa uşor la capriciul lui. Random îi putea cu uşurinţă împrumuta sau da banii, fiindcă era extrem de bogat şi de generos, dar era puţin probabil să-l ajute pe Braddock fără să vrea ceva în schimb. Cum singura dorinţă a sufletului baronetului era ca Lucy să-i devină soţie, se putea uşor ghici că-l va ajuta pe Profesor să-şi satisfacă ambiţia doar cu condiţia ca savantul să-şi folosească influenţa pe lângă fiica lui vitregă. Asta însemna ruperea logodnei cu Hope şi căsătoria cu ofiţerul. Sigur că o asemenea întâmplare ar face-o pe Lucy nefericită, dar lui Braddock nu-i prea păsa de asta. Ca să-şi satisfacă patima pentru cercetările de egiptologie, era gata să sacrifice o duzină de fete ca Lucy.

Fără îndoială, Lucy ar refuza să fie trecută de la un bărbat la altul ca un balot de mărfuri, iar în ceea ce-o privea, Archie era sigur că-şi va ţine promisiunea, mai ales, fiindcă susţinea că Braddock nu are dreptul de a hotărî cu cine se mărită. Totuşi, Profesorul, în ciuda înfăţişării lui de heruvim, putea deveni extrem de nesuferit şi avea să facă exact aşa dacă era contrazis. Dacă Braddock începea operaţiunile de desfacere a logodnei, lui Archie nu-i rămânea decât să se căsătorească cu Lucy imediat. Ar fi făcut-o bucuros, dar îl împiedicau dificultăţile financiare. Nu vorbise nimănui despre ele, nici măcar fetei pe care o iubea, dar ele existau. Mulţi ani ajutase rude mai nevoiaşe, iar astfel se strâmtorase, în ciuda venitului său. Făcuse mari eforturi să obţină cele o mie de lire necesare pentru a-l forţa pe Braddock să i-o dea pe Lucy, fără ca prin asta să afecteze plata altor datorii provocate de filantropia lui, dar efortul îl adusese la fundul sacului. În şase luni spera să fie liber să-şi păstreze venitul doar pentru el şi apoi, deşi nu era prea mare, spera să-i ajungă să-şi întreţină soţia. Dar până la scurgerea celor şase luni nu-i putea asigura lui Lucy nici un confort, iar în timpul acesta, ea putea fi supusă persecuţiilor Profesorului. Poate persecuţii e un cuvânt prea aspru, fiindcă Braddock era foarte bun cu fata. Totuşi, când era vorba să-şi atingă scopurile legate de hobby-ul lui, Profesorul era foarte încăpăţânat şi indiscutabil, dacă ar fi întrezărit vreo şansă de a obţine bani de la Random din vânzarea fiicei vitrege, n-ar fi ezitat. Categoric, era dezonorant să te comporţi aşa, dar Profesorul era un iezuit savant şi considera că scopul scuză mijloacele, iar scopul era să obţină celebritatea pentru el şi să îmbogăţească British Museum.

La trei zile după cină, Archie îşi exprima temerile faţă de domnişoara Kendal:

— Dar s-ar putea să-i fac o nedreptate. La urma urmei, Profesorul e un gentleman şi, probabil, îşi va respecta cuvântul dat.

Lucy i-a replicat foarte îmbujorată, aruncând din ochi săgeţi:

— Nu-mi pasă dacă o face sau nu. N-am să mă las cumpărată şi vândută ca să-i înlesnesc aceste nesuferite cercetări ştiinţifice. Tatăl meu poate spune şi face exact ce vrea, dar eu sunt gata să mă mărit cu tine mâine, dacă vrei.

Archie a roşit şi el:
— Exact asta-i problema. Nu ne putem căsători.
— De ce? a-ntrebat ea uluită.
Hope s-a uitat în jos şi a început să deseneze ceva pe nisip cu vârful bastonului. Stăteau sub soarele arzător, fiindcă vara târzie continua, la adăpostul unui zid părăginit de cărămidă care înconjura cea mai frumoasă dintre grădinile de legume. Semăna cu Grădina Zânelor din povestirea “Pisica Albă” de doamna D’Alnoy, iar toamna îi dăruise o recoltă bogată de fructe aromate. Dar acum copacii erau desfrunziţi, iar grădina părea aproape abandonată fiindcă nu avea verdeaţă. În ciuda toamnei târzii, Lucy aducea adesea o carte să citească sub zidul acela şi se rumenea ca o piersică sub căldura soarelui. De data asta îl adusese pe Archie în grădina de basm, fiindcă el păruse dispus să-i facă destăinuiri. Venise timpul să vorbească deschis, iar Hope începea să creadă că n-o tratase corect pe Lucy ascunzându-i că trece printr-o jenă financiară.
Văzând că iubitul ei tace şi pare încurcat, Lucy a întrebat:
— De ce nu ne putem căsători?
Hope n-a răspuns imediat. Apoi a spus poticnindu-se:
— Ar fi mai bine să te las să desfaci logodna.
Nările lui Lucy s-au dilatat şi ea a dat dispreţuitoare capul pe spate:
— Care-i numele celeilalte femei?
— Nu există altă femeie. Te iubesc doar pe tine. Dar… banii...
— Ce-i cu banii? Ai venitul tău!
— Oh, da, asta-i sigur, chiar dacă-i mic. Dar am făcut datorii în numele unui unchi şi a familiei lui. Pe moment mă văd strâmtorat şi nu pot să mă căsătoresc cu tine, cel puţin şase luni, Lucy.
A luat-o de mână:
— Mi-e ruşine că nu ţi-am spus-o mai devreme, dar m-am temut că te voi pierde. Totuşi, m-am gândit mai bine şi cred că e dezonorant să te ţin în întuneric şi dacă tu crezi că m-am comportat greşit…
— Păi, într-un fel da, l-a întrerupt ea repede, fiindcă nu trebuia să ţii secretul. Nu mă trata ca pe o păpuşă, dragul meu. Vreau să împărţim şi necazurile şi bucuriile. Hai, spune-mi totul despre asta.

— Nu eşti supărată?

— Ba da, sunt… fiindcă tu ai crezut că te iubesc aşa de puţin încât voi fi împotriva căsătoriei dacă ai probleme cu banii. Pufff! i-a suflat ea o scamă de pe haină. Nu-mi pasă de lucrurile astea.

— Eşti un înger! a strigat el pătimaş.

— Ba sunt o fată foarte practică, acum, pe loc, i-a replicat ea. Continuă, mărturiseşte!

Archie, astfel încurajat, a făcut-o, iar fata a ascultat o confesiune sentimentală despre multe sacrificii inutile de a ajuta un unchi sărac. Hope se străduia să-şi minimalizeze faptele bune pe cât posibil, dar Lucy vedea clar că inima lui bună îl îndemnase să renunţe la micul lui venit timp de câţiva ani. După ce-a aflat toate faptele, ea şi-a aruncat braţele pe după gâtul lui şi l-a sărutat şoptind:

— Ce băieţel prostuţ eşti... Ca şi cum orice mi-ai spune m-ar influenţa vreun pic.

— Dar nu ne putem căsători încă şase luni, draga mea.

— Sigur că nu. Doar nu-ţi închipui că eu, ca femeie, pot să-mi pregătesc trusoul în mai puţin de şase luni? Nu, dragul meu. Nu trebuie să ne căsătorim în grabă şi să regretăm pe-ndelete. Peste o jumătate de an vei avea tot venitul şi ne vom putea căsători.

Archie a sărutat-o şi a adăugat:

— Dar între timp, Profesorul te va bate la cap să te căsătoreşti cu Random.

— Oh, nu! M-a vândut ţie pe-o mie de lire. Asta e! Aşa e, nu mai spune nimic! Doar te tachinez. Hai să spunem că tatăl meu a consimţit la căsătoria cu tine şi nu-şi poate retrage cuvântul. Nici nu-mi pasă dacă o face. Sunt stăpână pe faptele mele!

El i-a luat mâna şi s-a uitat în ochii ei:

— Lucy, Braddock e un savant zănatic şi ar face orice să-şi atingă scopul de a ajunge la mormântul acela preţios pe care şi-a pus în minte să-l descopere. Fiindcă eu nu pot să-i împrumut sau să-i dau banii, sigur va apela la Random, iar Random…

— Va dori să se însoare cu mine! a strigat Lucy ridicându-se Nu, dragul meu, nicidecum. Sir Frank este un gentleman şi când va afla că sunt logodită cu tine, va deveni pur şi simplu un prieten drag. Aşa, nu-ţi mai face griji pentru asta. Ar fi trebuit să-mi spui de necazurile tale dinainte, dar fiindcă te-am iertat, nu mai e nimic de spus. Peste şase luni voi deveni doamna Hope şi între timp pot să rezist la orice neplăcere provocată de tatăl meu.

— Dar…

S-a ridicat şi a-nceput să protesteze, nerăbdător să se umilească şi mai mult în faţa acestui înger de femeie. Ea i-a pus o mână pe gură:

— Nu mai spune nici o vorbă, dacă nu vrei să te trag de urechi, domnule… adică să-mi exercit privilegiile de soţie înainte să-ţi fiu. Iar acum, a spus strecurându-şi braţul pe sub al lui, hai să mergem să vedem sosirea preţioasei mumii.

— Oh, deci a şi sosit!

— Nu tocmai. Tatăl meu o aşteapta la ora trei.

Archie s-a uitat la ceas.

— E trei fără un sfert. Ieri am fost toata ziua la Londra şi nu ştiam că “Diver” a ajuns la Pierside. Ce mai face Bolton?

Lucy a încruntat sprâncenele şi a spus cu îngrijorare în voce :

— Sunt cam îngrijorată în legătură cu Sidney, iar tata la fel. Încă n-a apărut.

— Cum adică?

— Pai, şi-a plecat ea capul gânditoare, tata a primit o scrisoare de la Sidney ieri după-amiază. Îi scria ca vasul cu mumia şi cu el la bord sosise cam pe la patru. Scrisoarea a fost trimisă prin mesager special şi a venit la şase.

— Deci a sosit seara şi nu după-amiază?

— Ce chiţibuşar eşti! a ridicat din umeri domnişoara Kendal. Ei, şi apoi Sidney scria că nu poate aduce mumia aici în seara trecută, fiindcă se făcea prea târziu. Voia, cel puţin aşa i-a scris tatei, să debarce lada cu mumia şi s-o ducă la un han de lângă chei în Pierside, unde să rămână peste noapte ca să aibă grijă de ea.

— Totul pare în regulă, a spus Hope nedumerit. Şi care-i problema?

— Azi-dimineaţă a sosit un bilet de la proprietarul hanului şi în el scria că potrivit instrucţiunilor domnului Bolton, adică Sidney, el ne trimite mumia în lada ei, până la Gartley cu o birjă şi că va sosi azi după-amiază la trei.

— Şi? a făcut Hope încă nelămurit.

— Cum şi?! a reluat ea nerăbdătoare. Nu vezi cât e de ciudat că Sidney a scăpat din ochi mumia după ce-o păzise cu atâta atenţie nu numai din Malta până în Anglia, ci şi toată noaptea la hotelul din Pierside? De ce nu aduce chiar el mumia şi nu vine cu birja?

— Nu e nici o explicaţie… nici o scrisoare de la Sidney Bolton?

— Nici una. A scris doar ieri, după cum ţi-am spus, declarând că va ţine lada la hotel şi o va trimite de dimineaţă.

— A folosit cuvântul “trimite” sau cuvântul “aduce”?

— A fost “trimite”.

— Atunci asta înseamnă că nu avea de gând s-o aducă el însuşi.

— Dar de ce să n-o facă?

— Cred că ne va explica atunci când va apărea.

— O să-mi pară foarte rău pentru el când va veni, a spus serioasă Lucy, pentru că tata e furios. Păi cum, preţioasa lui mumie pentru care a plătit atât de mult se putea rătăci!

— Pooh! Cine-ar fura aşa ceva?

— Un asemenea lucru valorează aproape o mie de lire, i-a replicat Lucy destul de acră, şi dacă cineva a aflat, i-ar fi uşor s-o fure fiindcă se pare că Sidney a trimis lada nepăzită.

— Ei, hai să ne întoarcem şi să vedem dacă Sidney vine cu lada.

Au ieşit din grădină şi s-au grăbit spre partea din faţă a casei. Acolo, aşteptând pe şosea, au văzut o birjă mare cu un vizitiu cam fioros pe lângă cai. Uşa din faţă a casei era deschisă, deci aparent lada cu mumia venise înainte de ora promisă şi fusese dusă în muzeul lui Braddock, în timp ce ei stăteau de vorbă în grădină.

— A venit şi domnul Bolton cu lada? a-ntrebat Lucy aplecându-se peste balustradă şi adresându-se vizitiului.

— N-a mai venit nimeni, domnişoară, doar eu şi doi hamali care au dus lada înăuntru.

Vizitiul a arătat peste umăr cu un deget butucănos.

— Era domnul Bolton la hotelul unde a stat lada peste noapte?

— Nu, domnişoară, adică nu ştiu unde e domnu' Bolton. Proprietaru' de la "Sailor's Rest" ne-a zis mie şi hamalilor mei să aducem lada la casa asta şi noi am făcut-o. Asta-i tot ce ştiu, domnişoară.

— Ciudat, a murmurat Lucy îndreptându-se spre uşa din faţă. Ce crezi, Archie? Nu-i straniu?

Hope a încuviinţat.

— Dar cred că Bolton îşi va explica absenţa, a spus el urmând-o. Va veni la timp să deschidă lada mumiei împreună cu Profesorul.

— Aşa sper, a replicat domnişoara Kendal care părea stupefiată. Nu înţeleg cum de Sidney a abandonat lada când putea fi furată aşa de uşor. Vino să-l vezi pe tatăl meu, Archie!

Ea a intrat în casă urmată de tânărul a cărui curiozitate fusese deja stârnită. În timp ce ei intrau, cei doi oameni care căraseră lada s-au năpustit afară şi-n scurt timp au plecat cu birja către gara Jessum.

În muzeu l-au găsit pe Braddock roşu de furie şi înjurând cu sete. Se uita ţintă la o ladă mare care fusese rezemată în picioare, lângă perete. Lângă el era ghemuit Cockatoo care ţinea dălţile, ciocanele şi penele de lemn necesare ca să deschidă sarcofagul.

Lucy, care a văzut că Profesorul e furios, l-a întrebat:

— Deci preţioasa mumie a sosit, tată. Nu eşti mulţumit?

— Mulţumit?! Mulţumit?! a ţipat savantul. Cum să fiu mulţumit când văd ce neglijent au manipulat lada? Uite cum a fost de zgâriată, lovită şi zgâlţâită! O să-l dau în judecată pe căpitanul Hervey de pe "Diver" dacă mi-au deteriorat mumia. Sidney trebuia să aibă mai multă grijă de-un obiect atât de preţios.

— El ce spune? a-ntrebat Archie uitându-se în jur să vadă dacă inculpatul venise.

— Ce să zică?! a strigat iar Braddock smulgând o daltă de la Cockatoo. Ce poate să zică dacă nu-i aici?

— Nu-i aici? a repetat Lucy din ce în ce mai surprinsă de inexplicabila absenţă a asistentului lui Braddock. Atunci unde e?

— Nu ştiu. Aş vrea şi eu să ştiu, o să pun să-l aresteze pentru că n-a avut grijă de ladă. Oricum, când o să vină, o să-l concediez. Poate să se ducă înapoi la spălătoria lui oribilă să muncească împreună cu maică-sa, vrăjitoarea aia bătrână.

— Dar de ce nu s-a întors Bolton, domnule? a-ntrebat aspru Hope.

Braddock a lovit furios capătul dălţii pe care o băgase în capacul lăzii.

— Tare-aş vrea să ştiu. A dus lada la "Sailor's Rest" şi ar fi trebuit să vină cu ea în dimineaţa asta. În loc să facă asta, i-a spus hangiului, un om foarte dubios, s-o trimită aici. Iar preţioasa mea mumie, mumia care m-a costat nouă sute de lire, a ţipat Braddock muncind furios şi lovind dalta de parcă ar fi fost capul lui Bolton, a fost lăsată să fie furată de orice hoţ interesat de ştiinţă.

În timp ce Profesorul, cu ajutorul lui Cockatoo, slăbea capacul lăzii, s-a auzit de la uşă o voce dulce. Lucy şi Archie s-au întors simultan şi au zărit-o pe văduva Anne stând în pragul uşii făcând reverenţe. Ocupat cu munca lui, Braddock n-a observat intrarea ei decât mai târziu, când a înjurat nu prea academic printre dinţi. Era furios pe Bolton că nu-şi făcuse datoria, iar Hope era de acord cu el. Era o chestiune foarte gravă să laşi un obiect preţios ca mumia verde la cheremul unor cărăuşi neglijenţi.

Văduva Anne, care arăta mai prăfuită, mai ponosită şi mai deprimată ca oricând, a început să se smiorcăie:

— Iertaţi-mă, doamna mea, Sid al meu a venit? Am văzut trăsura şi coşciugul. Unde-i băiatu' meu?

— Coşciug! Coşciug! a urlat Braddock furios printre bubuiturile loviturilor. De ce-i spui lăzii coşciug?

Doamna Bolton a făcut încă o reverenţă:

— Păi, dacă-n ea e unu' din corpurile alea pline de camfor, domnule… Băiatu' meu, Sid, mi-a spus măcar asta înainte să plece-n străinătăţile alea.

— L-ai văzut de când s-a întors? a-ntrebat Lucy în timp ce Braddock şi Cockatoo se opinteau cu capacul şi aproape reuşiseră să-l scoată.

— Păi, nu-l văzui încă, a gemut îndurerată văduva, şi ceva-mi spune că no' să-l mai văz vreodată.

— Nu mai vorbi prostii, femeie! a spus Archie aspru fiindcă nu vroia ca Lucy să se necăjească iar din pricina acestei bătrâne jeluitoare de cadavre.

— Chiar sunt femeie, domnule. Aşa să ştiţi, …oh! văduva a sărit şi vocea i-a tremurat când capacul lăzii a căzut cu zgomot pe podea. Oh, cerule, domnule, ce m-aţi speriat!

Dar Braddock n-avea ochi pentru ea şi nu auzea pe nimeni. Trăgea de zor de paiele care protejau sicriul şi-n curând podeaua era plină de gunoi. Dar n-a apărut nici un sarcofag şi nici o mumie verde. Brusc văduva Anne a ţipat iar:

— E Sid al meu… mort… oh, băiatu' meu, mort! Mort!

Avea dreptate. În faţa lor se găsea trupul lui Sidney Bolton.

Capitolul V. MISTER

După strigătul de agonie scos de văduva Anne, tăcerea a domnit cam un minut. Toţi cei de faţă erau speriaţi şi îngroziţi de conţinutul lăzii. Palidă, gata să leşine, Lucy s-a agăţat de braţul iubitului ei ca să nu cadă la pământ ca doamna Bolton. Archie s-a uitat cu ochii larg deschişi la corpul atât de rigid de parcă ar fi fost de piatră, iar Profesorul Braddock făcea acelaşi lucru abia putând să-şi creadă ochilor. Doar Kanaka stătea nemişcat, ghemuit şi obez, supraveghindu-i indiferent pe cei vii şi cadavrul. Nu te puteai aştepta de la un sălbatic să aibă sensibilitatea unui om civilizat.

Braddock, după ce scăpase dalta şi ciocanul într-o mişcare de surprindere, a fost primul care şi-a recăpătat glasul. Unica întrebare pe care a pus-o dezvăluia superbul egoism al unui savant dominat de-o singură idee:

— Unde e mumia mea Inca Caxas? a murmurat cu un aer uluit.

Văduva Anne, prăbuşită pe podea, se trăgea înnebunită de părul cărunt şi scotea ţipete în care durerea şi furia se amestecau. Se îneca şi se bâlbâia:

— Asta-ntreabă?! Asta-ntreabă după ce l-a omorât pă bietu’ meu Sid?!

— Cum adică? a întrebat Braddock aspru revenindu-şi din stupoarea pe care i-o provocaseră dispariţia mumiei şi vederea cadavrului asistentului său. Ţi-am omorât fiul?! Cum puteam eu să-ţi omor fiul? Ce avantaj aş fi avut eu dacă-ţi omoram fiul?

— Doar Domnu’ ştie! Doar Domnu’ ştie! a hohotit bătrâna, dar tu…

— Doamnă Bolton, aiurezi, a spus repede Hope luptându-se s-o ridice de pe podea. Las-o pe domnişoara Kendal să te ia de-aici. Pleacă şi tu, Lucy, priveliştea asta nu-i pentru ochii tăi.

Lucy, fără să poată vorbi din cauza fricii, a încuviinţat din cap şi s-a îndreptat clătinându-se către uşa muzeului, dar văduva Anne a refuzat să fie pusă în picioare. Se văieta:

— Băiatu’ meu e mort, băiatu’ meu Sid e-un cadavru cum l-am văzut în vis. Şi tot în coşciug, tăiat în bucăţi…

— Prostii! Prostii! a întrerupt-o Braddock uitându-se atent în ladă. Nu văd nici o rană.

Doamna Bolton a sărit în picioare cu o agilitate surprinzătoare la o femeie atât de bătrână. Ţipa aruncându-se cu pieptul înainte:

— Lasă-mă să găsesc rana!

Hope a prins-o şi a împins-o spre uşă.

— Nu! Corpul nu trebuie atins până nu-l vede poliţia.

— Poliţia… ah, da, poliţia! a remarcat Braddock repede, trebuie să anunţăm poliţia din Pierside şi să le spunem că mumia a fost furată.

— Că băiatu' meu a fost ucis! a ţipat strident văduva Anne agitându-şi braţele slăbănoage şi străduindu-se să scape de Archie. Diavol bătrân împieliţat care mi l-ai omorât pe dragu'meu Sid! Dacă nu pleca-n străinătăţile alea, acu' nu era cadavru. Da' o să te dau pe mâna legii, o să fi spânzurat, tu… tu…

Sub acest torent de acuzaţii nedrepte, Braddock şi-a pierdut răbdarea şi s-a repezit spre doamna Bolton trăgându-l pe Cockatoo de braţ. Într-un timp mai scurt decât o putem spune, i-a împins şi pe văduvă şi pe Archie pe holul unde Lucy stătea tremurând, iar Cockatoo, la ordinele stăpânului, a încuiat uşa.

— Nimeni nu atinge nimic până nu vine poliţia. Hope, tu eşti martor că n-am făcut nimic mortului, erai prezent când am deschis lada, ai văzut că un cadavru inutil a înlocuit preţioasa mea mumie. Şi totuşi vrăjitoarea asta bătrână îndrăzneşte… îndrăzneşte…

Braddock a bătut din picior devenind incoerent din cauza furiei. Dând drumul braţului văduvei Anne, Archie l-a calmat:

— Şşş! Şşş! Biata femeie nu ştie ce vorbeşte. O să merg la poliţie şi…

— Nu, l-a întrerupt Profesorul tăios. Cockatoo poate să se ducă după inspectorul din Pierside. O să-l chem pe poliţistul din sat. Între timp tu ţine cheia muzeului, a lăsat-o să cadă în buzunarul de la piept al lui Hope, ca tu şi poliţia să fiţi siguri că leşul n-a fost atins. Văduvă Anne, du-te acasă, s-a întors el furios spre bătrâna care tremura istovită după accesul de furie, şi să nu îndrăzneşti să vii aici din nou până nu ceri iertare pentru ce tocmai ai spus.

Văduva a început să jelească:

— Vreau să fiu lângă corpu’ băiatului meu… şi-mi pare tare rău, Profesore. N-am vrut să…

— Ba da, vrăjitoareo. Pleacă! a bătut Braddock din picior.

Între timp, Lucy îşi recăpătase stăpânirea de sine pierdută la vederea cadavrului.

— Las-o în seama mea, a spus ea luând braţul doamnei Bolton şi conducând-o spre scări. O s-o duc în camera mea şi să-i dau nişte coniac. Tată, trebuie să-i înţelegi durerea şi să…

Braddock a bătut iar din picior. Apoi a ţipat încăpăţânat:

— Ia-o de-aici! Ia-o de-aici! Ţine-o departe de mine! Nu-i destul c-am pierdut un asistent valoros şi o mumie scumpă de-o inestimabilă valoare istorică şi arheologică, acum mă mai şi acuză de… de… oh!

Profesorul s-a înecat de furie şi şi-a agitat mâinile prin aer. Văzând că e incapabil să vorbească, Lucy a profitat de ocazie ca să limpezească apele şi a grăbit-o pe bătrâna care hohotea şi gemea îndemnând-o să urce scările. Ţipetele ascuţite ale doamnei Bolton şi ocările lui Braddock îi atrăseseră deja pe bucătăreasă, pe soţul ei şi pe fata în casă din subsol la parter. Stăpânul s-a enervat şi mai tare când le-a văzut feţele surprinse şi i-a înfruntat furios:

— Duceţi-vă înapoi jos, coborâţi când vă spun!

— Dar dacă s-a întâmplat ceva rău, domnule..., a îndrăznit timid grădinarul.

— Totul merge rău. Mumia mea e pierdută, domnul Bolton a fost ucis. Vine poliţia şi… şi…, s-a sufocat iar.

Dar servitorii n-au aşteptat să mai audă nimic. Simpla menţiune a cuvintelor “ucis” şi “poliţie” i-a trimis, palizi şi speriaţi, jos la subsol unde s-au strâns ca o turmă de oi. Braddock s-a uitat în jurul lui după Hope, dar şi-a dat seama că deschisese uşa din faţă şi dispăruse. Era prea tulburat ca să se gândească de ce dispăruse Archie şi mai erau multe de făcut până să pună lucrurile la punct. Chemându-l pe Cockatoo, s-a strecurat într-o cameră alăturată şi i-a scris în grabă cu creionul inspectorului de poliţie din Pierside povestindu-i ce s-a întâmplat şi rugându-l să vină imediat la “Pyramids” cu subordonaţii lui. Acest bilet a fost expediat prin Cockatoo,

care s-a repezit să-şi ia bicicleta. În cel mai scurt timp pedala în mare viteză spre Brefort, care era pe partea lor de fluviu, vizavi de Pierside. De acolo putea trece cu bacul în oraş ca să transmită îngrozitorul mesaj.

Deoarece făcuse tot ce-i stătea în putere până la sosirea poliţiei, Braddock a ieşit pe uşa principală şi s-a dus până la drum să se uite dacă se vedea Archie. Nu l-a zărit pe tânăr, dar, aşa cum vrea norocul şi prin una din acele coincidenţe care sunt mult mai dese decât se crede, l-a văzut pe doctorul din Gartley trecând cu pas vioi.

— Salut! a strigat Profesorul roşu la faţă şi respirând agitat. Salut, doctore Robinson! Am nevoie de dumneata. Vino! Vino! Grăbeşte-te, omule, grăbeşte-te! s-a răstit îndărătnic.

Doctorul, care cunoştea ciudăţeniile lui Braddock, s-a apropiat zâmbind. Era un om zvelt, brunet, tânăr, cu o înfăţişare plăcută, care nu părea a unui om prea inteligent.

— Ei, Profesore, a spus el moale, vrei să faci o criză de apoplexie? Fii calm, dragă domnule… fii calm.

L-a bătut pe savant pe umăr să-i potolească furia zgomotoasă:

— Deja eşti roşu ca focul la faţă. Nu lăsa să ţi se urce sângele la cap.

— Robinson, eşti un… un… un zevzec! a ţipat Braddock uitându-se urât la faţa senină a doctorului. Sunt perfect sănătos, ce dracu?!

— Atunci domnişoara Kendal…?

— Şi ea e foarte bine. Dar Bolton…

— Oh! a părut interesat Robinson. S-a întors cu mumia dumitale?

— Mumia! a răcnit Braddock bătând din picior ca un Cupidon nebun, mumia n-a sosit.

— Zău, Profesore, mă surprinzi, a spus moale doctorul.

— O să te surprind şi mai mult, a mârâit Braddock târându-l pe Robinson în grădină şi apoi în sus pe scări.

Doctorul chiar începuse să creadă că prea mult studiu îl făcuse pe Profesor să-şi piardă minţile.

— Uşurel! Uşurel, stimate domn! Bolton n-a…?

— Bolton e mort, tâmpitule!

— Mort? doctorul aproape s-a rostogolit în jos pe scări.

— Asasinat. Cel puţin aşa cred. Oricum, aici a ajuns astăzi într-o ladă care ar fi trebuit să conţină mumia mea verde! Vino şi examinează imediat cadavrul! Nu, l-a împins Braddock pe doctor exact la fel de violent cum îl târâse înainte, aşteaptă până vine poliţistul. Vreau să vadă el cadavrul primul şi să vadă că n-a fost nimic atins. Am trimis după inspectorul din Pierside. Vor fi tot felul de probleme, a ţipat Braddock disperat, iar munca mea, lucrările mele importante vor fi amânate doar fiindcă dobitocul ăsta, tânărul Sidney Bolton, s-a lăsat omorât!

După aceste cuvinte, Profesorul s-a năpustit afară pe hol agitându-şi neputincios mâinile prin aer.

— Doamne, Dumnezeule! s-a bâlbâit Robinson, care avea o fire impresionabilă şi era oarecum novice în profesie. Probabil… probabil vă-nşelaţi.

— Să mă-nşel! Să mă-nşel! a ţipat Braddock cu o privire cruntă. Atunci vino să vezi cadavrul amărâtului ăla! E mort, asasinat.

— De cine?

— De unde să ştiu eu, afurisitule?!

— Cum a fost omorât? Înjunghiat, împuşcat sau…

— Nu ştiu… nu ştiu! Ce pacoste să pierzi un om ca Bolton, un asistent aşa valoros! Chiar nu ştiu ce-o să mă fac fără el. Şi maică-sa a fost aici şi-a făcut un tărăboi de nedescris.

— Cum să n-o înţelegi? a spus doctorul recăpătându-şi vocea. La urma urmei, e mamă, iar bietul Bolton era unicul ei fiu.

— Nu le contest înrudirea, fir-ar al naibii! a izbucnit Profesorul ciufulindu-şi părul până i s-a ridicat ca o creastă de papagal. Dar nu era nevoie să… ah!

A aruncat o privire prin uşa deschisă şi s-a grăbit până la prag.

— Uite-i pe Hope şi Painter. Intraţi… intraţi. Doctorul e aici. Hope, tu ai cheia. Vă rog să observaţi, domnule poliţist, că Hope are cheia. Deschide uşa, deschide uşa şi lasă-ne să ne dăm seama care-i sensul acestei crime oribile.

— Crimă, domnule? a întrebat poliţistul, care aflase de la Hope tot ce se ştia, dar dorea să vadă ce are de spus Braddock.

— Da, crimă, crimă, idiotule! Mi-am pierdut mumia!

— Dar crezusem, domnule, că un asasinat…

— Oh, desigur, desigur…, a mormăit Profesorul de parcă moartea ar fi fost doar un fleac. Bolton e mort… asasinat presupun, fiindcă nu prea văd cum şi-ar fi bătut singur lada în cuie. Dar eu mă gândesc la preţioasa mea mumie, Painter. O mumie, dacă ştii ce-i aia o mumie, care m-a costat nouă sute de lire. Intră, omule! Intră, nu sta acolo cu gura căscată. Nu vezi că domnul Hope a deschis uşa? L-am trimis pe Cockatoo la Pierside să anunţe poliţia. Vor fi aici curând. Între timp dumneata, doctore, poţi examina cadavrul, iar Painter aici de faţă ne poate spune părerea lui despre cine mi-a furat mumia.

— Asasinul a furat mumia, a spus Archie când cei patru bărbaţi au intrat în muzeu, şi a înlocuit-o cu trupul mortului.

— Asta nu-i decât A-B-C, a izbucnit Braddock intrând ca din puşcă în camera cea mare, dar noi trebuie să ştim numele asasinului dacă vrem să răzbunăm moartea lui Bolton şi să recuperăm mumia. Oh, ce pierdere! Ce pierdere! Am pierdut nouă sute de lire, sau de fapt o mie dacă punem şi costul transportului acestei Inca Caxas în Anglia.

Archie s-a abţinut să-i amintească Profesorului cine pierduse de fapt banii, fiindcă savantul nu era într-o dispoziţie în care-i puteai vorbi ca unui om raţional şi părea mai îngrijorat că relicva civilizaţiei peruviene se pierduse decât de teribila moarte a lui Sidney Bolton. În timpul acesta Painter, un poliţist blond şi nu prea inteligent, examina lada şi cadavrul. Doctorul Robinson se uita şi el cu atitudinea unui profesionist, iar Braddock, ştergându-şi faţa congestionată şi gâfâind de oboseală, s-a aşezat pe un sarcofag din piatră. Archie şi-a încrucişat braţele, s-a rezemat de perete şi a aşteptat liniştit să audă ce vor spune experţii în criminalistică şi medicină.

Lada era adâncă, lată şi lungă, făcută din lemn dur de tek şi înconjurată din loc în loc cu fâşii de metal. În ea era o ladă de metal care atunci când conţinuse mumia fusese sudată ca să fie impermeabilă la aer şi apă. Dar persoana necunoscută care scosese mumia ca s-o înlocuiască cu corpul bărbatului ucis tăiase acest înveliş de metal cu un instrument ascuţit. Erau

paie în jurul lăzii de metal şi paie în interiorul ei, iar pe ele se afla întins corpul nefericitului tânăr. Se instalase rigor mortis, iar corpul, cu mâinile şi picioarele bine întinse, stătea pe fundul lăzii înconjurat mai mult sau mai puţin de paie, de fapt de cele pe care Profesorul nu le smulsese. Faţa îi era pământie, iar ochii larg deschişi, cu o privire stranie. Robinson a păşit în faţă şi şi-a plimbat mâna pe gâtul mortului. A scos o exclamaţie şi a dat la o parte fularul de lână pe care probabil mortul îl purtase ca să se ferească de răceală; cei care s-au uitat au văzut că un şnur de jaluzea de culoare roşie era strâns înfăşurat în jurul gâtului victimei.

— Bietul de el a fost strangulat, a spus încet doctorul. Vedeţi, asasinul a lăsat coarda pe loc şi a avut curajul să pună peste ea această eşarfă care-i aparţinea lui Bolton.

— De unde ştiţi asta, domnule? a întrebat greoi Painter.

— Pentru că văduva Anne a tricotat fularul acesta pentru Bolton înainte să plece el în Malta. El mi l-a arătat râzând şi glumind că desigur maică-sa îşi închipuie că pleacă în Laponia.

— Când vi l-a arătat, domnule?

— Înainte să plece în Malta, desigur, a răspuns Robinson puţin surprins. Doar nu credeţi că mi l-a arătat când s-a întors. De fapt, când s-a întors în Anglia? l-a întrebat el pe Profesor ca şi cum i-ar fi venit o idee.

— Ieri după-amiază pe la ora patru, a replicat Braddock.

— Atunci, după starea cadavrului, doctorul a pipăit carnea mortului, trebuie să fi fost omorât aseară. Hmmm! Cu permisiunea dumitale, Painter, voi examina cadavrul.

Poliţistul a clătinat din cap:

— Mai bine aşteptaţi până vine inspectorul, domnule. Sărmanul Sid! Păi, îl cunoşteam. A fost cu mine la şcoală, iar acum e mort. Cine l-a omorât?

Nici unul din cei de faţă nu-i putea răspunde la întrebare.

Capitolul VI. ANCHETA

Ca un fel de “Lord Byron” al geografiei, izolatul sat Gartley s-a trezit peste noapte celebru. Până atunci cu-noscut doar de locuitorii din Brefort, Jessum şi împrejurimile lor sau de toţi militarii cazaţi în fort, el a devenit timp de nouă zile un loc foarte interesant. Inspectorul Date din Pierside a sosit cu poliţiştii lui să ancheteze crima, iar ziariştii locali, adulmecând senzaţionalul, s-au revărsat spre Gartley pe biciclete şi în trăsuri cu două roţi. A doua zi dimineaţă, Londra a fost conştiincios informată că o mumie valoroasă se furase, iar asistentul Profesorului Braddock, care fusese trimis s-o aducă din Malta, fusese ucis prin strangulare. Peste trei zile, cele trei regate vuiau de ştiri despre acest mister.

Şi a rămas un mister, fiindcă, în ciuda eforturilor inspectorului Date şi acţiunilor întreprinse de detectivii de la Scotland Yard chemaţi de Profesor, nu s-a găsit nici un indiciu asupra identităţii asasinului. Pe scurt, povestea spusă de ziare suna cam aşa:

“Cargobotul «Diver», comandat de căpitanul George Hervey, a ancorat la cheiul din Pierside la ora patru după-amiază, într-o miercuri, pe la mijlocul lui septembrie şi două ore mai târziu, Sidney Bolton şi-a văzut descărcată la ţărm lada care conţinea mumia verde.

Deoarece îi era imposibil să ducă acel colet la «Pyramids» în noaptea aceea, Bolton a pus-o în dormitorul lui de la «Sailor’s Rest», un local mizer cu o reputaţie cam dubioasă aflat aproape de apă. Ultima oară a fost văzut în viaţă de hangiu şi de barmaniţă, când, după ce a băut o inofensivă bere de ghimbir, s-a retras în pat la opt lăsând instrucţiuni hangiului, aşa cum a auzit şi barmaniţa, ca lada să fie trimisă a doua zi către Profesorul Braddock din Gartley. Bolton a făcut o aluzie că s-ar putea să părăsească hotelul devreme şi probabil va ajunge înaintea lăzii la destinaţie ca să-l înştiinţeze pe Profesorul Braddock care era desigur furios, că totul e în siguranţă. Înainte să se retragă şi-a achitat nota de plată şi i-a dat hangiului ceva bani ca lada să fie trecută cu bacul la Brefort, iar de acolo să fie dusă cu brişca la «Pyramids». Hangiul şi barmaniţa spuneau că Bolton nu dădea nici un semn c-ar plănui să se sinucidă sau că se teme de o

moarte violentă. Avea o mină veselă şi părea extrem de fericit să fie iar în Anglia.

A doua zi dimineaţă, la unsprezece, după ce au bătut insistent la uşa lui Bolton şi apoi au deschis-o, s-a dovedit că el nu era acolo deşi aşternuturile mototolite dovedeau că se odihnise puţin. Nimeni din han n-a fost alarmat de absenţa lui Bolton din moment ce sugerase că va pleca devreme, deşi cameristei i s-a părut ciudat că nimeni nu-l văzuse părăsind hotelul. Hangiul a respectat instrucţiunile lui Bolton şi a trimis lada, lăsând-o în grija unui om de nădejde, să fie trecută la Brefort cu bacul. Acolo s-a făcut rost de-o birjă, iar lada a fost dusă la Gartley, unde a ajuns la trei după-amiază. Atunci când Profesorul Braddock a deschis lada, a descoperit trupul nefericitului său asistent, ţeapăn, mort, cu o coardă roşie de jaluzea strâns înfăşurată în jurul gâtului. Ziarele spun că Profesorul a trimis după poliţie, iar mai târziu a insistat ca cei mai inteligenţi detectivi de la Scotland Yard să vină să elucideze misterul. În prezent, şi poliţia, şi detectivii caută acul în carul cu fân şi n-au avut încă nici un succes.”

Aşa a fost povestea expusă în ziarele din provincie şi din Londra. Deşi s-a discutat mult şi au fost oferite multiple teorii, nimeni n-a putut risipi misterul, dar toţi au fost de acord că era inexplicabilă imposibilitatea poliţiei de a găsi vreun indiciu. Era destul de greu de înţeles cum putuse asasinul să-l omoare pe Bolton, să deschidă lada, să scoată mumia şi s-o înlocuiască cu corpul victimei sale într-o casă în care se aflau cel puţin şase oameni, dar şi mai greu de ghicit era cum scăpase criminalul cu un obiect aşa de special ca mumia bandajată cu nişte fâşii de lână de culoare verde-smarald ţesute din păr de lamă peruviană. Dacă făptaşul era unul care fura şi omora pentru bani nu putea să vândă mumia, fără să fie arestat, din moment ce toată Anglia vuia de vestea dispariţiei ei, iar dacă era un om de ştiinţă împins spre furt de pasiunea pentru arheologie, nu putea păstra mumia fără ca cineva să afle că o deţine. Între timp, hoţul şi prada lui se evaporaseră complet, de parcă i-ar fi înghiţit pământul pe amândoi. Toţi se mirau foarte tare de isteţimea criminalului şi se ofereau multe soluţii pentru a-i explica dispariţia. Un săptămânal întreprinzător care trăia mai mult publicând limerickuri[2] a oferit o casă mobilată şi trei lire pe săptămână

norocoasei persoane care va putea dezlega misterul. Deoarece nimeni nu câştigase încă premiul şi mai existau multe posibilităţi, cel puţin cinci mii de detectivi particulari au încercat să rezolve problema.

Normal, lui Hope îi părea rău de moartea timpurie a lui Bolton, pe care-l cunoscuse ca pe un tânăr plăcut şi deştept. Dar era, de asemenea, nemulţumit că împrumutul lui către Braddock era într-un fel anulat de dispariţia mumiei. Profesorul era de extrem de furios pentru dubla pierdere, a asistentului şi a cadavrului îmbălsămat, şi singurul lucru care-l împiedica să ofere o recompensă pentru descoperirea hoţului şi asasinului era dureroasa realitate că nu avea bani. I-a făcut aluzii lui Archie că ar trebui oferită o recompensă, dar tânărul, susţinut şi de Lucy, n-a fost de acord să mai arunce alţi bani pe apa sâmbetei. Braddock a fost atât de afectat de acest refuz, încât Hope era perfect convins că va încerca să-şi retragă promisiunea de a permite căsătoria şi va încerca s-o convingă pe Lucy să se logodească cu sir Frank Random, dacă baronetul voia să ofere o recompensă. Hope mai era sigur că Braddock, un om extrem de încăpăţânat, nu va avea odihnă până nu va redobândi mumia. Profesorului nu-i prea păsa dacă ucigaşul lui Sidney Bolton avea să fie spânzurat sau nu.

Între timp, văduva Anne insistase ca trupul mortului să fie dus la ea acasă, iar Braddock, cu consimţământul inspectorului Date, acceptase bucuros fiindcă nu voia să ţină sub acoperişul lui un mort proaspăt. Prin urmare, rămăşiţele nefericitului tânăr au fost duse la casa lui umilă, iar corpul a fost inspectat de juriu acolo, când a avut loc ancheta la cafeneaua de la “Warrior Inn” aflată exact vizavi de locuinţa doamnei Bolton. Era foarte multă lume în jurul hanului, pentru că oamenii veniseră de foarte departe ca să aducă verdictul juriului, iar Gartley, pentru prima şi ultima oară în existenţa lui, arăta ca în timpul Sărbătorii Băncii din august.

Medicul legist, un doctor mai în vârstă, cam iute la mânie din cauza ambiţiilor nesatisfăcute ale unui doctor de ţară, a deschis procedura cu un discurs elegant în care a expus detaliile crimei în aceeaşi manieră clară în care fuseseră expuse în ziare. Apoi a fost pus în faţa juriului un plan al clădirii “Sailor’s Rest”, iar medicul legist le-a atras atenţia celor doisprezece oameni buni şi de ispravă asupra faptului că dormitorul ocupat

de decedat era la parter, iar o fereastră dădea spre fluviu, care era doar la o aruncătură de băţ.

— Vedeţi domnilor, a spus legistul, că nu era aşa de greu cum s-a spus ca asasinul să plece din han cu prada lui. Trebuia doar să deschidă fereastra în timpul nopţii când era mai linişte, când nu era nimeni prin preajmă, şi să predea mumia unui complice care, probabil, aştepta afară. De asemenea, se poate ca o barcă să fi aşteptat lângă malul fluviului, iar după ce au pus mumia în ea, asasinul şi prietenul lui au putut vâsli departe de acolo, spre o destinaţie necunoscută, fără cea mai mică şansă de a fi descoperiţi.

Inspectorul Date, un bărbat înalt, subţire, impozant, cu un maxilar rigid şi o expresie severă, a atras atenţia legistului asupra faptului că nu era nici o probă care să demonstreze că asasinul avusese un complice. A vorbit aspru, cu o atitudine de comandant de armată:

— Se prea poate să se fi întâmplat ceea ce aţi descris, domnule, dar nu putem dovedi că presupunerile dumneavoastră sunt reale, din moment ce probele de care dispunem sunt doar circumstanţiale.

— Nici n-am susţinut vreodată c-ar fi altfel, s-a repezit legistul. Vă pierdeţi vremea contrazicându-mi declaraţiile. Spuneţi ce aveţi de spus, domnule inspector, şi aduceţi martorii… dacă aveţi.

— Nu există martori care să dezvăluie sub jurământ identitatea criminalului, a spus inspectorul Date rece, hotărât să nu se lase atras într-o dispută de atitudinea potrivnică a legistului. Criminalul s-a evaporat, nimeni nu-i poate ghici numele sau ocupaţia, sau măcar motivul care l-a determinat să omoare victima.

Legistul:

— Motivul e clar, voia mumia.

Inspectorul:

— De ce-ar fi vrut mumia?

Legistul:

— Asta am dori toţi să aflăm.

Inspectorul:

— Exact, domnule. Vrem să aflăm motivul pentru care criminalul l-a strangulat pe decedat.

Legistul:

— Cunoaştem acest motiv. Ceea ce dorim să ştim este de ce criminalul a furat mumia. Şi aş vrea să subliniez, domnule inspector, că până acum nu ştim nici măcar sexul asasinului. S-ar putea ca o femeie să-l fi omorât pe decedat.

Profesorul Braddock, care era aşezat lângă uşa cafenelei şi era mai irascibil ca oricând, s-a ridicat să-l contrazică.

— Nu-i nici urmă de probă că asasinul ar fi o femeie.

Legistul:

— Intervenţia dumneavoastră e deplasată, domnule. Şi aş vrea să evidenţiez că deocamdată inspectorul Date nu a adus nici un martor.

Date s-a uitat la el urât. El şi legistul erau vechi duşmani şi se certau totdeauna când se întâlneau. Se părea că existau toate şansele ca mărunţelul şi certăreţul Profesor să li se alăture şi să fie un duel în trei, dar Date nu dorea ca ziarele să scrie că nu se comportase adecvat în investigarea cazului, aşa că s-a mulţumit cu privirile duşmănoase despre care am vorbit şi, după un scurt discurs, l-a chemat ca martor pe Braddock. Profesorul, a cărui înfăţişare amintea mai mult ca oricând de cea a unui heruvim mânios, a depus mărturie pe un ton iritat. În mintea lui plină de prejudecăţi i se părea ridicol că se face atâta caz de cadavrul lui Bolton când mumia nu fusese găsită încă. Totuşi, convins că descoperirea criminalului avea, fără îndoială, să conducă la recuperarea preţioasei relicve peruviene, şi-a învins furia şi a răspuns la întrebările medicului legist într-un mod destul de amabil.

De fapt Braddock nu avea prea multe de spus. A declarat că văzuse un anunţ într-un ziar că o mumie învelită în bandaje verzi urma să fie vândută în Malta şi îşi trimisese asistentul s-o cumpere şi s-o aducă acasă. Toate astea se întâmplaseră, iar ce se petrecuse după ce mumia părăsise cargobotul era cunoscut de toată lumea prin intermediul relatărilor din presă.

— Cu care, a mai mormăit Profesorul, eu nu sunt de acord.

— Cum adică? a întrebat răstit legistul.

— Vreau să spun, domnule, a răspuns la fel de răstit Profesorul, că din cauză că aceste detalii au fost făcute publice de către presă, asasinul va fi pus, probabil, în gardă.

— De ce nu spuneţi “asasina”? a insistat legistul cu îndărătnicie.

— Prostii! Prostii! Prostii! Mumia mea n-a fost furată de-o femeie. De ce naiba ar vrea o femeie o mumie?

— Fiţi mai respectuos, Profesore!

— Atunci vorbiţi mai raţional, doctore!

Cei doi s-au uitat urât unul la celălalt. După un moment sau două de tăcere, situaţia s-a îmbunătăţit, iar legistul a pus câteva întrebări pertinente referitoare la chestiunea pe rol.

— Decedatul avea duşmani?

— Nu, domnule, nu avea, fiindcă nu era destul de celebru sau destul de bogat, sau destul de isteţ ca să stârnească ura oamenilor. Era pur şi simplu un tânăr inteligent, care lucra minunat când era îndrumat de mine. Mama lui e spălătoreasă în acest sat, iar tânărul aducea rufăria acasă la mine. Văzând că era inteligent şi dornic să se ridice deasupra condiţiei lui, l-am angajat ca asistent şi l-am instruit să mă ajute în muncă.

— Munca de arheolog?

— Da. Doar nu la spălătorie ca pe mama lui?! Nu puneţi întrebări stupide.

— Fiţi mai respectuos, a spus iar legistul înroşindu-se. Aveţi vreo informaţie despre numele cuiva care dorea să obţină această mumie?

— Îndrăznesc să spun că zeci de oameni de ştiinţă din zona mea de activitate s-ar fi bucurat să aibă corpul lui Inca Caxas. Printre ei ar fi…, după care a înşirat o listă de nume celebre.

— Prostii! a mârâit legistul. Oameni renumiţi ca acei pe care-i menţionaţi nu ucid nici măcar de dragul de-a obţine o asemenea mumie.

— Nici n-am spus c-ar face-o, a replicat Braddock, dar dumneata ai vrut să afli cine ar fi vrut să aibă mumia, iar eu ţi-am spus.

Legistul a renunţat la întrebare. A pus o alta:

— Erau pe mumie bijuterii de natură să suscite interesul unui hoţ?

— De unde naiba să ştiu? a spumegat Profesorul. Nici n-am despachetat mumia, nici măcar n-am văzut-o! Orice bijuterie îngropată cu Inca Caxas trebuie să fi fost sub bandaje. Din câte ştiu eu, acele bandaje n-au fost deloc scoase.

— Ne puteţi lămuri asupra subiectului?

— Nu, nu pot! Bolton s-a dus să ia mumia şi a adus-o acasă. Am înţeles că va aduce personal acasă preţi-oasa încărcătură, dar n-a făcut-o. De ce, nu ştiu.

După ce Profesorul s-a retras, încă furios din cauza întrebărilor legistului pe care el le considera inutile, a fost chemat tânărul doctor care examinase cadavrul. Robinson a depus mărturie că decedatul fusese strangulat cu un şnur roşu de jaluzea şi, după starea cadavrului, el era de părere că moartea survenise cam cu douăsprezece ore înainte de deschiderea lăzii de către Braddock. Asta s-a întâmplat joi la ora trei după-amiază, aşa ca după opinia martorului crima se comisese între două şi trei în noaptea precedentă.

— Dar nu pot fi absolut sigur asupra orei, a adăugat martorul. Oricum, sărmanul Bolton a fost strangulat după miezul nopţii şi înainte de ora trei.

— Asta-i o marjă de eroare cam mare, a bombănit legistul gelos pe confratele lui. Mai erau şi alte răni pe corp?

— Nu. Puteaţi vedea şi dumneavoastră dacă cercetaţi cadavrul.

Astfel mustrat, legistul l-a privit urât. Văduva Anne a depus mărturie după Robinson. A declarat printre multe suspine că fiul ei nu avea duşmani şi era un băiat bun, cumsecade. De asemenea, a relatat visul ei, dar a fost ridiculizată de legist care nu credea în fenomene oculte. Totuşi, descrierea acestei premoniţii a fost ascultată cu cel mai mare interes de cei de faţă. Văduva Anne şi-a încheiat mărturia cu întrebarea despre cum va putea ea trăi fără băiatul ei. Legistul s-a declarat incapabil să-i răspundă la o asemenea întrebare şi a expediat-o.

Următorul chemat a fost Samuel Quass, hangiul de la “Sailor’s Rest”. S-a dovedit a fi un om solid, zdravăn, cu părul roşcat şi favoriţi roşcovani, care arăta ca un marinar. Într-adevăr, după câteva întrebări, s-a dovedit că era căpitan în retragere. Şi-a depus mărturia grosolan, dar cinstit şi deşi

ţinea un local atât de dubios, el părea o persoană destul de onestă. A spus, în mare, aceeaşi poveste apărută în ziare. În han, în seara aceea, se aflau doar el, soţia, cei doi copii şi servitorii. Bolton s-a dus la culcare spunând că s-ar putea să plece la Gartley devreme şi a plătit o liră ca să-i treacă lada peste fluviu şi să i-o pună în birjă. Cum Bolton n-a mai apărut a doua zi dimineaţă, Quass i-a respectat instrucţiunile şi toată lumea a putut vedea cu ce rezultat. De asemenea, a declarat că nu ştia ca lada conţine o mumie.

— Dar ce credeai că conţine? a-ntrebat legistul repede.

— Haine şi curiozităţi din străinătate, a răspuns calm martorul.

— Aşa ţi-a spus domnul Bolton?

— Nu mi-a spus nimic despre ladă, a mârâit martorul, dar a sporovăit o groază despre Malta, pe care o cu-nosc bine, fiindcă nu o dată am debarcat în portul ăla când eram marinar.

— A amintit că s-ar fi certat cu cineva în Malta?

— Nu, n-a spus nimic.

— A spus c-ar avea duşmani?

— Nu.

— Ţi s-a părut că e un om căruia îi e frică de moarte?

— Nu, a spus martorul pentru a treia oară. Părea destul de fericit. Nu m-am gândit nici o clipă că e mort, până n-am auzit că i-au găsit corpul în lada aia.

Legistul a pus tot felul de întrebări, iar inspectorul Date a făcut la fel, dar toate încercările de a-l incrimina pe Quass au eşuat. Era direct şi sincer şi a spus, după toate aparenţele, tot ce ştia. Nu le-a mai rămas de făcut decât să-l lase să plece, iar Eliza Flight a fost chemată ca ultim martor. S-a dovedit a fi cea mai importantă, fiindcă ştia multe lucruri pe care nu le spusese stăpânului ei sau reporterilor, sau chiar poliţiei. Fiind întrebată de ce păstrase tăcere, a spus că dorinţa ei era să obţină orice recompensă care se oferea, dar, fiindcă auzise că nu va fi nici o recompensă, era dornică să spună ce ştia. A adus o mărturie importantă.

Fata a declarat că Bolton se retrăsese la culcare la opt, la parter şi, aşa cum era marcat şi pe plan, camera avea o fereastră care dădea spre fluviul aflat doar la o aruncătură de băţ. Pe la nouă, nouă şi un pic, martora ieşise

puţin să vorbească cu iubitul ei. Pe întuneric, a văzut că fereastra era deschisă, iar Bolton vorbea cu o bătrână învelită într-un şal. N-a văzut faţa femeii şi nici nu şi-a dat seama de statura ei fiindcă ea se aplecase ca să-l asculte pe Bolton. Martora nu le-a dat mare atenţie fiindcă se grăbea să se întâlnească cu iubitul. Când a trecut pe lângă fereastră la ora zece, ea era închisă, iar lumina era stinsă, aşa că a crezut că Bolton doarme.

— Dar ca să fiu cinstită, a spus Eliza Flight, nici nu m-am gândit la toată treaba asta. Doar după crimă mi-am dat seama ce important e să-mi amintesc totul.

— Şi ţi-ai amintit?

— Da, domnule, a spus cu sinceritate fata, v-am spus tot ce s-a întâmplat în noaptea aia. A doua zi dimineaţă…, a ezitat ea.

— Ei, ce-i cu a doua dimineaţă?

— Domnul Bolton şi-a încuiat uşa. Ştiu asta pentru că în seara dinainte, fără să ştiu că s-a retras, cu câteva minute înainte de opt, am încercat să intru în cameră şi să pregătesc patul pentru culcare. A strigat prin uşă, care era încuiată, fiindcă o încercasem, că e în pat. Şi asta era o minciună pentru că după nouă l-am văzut vorbind cu femeia aceea la fereastră.

— Mai devreme ai spus că era bătrână, a spus legistul consultându-şi notiţele. De unde ştii că era bătrână?

— N-aş putea să spun dacă era bătrână sau tânără, a răspuns cu sinceritate martora, e doar un fel de-a vorbi. Avea un şal negru peste umeri şi o rochie neagră. N-aş putea spune dacă era bătrână sau tânără, blondă sau brunetă, robustă sau slabă, înaltă sau scundă. Era prea întuneric.

Legistul s-a uitat la schiţă.

— E un felinar cu gaz lângă fereastra dormitorului. N-ai avut destulă lumină ca să vezi?

— Oh, ba da, domnule, dar doar pentru o clipă. N-am fost prea atentă. Dac-aş fi ştiut că domnul va fi omorât, aş fi fost mult mai atentă.

— Ei, şi ce-i cu această uşă încuiată?

— A fost încuiată în timpul nopţii, domnule, dar când m-am dus în dimineaţa următoare nu era încuiată. Am ciocănit şi-am ciocănit, dar nu mi-a răspuns nimeni. Era unsprezece şi-am crezut că domnul doarme până

târziu, aşa că am încercat s-o deschid. Nu era încuiată, v-am spus, dar..., a adăugat martora accentuând cuvintele, fereastra era închisă şi jaluzeaua era trasă.

— E destul de normal, a spus legistul. Domnul Bolton, după ce-a vorbit cu femeia, fireşte că a închis fereastra şi a tras jaluzeaua. A doua zi dimineaţă, la plecare, a descuiat uşa.

— Îmi cer scuze, domnule, dar după cum ştim n-a plecat în dimineaţa următoare, fiindcă era în ladă, strangulat.

Legistului îi venea să-şi dea palme pentru greşeala foarte firească pe care o făcuse când a văzut rânjete dispreţuitoare pe feţele celor din jur şi, mai ales, pe faţa inspectorului Date.

— Atunci, pe uşă a ieşit asasinul, a spus el cu voce slabă.

— Dar nu ştiu cum a ieşit, a strigat Eliza Flight, pentru că eu m-am sculat la şase, iar uşile din spate şi din faţă ale hanului erau încuiate. După şase am circulat pe coridoare şi prin camere făcându-mi treaba, iar stăpânul, stăpâna şi alţii erau şi ei pe-acolo. Cum putea să iasă criminalul fără ca unul din noi să-l vadă?

— Poate a ieşit şi nu l-aţi observat.

— Oh, domnule, dacă ar fi fost un necunoscut l-am fi observat toţi!

Cu aceasta s-a încheiat această depoziţie destul de inconsistentă. A fost rechemată văduva Anne să vadă dacă domnişoara Flight o poate identifica drept femeia care vorbise cu Bolton, dar martora n-a recunoscut-o, iar văduva a dovedit cu mărturia a trei prieteni că în noaptea şi la ora cu pricina era acasă bând gin. De asemenea, nu era nici o probă care s-o lege pe această femeie necunoscută de crimă şi nici un sunet, după mărturia unanimă a chiriaşilor hanului “Sailor’s Rest”, nu fusese auzit din dormitorul lui Bolton. Totuşi, după cum a observat legistul, trebuie să fie fost ceva lovituri de ciocan, bufnituri şi alte zgomote. Dar nu s-a putut dovedi nimic şi, deşi s-au examinat din nou mai mulţi martori, nimeni n-a putut elucida misterul. În aceste condiţii, juriul nu a putut da decât verdictul de crimă făptuită de una sau mai multe persoane necunoscute. Se mai poate menţiona că şnurul cu care Bolton fusese strangulat a fost identificat de hangiu şi cameristă ca fiind cel de la jaluzeaua dormitorului.

— Ei, a spus Hope la sfârşitul anchetei, deci nu s-a dovedit nimic, nici un făptaş. Ce-i de făcut acum?

— O să-ţi spun după ce-l văd pe Random, i-a replicat scurt Profesorul.

2 Poezii umoristice scurte compuse din cinci versuri (eng.) (n.red.).

Capitolul VII. CĂPITANUL LUI “DIVER”

A doua zi după anchetă, trupul lui Bolton a fost îngropat în cimitirul din Gartley. Datorită naturii morţii şi publicităţii făcute de presă, la înmormântare au venit foarte multe persoane şi s-a lăsat o tăcere impresionantă când cadavrul a fost coborât în groapă. După aceea, după cum era normal, au urmat multe discuţii despre verdictul anchetei. Părerea unanimă era că juriul nu putea da alt verdict având în vedere probele de care dispunea, iar mulţi oameni au fost de părere că ar fi trebuit citat căpitanul Hervey de pe “Diver”. Dacă decedatul avea duşmani, spuneau aceşti atotştiutori, desigur vorbise despre ei cu căpitanul. Dar uitau că toţi martorii chemaţi la anchetă, inclusiv mama mortului, specificaseră că Bolton nu avea duşmani, aşa că e greu de spus ce se aşteptau să declare căpitanul Hervey.

După înmormântare, ziarele au mai scris foarte puţin despre această enigmă. Din când în când se făcea aluzie la un indiciu proaspăt pe baza căruia, mai devreme sau mai târziu, poliţia va da de urma criminalului. Dar toate aceste palavre n-au dus nicăieri şi pe măsură ce zilele au trecut populaţia, cel puţin cea din Londra, şi-a pierdut interesul pentru caz. Săptămânalul întreprinzător care oferise casa mobilată şi venitul pe viaţă persoanei care găsea asasinul, a primit de la guvern un avertisment că o asemenea loterie nu putea fi permisă. Prin urmare, ziarul a revenit la publicarea de limerick-uri, iar detectivii amatori, ca tot atâţia Othello, s-au văzut lăsaţi fără ocupaţie. Apoi, în Orientul Extrem, a avut loc o criză politică, iar publicul capricios a adăugat asasinarea lui Bolton la lista crimelor cu autori nedescoperiţi. Chiar şi detectivii de la Scotland Yard, care nu găsiseră nici o pistă, şi-au pierdut interesul pentru această chestiune şi se părea că misterul morţii lui Bolton nu va fi dezlegat până-n ziua Judecăţii de Apoi.

Totuşi, în sat, oamenii continuau să fie foarte interesaţi de asta din moment ce Bolton fusese unul de-al lor şi, mai ales, fiindcă văduva Anne jelea continuu moartea băiatului ei. Pierduse o sumă mică pe care Sidney i-o dădea din leafa lui, aşa că vecinii, mica boierime din împrejurimi şi

ofiţerii de la fort îi dădeau să spele mai mult ca oricând. Peste câteva săptămâni, văduva Anne avea chiar o mică afacere dacă ne gândim la mărimea satului, aşa că a observat gânditoare în faţa unui vecin că “vijelia nenorocului nu aduce la nimeni vreun bine”, dar a adăugat şi că Sidney e mai bun cu ea de când e mort, decât când trăia. Dar până şi-n Gartley sătenii s-au săturat să discute despre un mister care nu putea fi limpezit, aşa că au început s-o facă din ce în ce mai rar. În timpurile astea de agitaţie, frământări şi concurenţă, e de mirare cum oamenii uită chiar evenimente importante. Dacă în loc de un soare galben ar apărea pe cer unul albastru care să ne lumineze, după nouă zile de întrebări omul s-ar întoarce în tihnă la existenţa lui confortabilă. Iată minunata putere de adaptare a omenirii!

Profesorul Braddock nu era aşa de uituc, îşi aducea mereu aminte de pierderea mumiei şi făurea neîncetat planuri de cum să-l prindă pe asasinul răposatului său asistent. Nu că i-ar fi păsat vreun pic de mort, altfel decât din punctul de vedere al afacerilor, dar prinderea criminalului ar fi însemnat restituirea mumiei şi, după cum repeta Braddock tuturor celor întâlniţi, era hotărât să reintre în posesia comorii lui. S-a dus el însuşi la “Sailor’s Rest” şi i-a înnebunit pe hangiu şi servitori punând întrebări acide şi înfuriindu-se când nu primea un răspuns satisfăcător. Quass s-a bucurat când l-a văzut plecat pe omuleţul cel dolofan şi irascibil care continua atât de încăpăţânat ceea ce toţi ceilalţi abandonaseră.

— Viaţa e prea scurtă, a mormăit Quass, ca să fi hărţuit în felul ăsta.

Idila dintre Archie şi Lucy mergea foarte bine, iar Profesorul nu dădea semne că ar vrea să rupă logodna. Dar Hope i-a mărturisit lui Lucy că e puţin îngrijorat, fiindcă unchiul lui cel sărac începuse să speculeze pe nişte mine din Africa de Sud cu un capital împrumutat, dar insuficient şi probabil va pierde toţi banii. În acest caz, era foarte probabil să apeleze iar la Hope, ca de la unchi la nepot, să acopere această pierdere, iar nunta va trebui amânată. Dar s-a întâmplat ca unchiul cel sărac să aibă mare noroc cu speculaţiile lui încât a câştigat bani pe care i-a reinvestit imediat în alte mine, o investiţie la fel de riscantă ca prima. Oricum, pe moment, totul era bine, iar îndrăgostiţii au avut câteva zile perfecte, pline de pace şi fericire.

Apoi, din senin, a căzut lovitura de trăsnet personificată de căpitanul Hervey care a sosit în vizită la două săptămâni după înmormântare ca să-l vadă pe Profesor. Căpitanul era un bărbat înalt, slab, uscat ca un călugăr care o ţine doar în posturi, dur ca fierul, cu păr roşcat tăiat scurt, mustaţă de aceeaşi nuanţă stridentă şi ţăcălie după moda americană. Vorbea cu accent de yankeu şi pe un ton agresiv, destul de enervant pentru Profesor care era atât de irascibil. Când căpitanul şi Braddock s-au văzut la muzeu au devenit duşmani din prima clipă, s-au displăcut imediat pentru că erau amândoi încăpăţânaţi şi arţăgoşi. Cei care se aseamănă nu prea voiau să se adune de data asta.

Braddock fusese deranjat de Cockatoo de la studiul unui nou papirus ca să-l primească pe musafir şi era nervos. A-ntrebat răstit:

— Pentru ce-ai vrut să mă vezi?

— Am trecut pe-aici pentru o leacă de flecăreală, a replicat Hervey cu un puternic accent american.

— Sunt ocupat, ieşi afară! a fost răspunsul lipsit de menajamente.

Hervey a luat un scaun, s-a aşezat întinzându-şi picioarele lungi şi a scos o ţigară de foi neagră şi subţire ca şi el.

— Dac-ai fi în State, Profesore, ţi-aş trage un glonţ pentru felul acesta de-a vorbi. Nu continua aşa. Te avertizez! apoi şi-a aprins ţigara.

— Eşti căpitanul de pe “Diver”?

— Aşa e, adică am fost. Acu’ m-am mutat pe-o corabie cu vele aşa rapidă că poate dă facă ture în jurul bătrânului hârb. Cred că peste trei luni o să fiu în Mările Sudului pescuind perle. Îl iau şi pe Kanaka cu mine dacă vrei, Profesore, a spus căpitanul aruncând o privire spre Cockatoo care stătea pe vine cu şuncile atârnând ca de obicei şi lustruia un vas emailat dintr-un mormânt din Teba.

Braddock i-a replicat sec:

— Am nevoie de serviciile unui bărbat. Cât despre dumneata, domnule, ai fost plătit pentru serviciile dumitale legate de trecerea lui Bolton şi expediţia mumiei aşa că nu mai e nimic de spus.

— Da, grămezi, grămezi de bani, ce să zic! a remarcat marinarul placid controlându-şi temperamentul care în părţi ale lumii mai puţin civilizate l-ar

fi făcut să măture pe jos cu savantul cel bondoc. Proprietarii vasului au fost plătiţi, nu eu. Nu, domnule! Aşa că am acostat în portul acesta să văd dacă pot să smulg câţiva dolari pentru mine.

— N-am ce dolari să-ţi dau… adică nu de pomană.

— Puah! Cine-a cerut de pomană, cap de piftie chealǎ?

Braddock s-a făcut stacojiu de furie.

— Dacă-mi mai vorbeşti aşa, necioplitule, te arunc afară!

— Nu zău?! Tu?

— Da, eu, iar Profesorul s-a sumeţit ca un cocoş.

— Mă faci să râd şi mă agasezi, a spus încet Hervey admirând tupeul omuleţului. Vezi, Profesore, e-n legătură cu mumia aia.

— Mumia mea, mumia mea verde. Ce-i cu ea?

Braddock s-a ridicat spre momeala oferită de acest pescar priceput.

— Uite care-i treaba. Ce-mi iese dacă-ţi fac rost de mortăciunea aia?

— Ah! s-a înfoiat iar Profesorul cu răsuflarea tăiată şi faţa purpurie, aproape schelălăind de furie. Ştiam eu!

— Ce ştiai? a-ntrebat căpitanul sincer uimit.

— Ştiam eu că tu mi-ai furat mumia. Da, nu-i nevoie să negi. Bolton, care era un fraier, ţi-a spus ce valoroasă e mumia, iar tu l-ai strangulat pe amărât ca să-mi furi ce-i al meu.

— Ia-o uşor, a spus căpitanul deloc deranjat de această acuzaţie. Aş vrea să-ţi amintesc că la anchetă s-a arătat că fereastra era închisă, iar uşa era descuiată. Atunci cum puteam eu să intru în hanu' ăla afurisit şi să-i fac de petrecanie? Şi pe urmă, io mai bine-l împuşcam, nu prea-i stilu' meu să strâng de gât. Las plăcerea asta gălbejiţilor de pe Coasta de Est.

Braddock s-a aşezat şi s-a şters pe faţă. Vedea destul de clar că n-are nici un argument şi că Hervey era complet nevinovat. Căpitanul a continuat muşcându-şi ţigara:

— În plus, dacă voiam mortăciunea aia a matale îi făceam vânt lui Bolton peste bord şi dădeam totu' pe seama unei furtuni. Era mai bine pentru mine s-o rezolv pe apă decât să mă fac de râs pe uscat. Nu, domnule, H.H. nu-şi rezolvă treburile murdare în felul acesta tâmpit.

— H.H. Cine naiba-i H.H.?

— Io sunt, găgăuţă. Hiram Hervey, cetăţean al S.U.A., de fel din Nantucket. Şi vezi să nu mă calci pe nervi că... te scalpez!

— Nu poţi să mă scalpezi, a chicotit Braddock trecându-şi mâna peste capul complet chel. Ascultă, ce vrei?

— Zi o sumă şi te duc înapoi să-ţi iei verzitura.

— Parcă plecai în Mările Sudului.

— Peste trei luni, la pescuit de perle. Cred c-am timp berechet să mă ocup de trebuşoara pe care vreau s-o finanţezi.

— Ai vreo bănuială?

— Nu, da’ nu cred în chestia cu fereastra.

— Cum adică? şi-a îndreptat Braddock spatele devenind brusc atent.

— Ei, a spus tărăgănat yankeul, vezi, am vorbit cu fătuca aia care-a zis minciuna la proces.

— Eliza Flight. A spus o minciună?

— Păi, nu chiar. Fereastra a fost închisă, da’ asta s-a făcut după ce individu’ care ţi-a trimis tovarăşu’ pe lumea ailaltă ieşise.

— Vrei să spui că fereastra a fost închisă din afară? a-ntrebat Braddock

Hervey a încuviinţat în tăcere, iar Profesorul a exclamat:

— Imposibil!

— Ba nu-i imposibil, găgăuţă. Tipu’ care-a făcut treaba avea mintea brici. Cremonu’ era vechi şi el a legat o sfoară în jurul lui şi pe urmă a trecut-o printre crăpătura dintre cerceveaua de jos şi aia de sus a ferestrei. Când a ajuns afară, a tras şi cremonu’ a alunecat la locul lui. Dar el a lăsat sfoara afară pe pământ. Am cules-o a doua zi şi-am ghicit cum făcuse şmecheria. Am încercat să fac la fel şi mi-a ieşit ca lumea.

— Sună grozav, dar tot imposibil, a strigat Braddock frecându-şi capul chel şi plimbându-se agitat de colo-colo. Ştii ce, o să vin cu tine să văd cum se face.

— Ba nu vii nicăieri dacă nu dai banu’. Ascultă, Hervey s-a aplecat înainte, după treaba cu fereastra e limpede că nimeni dinăuntru nu ţi-a gâtuit tovarăşu’. Tipu’ care-a făcut-o a intrat, a ieşit pe fereastră şi s-a făcut nevăzut cu mumia aia pe care-o vrei. Acum, ieşi la interval cu cinci sute de lire… parcă asta-i moneda englezească… şi io întind plasa să-l prind pe hoţ.

— Şi cam de unde crezi că pot să obţin cinci sute de lire? a-ntrebat Profesorul pe-un ton sec.

— Păi, cred că dacă afurisita aia de mortăciune face banii, o să vrei să faci târgu'. Nu degeaba stai în hardughia asta.

— Prietene, abia am din ce trăi şi am obţinut casa asta pe-o chirie mică din cauză că-i aşa izolată. Dar mi-e la fel de imposibil să găsesc cinci sute de lire, cum mi-ar fi să zbor.

Hervey s-a ridicat şi şi-a dezmorţit picioarele.

— Atunci cred că-i mai bine să mă-ntorc la Pierside.

— Un moment, domnule. S-a întâmplat ceva în călătorie? A spus Bolton ceva de natură să te facă să crezi că era în pericol de-a fi jefuit şi omorât?

— Nu, a răspuns marinarul gânditor trăgându-se de ţăcălie. Mi-a spus că făcuse rost de mortăciune şi o aducea acasă. N-am vorbit mult cu Bolton, nu era genu' meu.

— N-ai nici o idee cine l-a omorât?

— Nu, n-am.

— Atunci cum intenţionezi să găseşti criminalul care are mumia?

— Dă-mi cinci sute de lire şi-o să vezi, a răspuns calm Hervey

— N-am atâţia bani

— Atunci probabil n-o să obţii mumia. Adio.

Căpitanul a pornit-o cu paşi mari spre uşă. Braddock s-a ţinut după el.

— Ai vreo idee?

— Nu, n-am nimic, nici măcar alea cinci sute de lire de care faci atâta caz. Pentru H.H. asta-i zi pierdută, se pare. Aşteaptă! a mâzgălit ceva pe-un cartonaş şi l-a azvârlit în cameră. Asta-i adresa mea din Pierside dacă te răzgândeşti cumva.

Profesorul a ridicat cartonaşul.

— "Sailor's Rest"! Ce, acolo stai?!

După ce Hervey a încuviinţat, Braddock a strigat furios:

— Păi eu cred că ai o pistă şi stai la han ca s-o verifici.

— Poate-i aşa sau poate nu, i-a întors-o căpitanul deschizând uşa dintr-o smucitură. Oricum, nu m-apuc să caut mortăciunea fără bani.

După ce Hervey a plecat, Profesorul a urlat prin cameră atât de tare, încât Cockatoo a fost speriat de furia lui. Aparent, acest căpitan american ştia ceva care putea duce la descoperirea asasinului şi implicit la revenirea mumiei verzi în posesia proprietarului ei de drept. Dar nu voia să facă nici un pas, dacă nu primea cinci sute de lire, iar Braddock nu ştia de unde să procure această sumă. Fiindcă era de mult familiarizat cu situaţia financiară a lui Hope, ştia că nu există nici o şansă să obţină de la el un al doilea cec. Desigur, mai era şi Random, despre care auzise, întâmplător, că se întorsese din călătoria cu iahtul şi era înapoi la fort. Dar Random era îndrăgostit de Lucy şi probabil i-ar da banii cu condiţia ca Profesorul să-l susţină când o va curta. În cazul acesta, din moment ce Lucy e logodită cu Hope, vor fi ceva probleme ca să schimbe această stare de fapt. Ajungând în acest stadiu al meditaţiilor sale pline de nemulţumire, Braddock l-a trimis pe Cockatoo cu un mesaj la fiica lui vitregă, mesaj care spunea că vrea s-o vadă.

— O să văd dacă-l iubeşte cu adevărat pe Hope, s-a gândit Profesorul frecându-şi mâinile grăsuţe. Dacă nu, poate există vreo şansă să-l abandoneze şi să devină lady Random. Atunci aş face rost de bani. Şi, de fapt, monologa Profesorul moralist, trebuie să-i arăt că nu e bine să se mărite cu un bărbat sărac când poate avea unul bogat. Îmi voi face doar datoria faţă de scumpa mea soţie decedată, împiedicând-o pe fiica ei să se mărite cu un sărăntoc. Dar fetele sunt aşa de încăpăţânate, iar Lucy e o fată cu personalitate.

Această amabilă preocupare pentru binele domnişoarei Kendal a fost întreruptă chiar de intrarea ei. Profesorul şi-a dezvăluit planurile prea clar, manifestând o dorinţă intensă de a-i câştiga bunăvoinţa cu orice preţ. A poftit-o să stea jos, a întrebat-o de sănătate, i-a spus că se face din zi în zi mai drăguţă şi s-a purtat tot timpul atât de diferit de felul lui de-a fi, încât Lucy s-a alarmat.

— De ce-ai trimis după mine? a-ntrebat ea nerăbdătoare să treacă la subiect.

— Aha! Braddock şi-a lăsat capul bătrân pe-un umăr ca o pasăre zglobie şi a zâmbit copilăreşte. Am veşti bune pentru tine.

— Despre mumie? a-ntrebat ea cu nevinovăţie.

— Nu, despre cineva în carne şi oase, care îţi place mai mult. Sir Francisc Random s-a întors la fort. Asta e!

Domnişoara Kendal i-a dat o replică neaşteptată:

— Ştiu asta. Iahtul lui a ajuns în Pierside în aceeaşi după-amiază ca şi “Diver”.

— Zău?! a spus Profesorul făcând ochii mari izbit de coincidenţă. De unde ştii?

— Archie l-a întâlnit pe sir Frank zilele trecute şi a aflat asta.

— Cum?! a adoptat Braddock un aer tragic. Vrei să spui că cei doi tineri îşi vorbesc?

— Da. De ce nu? Sunt prieteni.

— Oh! Braddock a privit-o iar ştrengăreşte. Credeam că sunt îndrăgostiţi de-o anumită domnişoară care se află în camera asta.

Lucy începuse deja să bănuiască unde bate tatăl ei vitreg şi se înfuria la fel ca el mai devreme. A remarcat acru:

— Acum Archie e singurul meu iubit, sir Francis ştie că suntem logodiţi şi este gata să fie prieten cu noi amândoi.

— Şi mai zice că te iubeşte! Ce idiot! a ţipat foarte dezgustat Profesorul. Dar la ce-aş vrea să-ţi atrag atenţia, Lucy… şi o fac doar fiindcă am atâta afecţiune pentru tine, copilă dragă, e că sir Francis e bogat.

— La fel e şi Archie… fiindcă are dragostea mea!

— Prostii! Prostii! Asta-i doar dragoste romantică. N-are bani!

— N-ar trebui să spui asta. Archie a avut o mie de lire pe care ţi le-a dat dumitale.

— O mie de lire, mai nimic! Gândeşte-te, Lucy, că dacă te măriţi cu Random vei avea un titlu.

Domnişoara Kendal, a cărei răbdare se epuizase, a bătut în podea cu o ghetuţă cochetă:

— Nu ştiu de ce vorbeşti aşa, tată!

— Vreau să te văd fericită.

— Atunci dorinţa ţi s-a împlinit, chiar mă vezi fericită. Dar nu voi mai fi dacă mă sâcâi mereu să mă căsătoresc cu un bărbat de care nu-mi pasă cât negru sub unghie. O să fiu doamna Hope şi cu asta basta!

— Draga mea copilă, a continuat Profesorul care totdeauna adopta un ton patern când era mai încăpăţânat, am motive să cred că poate fi descoperită mumia verde şi poate fi răzbunată moartea bietului Sidney, dacă se oferă o recompensă de cinci sute de lire. Dacă Hope îmi poate da banii ăştia…

— N-o să ţii dea, eu n-o să-l las. A pierdut deja prea mult.

— În acest caz va trebui să apelez la sir Frank Random.

— Păi, apelează, a izbucnit ea extrem de nervoasă, nu-i deloc treaba mea. Nu mai vreau să aud nimic despre asta!

— Ba e treaba dumitale, domnişoară, a ţipat Braddock la rândul lui furios şi foarte roşu la faţă, ştii că nu pot face rost de bani decât dacă te conving să te măriţi cu Random.

— Oh! a spus Lucy rece. Deci de-asta ai trimis după mine. Ei, tată, m-am săturat de asta! Ţi-ai dat consimţământul la logodna mea cu Archie când ai primit o mie de lire. Fiindcă îl iubesc, voi respecta promisiunea pe care ai făcut-o. Dacă nu l-aş fi iubit aş fi refuzat să mă căsătoresc cu el. Înţelegi?

— Înţeleg că am de-a face cu o fată foarte încăpăţânată. O să te măriţi cu cine spun eu.

— Ba n-am să fac nimic de felul ăsta. N-ai nici un drept să-mi dictezi ce soţ să-mi aleg.

— Nici un drept când sunt tatăl tău?

— Nu eşti tatăl meu, eşti doar tată vitreg… doar o rudă prin alianţă. Sunt majoră. Pot face cum vreau şi asta şi intenţionez.

— Dar Lucy, a implorat Braddock schimbând tonul, gândeşte-te…

— M-am gândit. O să mă căsătoresc cu Archie.

— Dar e sărac, pe când Random e bogat.

— Nu-mi pasă! Îl iubesc pe Archie şi nu-l iubesc pe Frank.

— Vrei să pierd mumia pentru totdeauna?

— Da, vreau, dacă preţul recâştigării ei este nefericirea mea. De ce să mă vând unui bărbat de care nu-mi pasă doar pentru că dumneata vrei un cadavru mucegăit, vechi şi prăfuit? Acum o să plec.

Lucy s-a îndreptat spre uşă.

— N-o să mai ascult nici o vorbă. Iar dacă o să mă mai sâcâi, o să mă căsătoresc cu Archie imediat şi o să plec din casa asta.

— Oricum, pot să te dau afară, fată nerecunoscătoare! a urlat Braddock, care n-avea un temperament prea plăcut nici în zilele lui bune, iar acum era pur şi simplu vânăt de furie. După tot ce-am făcut pentru tine!

Domnişoara Kendal ar fi putut sublinia că tatăl ei vitreg nu făcuse decât să-şi vadă interesul. Dar n-a vrut să se certe şi fără o vorbă a deschis uşa şi a ieşit. Cockatoo a intrat aproape imediat, spre uşurarea Profesorului care s-a răcorit trăgându-i un picior nefericitului Kanaka. Apoi s-a aşezat iar să mediteze prin ce mijloace ar putea să obţină mumia atât de necesară şi banii cu atât mai necesari cu care s-o răscumpere.

Capitolul VIII. BARONETUL

Sir Frank Random era un tânăr foarte plăcut cu, aşa cum vine expresia, “toate mărfurile în vitrină”. Blond şi înalt, cu o siluetă bine clădită, atletică, maniere elevate şi un aer de om de societate, el semăna leit cu portretul ofiţerului romantic din lucrările publicate în *Bow Bells*, *Family Herald* sau *Young Ladies Journal*. Dar tot romantismul era în înfăţişarea lui dichisită, fiindcă, de fapt, era un tip comun de saxon cum întâlneşti pe toate drumurile. Îndrăgea sportul, îşi făcea datoria de căpitan de artilerie şi era devotat reprezentantelor a ceea ce romantici numim “sexul frumos”, trecea uşor şi sprinten prin viaţă, foarte mulţumit de sine şi de tot ce-l înconjura. Când citea, prefera romanele şi săptămânalele sportive, nu se prea preocupa de politică, dacă nu era vorba de vreo invazie germană şi era oricând gata să facă o faptă bună. Camarazii lui ofiţeri declarau că nu era un tip de lepădat, ceea ce e o mare laudă din partea unor soldaţi de obicei zgârciţi la vorbă. Calităţile lui pot fi înţelese mai bine dacă spunem că nu avea nici un duşman şi toată lumea îl vorbea de bine. Un om care nu are nici o calitate pentru care cei din jur să-l invidieze face parte, cu siguranţă, din marea masă a omenirii, din oamenii de rând. Dar aceşti oameni nebăgaţi în seamă se pot totdeauna consola cu faptul de necontestat că oamenii mediocri sunt totdeauna fericiţi.

Un om ca Random n-ar fi descoperit niciodată America şi nici n-ar fi avut măcar ambiţia să plece s-o găsească. Îşi iubea profesia şi intenţiona să rămână în armată cât mai mult posibil. Dorea să se căsătorească şi să-şi întemeieze o familie, iar când n-ar mai fi fost în armată, să se retragă la moşie, la ţară, unde să-şi joace fără greşeală rolul plăcut de moşier, până va fi chemat să se alăture vrednicilor strămoşi din neamul Random în cripta familiei. Nu c-ar fi fost un sfânt sau şi-ar fi dorit să fie. Nu era nici negru, nici alb, era pur şi simplu gri, era obişnuitul amestec de bine şi rău. Fiindcă teologia nu a indicat o destinaţie în Viaţa de Apoi pentru oamenii “gri”, e greu de imaginat unde va merge majoritatea omenirii. Dar pe Random nu-l îngrijorau niciodată asemenea gânduri. Mergea la biserică, ţinea gura

închisă şi urechile ciulite crezând vag că totul va fi bine. Într-adevăr, o filosofie confortabilă şi superficială.

E de înţeles de ce personalitatea oarecum ştearsă a lui Random nu putea s-o atragă vreodată pe Lucy Kendal, care avea nuanţe mai ferme într-a ei. Din acest motiv era atrasă de Hope, care avea un temperament năvalnic, de artist, unde răul şi binele sunt în contrast puternic. Random împrumuta păreri din cărţi sau de la alţi oameni, iar mintea lui, ca o oglindă, reflecta tot ce întâlnea, dar Hope avea părerile lui, bune sau rele, pe care le menţinea în orice dispută verbală. Putea să se certe şi o făcea, în timp ce Random pur şi simplu aproba. Şi Lucy avea un asemenea caracter puternic moştenit de la un tată deştept, aşa că era mai bine că-l prefera pe Archie în loc de Frank. Dacă al doilea tânăr s-ar fi căsătorit cu ea, s-ar fi transformat doar în soţul lui lady Random şi ar fi aflat prea târziu că luase de nevastă un fel de imitaţie de George Eliot. Când îl felicitase, cam trist, pe Archie pentru logodna lui, nici nu-şi dădea seama din ce scăpase.

Dar Profesorul Braddock, care nu aparţinea masei de oameni “gri”, nu ştia nimic despre cele de mai sus, fiindcă studiile de egiptologie nu-i permiteau să piardă timp cu asemenea chestiuni mărunte. Deci a eşuat din start încercând să-l convingă pe Random să o curteze mai departe pe Lucy. După cum s-a exprimat chiar colericul omuleţ mai târziu “era ca şi cum ai fi vorbit cu o moluscă”, deoarece Random a refuzat politicos să fie folosit ca un instrument de satisfacere a ambiţiilor Profesorului, dacă asta urma să aducă nefericirea domnişoarei Kendal. Întrevederea avusese loc în apartamentul lui sir Frank, de la fort, a doua zi după ce Hervey venise să propună căutarea mumiei. Chiar în timpul acestei întrevederi, Braddock a aflat ceva care l-a speriat şi deranjat deopotrivă.

La ora trei, Random tocmai se schimbase în haine civile când servitorul lui i-a anunţat vizita Profesorului. Braddock, hotărât să nu lase gazdei şansa de a se scuza, venise imediat în spatele servitorului şi intrase în cameră aproape înainte ca sir Frank să termine de citit cartea de vizită. Era o cameră cam golaşă, puţin mobilată, în conformitate cu standardele de confort ale Ministerului de Război şi deşi baronetul îi adăugase câteva lucruri necesare şi moderne, încă arăta destul de deprimant. Braddock, un

amator de confort, a dat mâna neglijent cu gazda lui şi a aruncat o privire dezaprobatoare în jur:

— Coteţ de câini! Coteţ de câini! a murmurat politicosul Profesor. Goală şi tristă ca o temniţă de condamnat. Ai putea tot aşa de bine să fi în Sahara.

— Ar fi cu siguranţă mai cald, a replicat Random care ştia foarte bine cât de ţâfnos e savantul. Luaţi loc, domnule!

— E tare ca piatra, fir-ar al naibii! Dă-mi o perniţă! Aşa, acum e mai bine! Nu, nu beau niciodată între mese, mulţumesc. Să fumez? Ce dracu, Random, trebuia să ştii până acum că nu vreau să-mi transform gâtul într-un horn! Hai, hai, nu te necăji! Ia-ţi un scaun şi ascultă ce am de spus. E important. Aţâţă focul, te rog, e frig!

Placid, Random a făcut ce i s-a spus şi apoi şi-a aprins un trabuc aşezându-se liniştit.

— Mi-a părut rău când am auzit de necazul dumneavoastră, domnule.

— Necaz! Necaz! Care dintre ele?

— Moartea asistentului.

— Ah, da. Prostovanul ăla care s-a lăsat omorât. Mi-am pierdut şi mumia, ăsta da necaz!

— Mumia verde, spuse Random uitându-se la foc. Da, am auzit de mumia verde.

— Cred şi eu c-ai auzit, a izbucnit Braddock încălzindu-şi mâinile grăsuţe. Toţi scârţa-scârţa de-un penny rândul au scris despre ea. Când te-ai întors?

Replica lui Random a fost ciudată:

— În aceeaşi zi ca şi cargobotul cu mumia la bord.

Profesorul a făcut ochii mari bănuitor şi a replicat:

— Nu-nţeleg de ce îţi cronometrezi mişcările după mumia mea.

— Păi, aveam un motiv s-o fac.

— Ce motiv?

— Mumia.

— Ce-i cu ea?… Ştii unde e?

Braddock a sărit în picioare şi s-a uitat nerăbdător la faţa calmă a gazdei lui.

— Nu. Aş vrea să ştiu. Cât ai plătit pe ea, Profesore?

— De ce te interesează? s-a burzuluit acesta reaşezându-se.

— Nu mă interesează. Dar e important pentru don Pedro Gayangos.

— Ăsta cine naiba mai e? Vreun egiptolog spaniol?

— Nu cred că e egiptolog, domnule.

— Trebuie să fie, dacă vrea mumia.

— Ai uitat, Profesore, că mumia verde vine din Peru.

— Cine-a zis că nu-i aşa, domnule? Nu vorbeşti cu şir… absolut deloc.

Omuleţul s-a ridicat şi s-a aşezat în faţa focului cu spatele la şemineu şi mâinile sub coada redingotei. S-a uitat urât la tânăr, ca un învăţător la un elev:

— Ei, domnule, despre ce naiba vorbeşti? Dă-i drumul, n-o lua pe ocolite.

— Oh, fir-ar să fie, Profesore, nu-mi sări în cap şi nu mă îmboldi aşa! a spus Random cam enervat de acest ton poruncitor.

— N-am pinteni să te îmboldesc. Hai, continuă, nu mai protesta.

Sir Frank nu şi-a putut stăpâni râsul, deşi ştia că n-are rost să încerci să-l faci pe Profesor să fie politicos. Acesta n-avea nici o intenţie să fie lipsit de politeţe, mai ales că dorea să-i fie pe plac lui Random. Dar anii lungi de controverse ştiinţifice cu alţi savanţi şi de încercări de a-şi impune părerea îl transformaseră într-un fel de învăţător şi toată lumea ştie că sunt persoanele cele mai dominatoare din toată rasa umană.

— E-o poveste lungă, a spus baronetul ridicând din umeri şi zâmbind.

— Poveste! Poveste! Ce poveste?

— Cea pe care o să v-o spun.

Şi Random a început repede ca să preîntâmpine alte contradicţii, total neproductive.

— Eram la Genova cu iahtul meu şi acolo m-am oprit pe ţărm la “Casa Bianca”.

— Ce loc e ăsta?

— Un hotel. Acolo m-am întâlnit cu un oarecare don Pedro de Gayangos şi fiica lui, donna Inez. El era un domn din Lima şi venise în Europa să caute mumia verde.

Braddock a făcut ochii mari.

— Şi ce vroia spaniolul ăsta nenorocit cu mumia mea? a întrebat el indignat. De unde ştia de existenţa ei? Ce motiv avea să încerce s-o aibă? Răspunde, domnule!

— O să-l las chiar pe don Pedro, a spus sec Random. O să vină peste câteva zile şi vrea să ia camere la "Warrior Inn" pentru el şi fiica lui. Atunci îl poţi întreba, Profesore.

— Te întreb pe tine! s-a răstit furios Profesorul.

— Iar eu îţi răspund cât pot mai bine. Don Pedro nu mi-a spus decât că voia mumia şi venise în Europa s-o ia. Aflase cumva că era în Malta şi că era de vânzare.

— Aşa e, aşa e, s-a iritat Profesorul. A văzut anunţul în ziare, ca şi mine, şi a vrut s-o cumpere peste capul meu.

— Da, e adevărat că vroia s-o cumpere şi a telegrafiat la Malta, dar a primit o scrisoare în care i se spunea că îţi fusese vândută dumitale şi era adusă în Anglia cu "Diver". Am urmărit "Diver" în iahtul meu şi am ajuns la Pierside cu o oră mai târziu ca el.

Braddock s-a uitat urât:

— Încep să înţeleg. Acest nemernic de spaniol era la bord şi voia mumia mea. Ştia că Bolton a dus-o la "Sailor's Rest", s-a dus acolo să-l omoare pe bietul băiat şi să-mi ia…

— Nici pomeneală, l-a întrerupt sir Frank nerăbdător. Don Pedro a rămas la Genova cu intenţia să-ţi scrie şi să te întrebe dacă nu vrei să-i vinzi mumia. I-am scris despre asasinarea asistentului dumitale şi i-am explicat tot ce s-a întâmplat. Mi-a telegrafiat că vine imediat în Anglia, aşa cum ţi-am spus. Va ajunge în Gartley peste câteva zile. Asta-i toată povestea.

— E una destul de stranie, a mârâit Braddock încruntându-se. Ce vrea de la mumia mea?

— Nu pot să-ţi spun. Dar dacă o vinzi…

— S-o vând! S-o vând! Vânzare! a vociferat Braddock furios.

— Don Pedro o să-ţi dea un preţ bun, a terminat calm Random

— N-am mumia, a spus Profesorul aşezându-se şi ştergându-şi capul congestionat, şi chiar dacă aş avea-o, fii sigur că n-aş vinde-o. Totuşi, o să ascult ce are de spus acest domn când va veni. Poate e capabil să lămurească puţin misterul acestei crime.

— Sunt perfect sigur că nu poate, domnule. Pe don Pedro, după cum v-am spus, l-am lăsat în urmă la Genova.

— Hmmm! a făcut neconvins Profesorul. Putea foarte uşor să angajeze pe altcineva.

Random s-a ridicat părând şi simţindu-se iritat.

— Vă asigur că don Pedro este un om de onoare. Nu s-ar înjosi să…

— Hai! Hai! şi-a fluturat Braddock mânuţele. Stai jos, stai jos!

— N-ar trebui să spui asemenea lucruri, Profesore.

— Spun ce-am chef, a replicat bătrânul pe-un ton răstit, dar putem abandona subiectul deocamdată.

— Chiar mă bucur s-o facem, a spus Random care-şi pierduse calmul obişnuit din cauza acuzaţiilor aduse de Braddock prietenului său străin, şi ca să trecem la un subiect mai plăcut, spune-mi ce mai face domnişoara Kendal.

— E bolnavă, foarte bolnavă, a spus solemn Profesorul.

— Bolnavă?! Păi Hope, pe care l-am întâlnit ieri, zicea că se simte bine şi e foarte fericită.

— Aşa crede Hope, pentru că a forţat-o să se logodească cu el.

Random a sărit în picioare.

— A forţat-o? Prostii!

— Nu sunt prostii şi să nu îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa, domnule! Îţi repet că Lucy, biata copilă, se stinge de dor după dumneata.

Tânărul a căscat ochii mari şi apoi a izbucnit într-un râs sincer.

— Scuză-mă, domnule, dar asta e imposibil.

— Nu e, fir-ar al naibii! a strigat Braddock căruia nu-i plăcea să fie luat în râs. Eu cunosc femeile.

— N-o cunoşti pe fiica dumitale.

— Vrei să spui fiică vitregă.

— Ah, poate această relaţie mai îndepărtată de rudenie explică de ce nu-i cunoşti caracterul, a spus sec Random. Greşeşti total. Eram îndrăgostit de domnişoara Kendal şi am cerut-o de soţie înainte să plec în permisie. M-a refuzat spunând că-l iubeşte pe Hope şi din cauza refuzului ei am plecat cu inima zdrobită la Monte Carlo, unde am pierdut mai mulţi bani decât îmi puteam permite.

— Inima dumitale zdrobită pare să-şi fi revenit destul de repede, a spus Braddock încercând să-şi înăbuşe furia faţa de ceea ce el considera duplicitatea lui Lucy.

— Oh, phhh, aşa vorbesc eu, a râs tânărul. Dacă inima mea ar fi fost cu-adevărat zdrobită, n-aş fi menţionat faptul.

— Deci n-o iubeai pe Lucy şi-ai îndrăznit să te joci cu uşurinţă, cu frivolitate, cu sentimentele ei, a urlat Braddock bătând din picior.

— Te înşeli mult, a spus Random tăios, chiar o iubeam pe domnişoara Kendal, altfel n-aş fi rugat-o să-mi fie soţie. Dar când mi-a spus că iubeşte alt bărbat, m-am retras aşa cum ar fi făcut oricine.

— Ar fi trebuit să insişti, să…

— Să nimic, domnule. Nu sunt bărbatul care să oblige o femeie să-mi dea o inimă care aparţine altcuiva. Sunt foarte bucuros că domnişoara Kendal e logodită cu Hope, care e un tip grozav şi-i va fi un soţ mai bun decât i-aş fi putut deveni eu vreodată. Şi pe urmă, a ridicat Random din umeri, cui pe cui se scoate.

— Hmmm! Asta înseamnă că iubeşti pe altcineva.

— Nu sunt obligat să-ţi vorbesc despre problemele mele intime, Profesore.

— Aşa e, aşa e, dar Inez e un nume drăguţ şi romantic.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, domnule, a spus Random înţepat.

Braddock a chicotit fiindcă citise adevărul în îmbujorarea care apăruse pe faţa bronzată a lui Random.

— Îţi cer scuze, a spus el protocolar, sunt un om bătrân şi am fost prietenul tatălui dumitale. Nu trebuie să te superi dacă am fost puţin cam băgăcios.

— Nu mai spuneţi nimic, domnule, e perfect în regulă.

— Nu sunt de acord cu tine, Random. Lucrurile nu sunt în regulă şi nu vor fi până nu va fi descoperită mumia mea. Acum mă poţi ajuta.

— În ce fel? a-ntrebat celălalt stânjenit.

— Cu bani. Înţelege, băiete, a adăugat Profesorul pe un ton blând pe care ştia foarte bine să-l adopte, aş fi preferat ca Lucy să-ţi devină soţie. Totuşi, din moment ce ea îl preferă pe Hope, nu mai e nimic de spus despre subiectul acesta. Deci nu-ţi voi face oferta pe care venisem să ţi-o fac.

— O ofertă, domnule?

— Da! Mi-am închipuit c-o iubeşti pe Lucy şi eşti distrus la vestea că ea e logodită cu Hope. Deci doream să te rog să-mi dai sau mai degrabă să-mi împrumuţi cinci sute de lire cu condiţia să te ajut…

— Opriţi-vă, Profesore! a spus Random înroşindu-se. N-aş fi cumpărat-o niciodată pe domnişoara Kendal ca să-mi fie soţie în condiţiile astea.

— Desigur! Desigur! Şi cum spuneam, nu mai e nimic de discutat. Prin urmare, voi consimţi la logodna lui Lucy cu Hope, Braddock a trecut cu grijă peste faptul că deja acceptase logodna şi fusese plătit cu o mie de lire ca s-o facă, şi te voi felicita când o vei conduce pe donna Inez la altar.

— Dar n-am spus nimic despre donna Inez, Profesore Braddock.

— Sigur că nu, eşti reticent cum e moda acum. Totuşi, pot să citesc printre rânduri ca oricine altcineva. Înţeleg, aşa că hai să abandonăm subiectul, băiete dragă. Şi aceste cinci sute de lire…

— Nu te pot împrumuta, Profesore. Problema e că am pierdut o groază de bani la Monte Carlo şi nu sunt în măsură să…

— Foarte bine, hai să lăsăm baltă şi asta! a spus Braddock cu aparentă sinceritate, deşi de fapt era foarte furios că planul nu-i reuşise. Totuşi, îmi pare rău, fiindcă vreau să recuperez mumia şi să răzbun moartea bietului Sidney Bolton.

— Şi cum ai face-o cu cinci sute de lire? a întrebat foarte interesat Random.

— Păi, a-nceput tărăgănat Profesorul cu ochii pe faţa atentă a tânărului, căpitanul Hervey de pe “Diver” a venit la mine ieri şi mi-a propus să caute asasinul şi prada cu condiţia să-i plătesc cinci sute de lire. După câte ştii,

sunt un savant foarte sărac, aşa că voiam să împrumut cele cinci sute de lire de la tine, cu condiţia ca Lucy…

— Să nu mai vorbim despre asta, a spus repede Random, dar vrei să spui că acest căpitan Hervey ştie ceva de natură să limpezească misterul?

— El zice că nu ştie şi propune doar să cerceteze. Din cât l-am cunoscut pe om, aş zice că are toate calităţile unui copoi bun şi, cu siguranţă, ar reuşi. Dar nu vrea să facă nici un pas fără bani.

— Cinci sute de lire, a murmurat Random gânditor în timp ce Profesorul îl supraveghea atent. Pot să-ţi spun cum să faci rost de ei.

— Cum? Pe ce căi?

— Don Pedro pare bogat şi el vrea mumia, a spus baronetul. Deci, când va veni, cere-i să…

— Absolut în nici un caz, absolut în nici un caz! a urlat Braddock trântindu-şi pălăria furios. Cum îndrăzneşti să-mi faci o asemenea propunere, Random?! Dacă acest don Pedro oferă o recompensă şi Hervey găseşte mumia, atunci el i-o va da pur şi simplu prietenului tău.

— Ba nu poate face asta din moment ce-ai cumpărat mumia. Dar don Pedro e dornic s-o cumpere de la dumneata.

— Hmmm! Braddock s-a apropiat de uşă gânditor. O să hotărăsc când va veni omul. La revedere! şi a plecat.

Random n-a încercat să-l reţină, fiindcă era cam sătul de excentricităţile Profesorului. El ştia foarte bine că Braddock îl va vizita pe don Pedro când acesta va sosi la “Warrior Inn” şi împreună vor căuta bunurile pierdute. Aceste raţionamente legate de vizita Profesorului l-au condus apoi pe Random către un anumit sertar, de unde a luat fotografia unei femei splendide. A sărutat-o de mai multe ori, gândind “Mă întreb dacă tatăl tău mi te va da în schimbul acelei mumii.”

Capitolul IX. NOROCUL DOAMNEI JASHER

Trecuseră deja câteva săptămâni de la moartea şi înmormântarea lui Sidney Bolton, iar toată zarva lăsase loc doar unei întrebări: “cine-l omorâse?” Această dilemă era discutată cam fără însufleţire la gura sobei, în casele din Gartley, iar apoi treptat oamenii şi-au pierdut interesul pentru o crimă care aparent nu avea să fie niciodată rezolvată. Viaţa mergea mai departe în sat şi la “Pyramids” cam în acelaşi fel, doar că Profesorul avea grijă de muzeu cu Cockatoo şi nu a angajat un alt asistent.

Archie şi Lucy erau perfect fericiţi şi de-abia aşteptau să se căsătorească în primăvara următoare, iar Braddock nu manifesta nici o intenţie de a se opune planurilor lor. Desigur, ştiau că-l vizitase pe sir Frank, dar nu ştiau ce se întâmplase. Random însuşi a venit la “Pyramids” s-o felicite pe domnişoara Kendal pentru logodnă şi părea foarte încântat că ea se va căsători cu bărbatul dorit, ceea ce a enervat-o oarecum pe ea ca femeie. Fiindcă baronetul fusese îndrăgostit de ea, se aştepta să-l vadă mai mâhnit. Dar Random n-a dat deloc semne de tristeţe, aşa că Lucy, isteaţă, a ghicit că inima lui frântă fusese reparată de o altă femeie. Profesorul ar fi putut confirma acest raţionament din indiciile pe care i le dăduse Random, dar n-a spus nimic despre convorbirea pe care-o avusese cu tânărul şi nici n-a menţionat că un domn spaniol din Peru căuta celebra mumie verde.

Destul de nemulţumită de veselia lui Random, Lucy a încercat să afle adevărul. Nu putea să-l întrebe chiar pe baronet, iar Archie s-a declarat incapabil să-i dea explicaţii. Domnişoarei Kendal nici prin gând nu-i trecea să-l întrebe pe Braddock, fiindcă nu-şi închipuia că savantul cel plicticos ar şti ceva. Apoi acestei iscoditoare domnişoare i-a venit ideea că doamna Jasher ar putea cunoaşte secretul lui Random, lucrul care-l făcea aşa de vesel. Sir Frank era bun prieten cu dolofana văduvă şi mergea des după-amiaza să ia ceaiul în căsuţa ei, care era situată nu departe de fort. De fapt, doamna Jasher primea frecvent ofiţeri pentru că era ospitalieră din fire şi-i plăcea să aibă în preajmă bărbaţi prezentabili cu care să flirteze. Cu tinerii chipeşi lua un aer matern şi, ca o adevărată femeie de lume, susţinea că le este confidentă tuturor. În felul acesta a devenit favorita lor, iar micul ei

salon, cum îi plăcea să-i spună, era destul de plin la ora ceaiului de după-amiază.

Lucy trecuse deja pe la doamna Jasher de două ori după agitaţia provocată de crimă, fiindcă voia să-i vorbească exact despre asta, dar în ambele cazuri văduva era plecată la Londra. Totuşi, la a treia vizită, Lucy a avut mai mult noroc; doamna Jasher era acasă şi s-a arătat fericită s-o vadă pe fată.

— Ce drăguţ din partea ta să vii să mă vezi în coliba mea de lemn! a spus văduva sărutându-şi musafira.

Casa doamnei Jasher era chiar era o colibă de lemn, fiind o rămăşiţă dintr-o fermă veche construită pe vremea lui Pazvante. Era plasată la marginea mlaştinilor, într-o zonă izolată şi se ridica în mijlocul unei grădini pătrate protejată de inundaţiile de primăvară de un zid de piatră bine construit, dar nu prea înalt. Drumul spre fort trecea pe lângă partea din faţă a grădinii, dar în spatele ei mlaştinile se întindeau spre taluzul care ascundea priveliştea Tamisei. Nici aşezarea, nici casa nu erau grozave, dar doamna Jasher nu avea mulţi bani şi obţinuse totul pentru o chirie surprinzător de mică. Casa şi pământurile erau destul de uscate vara, dar cu siguranţă foarte umede iarna. Văduva se muta de regulă în sezonul rece într-un apartament din Londra. Dar în iarna aceea, după cum i-a declarat lui Lucy, se hotărâse să rămână în micul ei castel şi să înfrunte curajoasă ameninţarea mlaştinilor.

— Pot să las focul să ardă în fiecare cameră, a spus doamna Jasher după ce luase pălăria musafirei şi-o instalase pe sofa pentru o discuţie intimă. Şi la urma urmei, draga mea, nicăieri nu-i ca acasă.

Camera era micuţă, dar şi doamna Jasher era la fel, aşa că se potrivea minunat cu ambianţa. De asemenea, văduva avusese bunul gust să o păstreze aerisită, în loc s-o încarce de mobilă, iar ceea ce se afla acolo era de cea mai bună calitate. Erau scaune Chippendale, o masă Ludovic al XVI-lea, o servantă Sheridan şi un birou din lemn preţios, pictat de mână, despre care se spunea că fusese al nefericitei Maria Antoaneta. Pereţii trandafirii erau împodobiţi cu tablouri vechi, mai ales peisaje, dar şi unul sau două portrete. Mai erau şi acuarele, caricaturi semnate şi înrămate, multe farfurii

din porţelan vechi, chinezesc, şi suveniruri din hârtie de orez aduse de la Canton. Camera era extrem de feminină, plină ce obiecte indiene, obiecte ciudate din argint, flori şi alte fleacuri. Pereţii, covorul, draperiile şi tapiseria scaunelor aveau o nuanţă rozalie, aşa că doamna Jasher arăta ca Dame Holda de pe muntele Venusberg. Ofiţerii de la fort care veneau aici să flirteze când datoria nu-i chema să-şi apere ţara dădeau verdictul că-i o cameră foarte drăguţă în care găseşti o gazdă încântătoare.

Doamna Jasher, într-o rochie de după-amiază de culoare roz-ceai pentru ceaiul de după-amiază, fiindcă-i plăcea să fie totdeauna asortată, a sunat să li se aducă băutura dragă tuturor femeilor şi a aprins o lampă cu abajur roz. După ce o lumină asemănătoare soarelui la răsărit s-a răspândit prin camera elegantă, ea a aşezat-o pe Lucy pe sofa lângă foc şi şi-a tras un fotoliu de cealaltă parte a căminului. Afară era ceaţă şi frig, dar draperiile trandafirii ascundeau tot ce era dezagreabil în natură şi, în absenţa bărbaţilor, cele două femei au vorbit mai degrabă confidenţial. Doamna Jasher nu-i displăcea lui Lucy deşi îşi închipuia că fermecătoarea văduvă plănuieşte să devină stăpână la Piramyds.

— Ei, drăguţa mea, a spus doamna Jasher apărându-şi cu un evantai faţa de dogoarea focului, şi ce mai face tatăl dumitale după această întâmplare oribilă?

— E perfect sănătos, dar extrem de supărat, a replicat Lucy zâmbind.

— Supărat?

— Desigur. A pierdut mumia aceea groaznică.

— Şi pe bietul Sidney Bolton.

— Oh, nu cred că regretă moartea sărmanului Sidney, doar că nu mai beneficiază de serviciile lui. Dar mumia a costat nouă sute de lire, iar tata e foarte nervos, mai ales pentru că mumiile peruviene sunt cam greu de obţinut. Vedeţi, doamnă Jasher, tata doreşte să afle diferenţele dintre modul peruvian şi cel egiptean de îmbălsămare a morţilor.

— Ugh! Ce scârbos! şi doamna Jasher s-a cutremurat. Dar s-a descoperit ceva de natură să indice cine l-a omorât pe nefericitul tânăr?

— Nu, întreaga chestiune e un mister.

Doamna Jasher s-a uitat la foc pe deasupra evantaiului.

— Am citit ziarele, a spus ea rar, şi am înţeles cât am putut din ceea ce explicau reporterii. Dar intenţionez să trec pe la Profesor şi să aflu despre toate probele care n-au fost prezentate în ziare.

— Cred că totul a fost făcut public. Poliţia n-are nici un indiciu despre criminal. De ce vreţi să ştiţi?

Doamna Jasher a făcut o mişcare surprinsă.

— Păi, desigur, draga mea, sunt prietenă cu Profesorul şi e normal să vreau să-l ajut să rezolve enigma asta.

— După câte văd, nu există nici o şansă să fie rezolvată vreodată, a răspuns Lucy. Bineînţeles, sunteţi foarte drăguţă, dar dacă aş fi în locul dumitale n-aş vorbi despre asta cu tata.

— De ce? a-ntrebat doamna Jasher repede.

— Pentru că se gândeşte numai la asta, iar eu şi Archie încercăm să-i abatem gândurile de la acest subiect. Mumia e pierdută, iar sărmanul Sidney e îngropat. Nu mai e nimic de spus.

— Totuşi, dacă se oferă o recompensă…

— Tatăl meu e prea sărac ca să ofere o recompensă, iar guvernul nu vrea. Şi cum oamenii nu muncesc fără bani… Lucy şi-a terminat ideea cu o ridicare din umeri.

— Aş putea să ofer eu o recompensă dacă dragul nostru Profesor mă lasă, a spus văduva pe neaşteptate.

— Dumneata! Dar am crezut că eşti săracă, la fel ca noi.

— Am fost şi nici acum nu sunt foarte bogată. Totuşi am intrat în posesia câtorva mii de lire.

— Felicitări! O moştenire?

— Da. Îţi aminteşti când ţi-am povestit de fratele meu care era negustor la Pekin. A murit.

— Oh, îmi pare rău.

— Draga mea, ce rost au regretele. Eu nu plâng niciodată după laptele vărsat şi nu-mi atribui o calitate pe care nu o am. Fratele meu şi cu mine am fost aproape ca doi străini, fiindcă am trăit departe unul de celălalt atât de mulţi ani. Totuşi, a venit acasă ca să moară la Brighton şi acum câteva săptămâni, de fapt exact după crima asta, am fost chemată la patul lui de

moarte. A zăcut până săptămâna trecută şi a murit în braţele mele. Mi-a lăsat aproape toţi banii lui, aşa că voi putea să-l ajut pe profesor.

— Nu prea văd de ce-ai face-o, a spus Lucy întrebându-se de ce doamna Jasher nu purta doliu după fratele mort.

— Oh, ba da, pentru că, a remarcat văduva ridicând ochii şi frecându-şi mânuţele dolofane, vreau să mă căsătoresc cu tatăl tău.

Lucy nu s-a arătat uimită fiindcă înţelesese asta demult.

— Mi-am dat seama.

— Şi ce spui?

Domnişoara Kendal a ridicat din umeri.

— Dacă tatăl meu vitreg, Lucy a pus accentul pe ultimul cuvânt, dacă tatăl meu vitreg consimte, de ce m-ar deranja pe mine? O să mă căsătoresc cu Archie şi desigur Profesorul se va simţi singur.

— Atunci nu te deranjează să-ţi fiu... mamă.

— Draga mea doamnă Jasher, i-a replicat Lucy rece, nu există nici o relaţie între mine şi tatăl meu vitreg în afară de cea creată fiindcă s-a însurat cu mama. Prin urmare, nu vei putea niciodată să-mi fi mamă. Dacă aş rămâne la “Pyramids”, poate s-ar pune problema, dar cum peste şase luni voi deveni doamna Hope putem fi prietene… nimic mai mult.

— Sunt chiar mulţumită de asta, a spus doamna Jasher pe tonul cu care închei o afacere. La urma urmei, nu sunt o sentimentală. Dar sunt bucuroasă că nu te deranjează că mă voi căsători cu Profesorul, fiindcă n-aş vrea să ne împiedici alianţa, draga mea.

Lucy a râs.

— Te asigur că nu am nici un fel de influenţă asupra tatălui meu, doamnă Jasher. Se va căsători cu dumneata dacă-i convine şi fără să mă consulte. Dar, a accentuat fata, nu văd ce câştigi devenind doamna Braddock.

— S-ar putea să devin lady Braddock, a spus sec văduva.

Apoi, ca răspuns la uluirea evidentă pe care o exprima faţa lui Lucy ea s-a grăbit să adauge:

— Vrei să spui că nu ştii că tatăl tău va moşteni titlul de baronet?

— Oh, ştiu asta, a ripostat domnişoara Kendal, fratele Profesorului, sir Donald Braddock, este bătrân şi necăsătorit. Dacă moare fără moştenitori, ceea ce pare foarte posibil, Profesorul îi va moşteni cu siguranţă titlul.

— Ei, deci asta e! a strigat doamna Jasher cu tonul cel mai vioi. Vreau să dau moştenirea mea pentru titlu şi să fiu amfitrioana unui salon plin de savanţi în Londra.

— Înţeleg, dar nu-l vei convinge niciodată pe tata să trăiască la Londra.

— Aşteaptă până mă mărit cu el, a spus cu viclenie văduva cea mititică. O să-l umanizez. Sigur că ştiu că mumiile, podoabele sepulcrale şi felul ăsta de lucruri oribile sunt extrem de plictisitoare, dar Profesorul va deveni sir Julian Braddock şi asta-mi ajunge. Bineînţeles, nu-l iubesc, iar dragostea dintre doi oameni de-o anumită vârstă e absurdă, dar o să-i fiu o soţie bună şi cu banii mei îşi poate ocupa poziţia meritată în lumea ştiinţei, ceea ce nu are în prezent. Aş fi preferat să fie pasionat de artă, fiindcă ştiinţa e prea monotonă. Totuşi, nu întineresc şi vreau să am parte de ceva distracţie înainte de moarte aşa că trebuie să profit de ce am. Ce spui?

— Sunt perfect de acord, fiindcă atunci când voi pleca, cineva va trebui să aibă grijă de tata ca să nu fie jefuit ca-n codru de toată lumea în ce priveşte chestiunile gospodăreşti. Suntem prietene bune aşa că de ce nu te-aş accepta ca pe oricine altcineva?

— Eşti o fată scumpă, a spus doamna Jasher cu un oftat de uşurare şi a sărutat-o pe Lucy din tot sufletul. Sunt sigură că ne vom împăca excelent.

— Dacă stăm la distanţă. Ştii că lumea artiştilor şi a oamenilor de ştiinţă nu se intersectează. Şi uiţi, doamnă Jasher, că tatăl meu doreşte să plece în Egipt ca să exploreze acel mormânt misterios.

Doamna Jasher a încuviinţat cu o mişcare a capului.

— Da, am promis ca atunci când moştenesc banii fratelui să-l ajut pe Profesor să-şi pregătească expediţia. Dar mi se pare ca banii vor fi mai bine cheltuiţi dacă ofer o recompensă ca să se găsească mumia.

— Ei bine, a râs Lucy, poţi să-l laşi pe Profesor să aleagă.

— Înainte de căsătorie, nu după. Trebuie să fie condus, ca toţi bărbaţii.

— N-o să fie uşor de manipulat, a spus Lucy sec. E un om foarte încăpăţânat şi are o insistenţă aproape feminină.

— Hmmm! Admit că are un caracter dificil şi-ţi spun aşa, între patru ochi, draga mea, că nu m-aş mărita cu el dacă n-ar fi titlul. Par o aventurieră când vorbesc aşa, dar, la urma urmei, dacă el mă face Lady Braddock pot să-i dau destui bani să-şi realizeze dorinţa de a recăpăta mumia. Sunt şanse unu la şase pentru primul lucru şi doisprezece la unu pentru al doilea. Şi voi fi bună cu el, nu trebuie să te temi.

— Sunt sigură că într-un fel sau altul Profesorul va face cum doreşte. Mă gândesc mai mult la fericirea dumitale decât la a lui.

— Aşa e. Uite, a sosit ceaiul. Pune masa lângă foc, Jane, între domnişoara Kendal şi mine. Mulţumesc. Brioşele pe suport. Mulţumesc. Nu, nu mai vrem nimic. Închide uşa când ieşi.

După ce serviciul de ceai fusese aranjat, doamna Jasher l-a turnat într-o cană de Souchong şi i-a dat-o musafirei; apoi a reluat subiectul căsătoriei planificate.

— Nu văd de ce-ai fi neliniştită pentru mine, draga mea. Sunt perfect capabilă să-mi port singură de grijă, iar Profesorul pare să fie un om destul de bun la suflet.

— Oh, da, e blând când îi faci poftele. Lasă-l cu pasiunea lui şi nu te va necăji cu nimic. Dar n-o să vrea să stea la Londra şi nu va consimţi să înfiinţezi salonul de care vorbeai.

— De ce nu? Îi va aduce celebritatea. Voi aduna în jurul meu toţi oamenii de ştiinţă din Londra şi voi face din casa mea un punct de interes. Profesorul poate să rămână în laboratorul lui dacă vrea. În calitate de soţie a lui pot face tot ce e necesar. Ei, draga mea, doamna Jasher a luat o cană de ceai, nu-i nevoie să vorbim despre acest subiect până-l epuizăm. Tu nu te opui căsătoriei mele cu tatăl tău vitreg aşa că poţi lăsa restul în seama mea. Dacă poţi să-mi dai un indiciu despre cum să procedez ca să aduc vorba de această căsătorie, fii sigură că voi profita de el.

Lucy a aruncat o privire spre masa de ceai.

— Fiindcă va trebui să-i spui Profesorului că banii pe care i-ai obţinut sunt prin decesul fratelui dumitale te sfătuiesc să porţi doliu. Altfel Profesorul Braddock va fi şocat.

— Draga mea, ce inimă simţitoare trebuie să ai! a replicat doamna Jasher frivolă. Fratele meu nu însemna mare lucru pentru mine, sărmanul, aşa că nu poate avea nici o importanţă pentru Profesor. Totuşi o să ascult sfatul tău, fiindcă de altfel negrul îmi vine foarte bine. Aşa..., şi-a trecut ea mâinile pe deasupra măsuţei de ceai, am aranjat asta. Vorbeşte-mi despre tine.

— Archie şi cu mine ne căsătorim la primăvară.

— Dar celălalt admirator care s-a întors?

— Sir Frank Random? a-ntrebat Lucy roşind.

— Desigur. A trecut să mă vadă acum o zi sau două şi pare mai puţin nefericit decât ar trebui.

Lucy a aprobat tăcută şi s-a îmbujorat mai tare.

— Presupun că s-a consolat cu o altă femeie.

— Absolut. Nu mai vezi un bărbat în ziua de astăzi să deplângă pierderea unei fete, oricât i-ar fi de dragă. Eşti supărată?

— Oh, nu, deloc.

— Ah, dar eu aş spune că da, a râs văduva, altfel nu te-ai comporta ca o femeie, draga mea. Ştiu că eu aş fi furioasă dacă un bărbat ar trece aşa de repede peste o respingere.

— Cine e ea? a-ntrebat brusc Lucy.

— Donna Inez de Gayangos.

— O spaniolă?

— Aşa cred, cel puţin o spaniolă din colonii, din Lima. Tatăl ei, don Pedro de Gayangos, l-a întâlnit pe sir Frank întâmplător la Genova.

— Şi? a-ntrebat nerăbdătoare Lucy.

Doamna Jasher a ridicat din umerii grăsuţi.

— Păi, draga mea, ştii să aduni unu şi cu unu. Sigur că sir Frank s-a îndrăgostit de acest înger cu piele măslinie.

— Măslinie! Iar eu sunt blondă! Ce compliment!

— Poate că sir Frank dorea o schimbare. A jucat pe alb şi a pierdut, aşa că îşi pune miza pe negru ca să câştige. Asta-i rezultatul drumului la Monte Carlo. Şi apoi, această tânără e bogată, iar sir Frank, după cum mi-a spus, a

pierdut mai mulţi bani la Monte Carlo decât putea să-şi permită. Ei, nu pari încântată.

Lucy şi-a revenit devenind iar practică.

— Ba da, sunt încântată. Presupun că, la fel ca orice femeie, m-am simţit cam jignită în primul moment fiindcă m-a uitat aşa de repede. Dar la urma urmei nu pot să-l învinovăţesc pe sir Frank pentru că s-a consolat. Dacă eu o să mă căsătoresc prima, el va dansa la nunta mea, iar dacă se va căsători el primul, voi dansa eu la nunta lui.

— Şi amândoi veţi dansa la a mea, a spus doamna Jasher. Ce să spun, e o adevărată epidemie de nunţi. Ei, donna Inez va sosi aici cu tatăl ei peste o zi sau două. Cred că se vor caza la “Warrior Inn”.

— Locul ăla oribil?

— Oh, dar e curat şi respectabil. Şi apoi, sir Frank nu le poate cere să stea la fort, iar eu nu am spaţiu în cutia asta de chibrituri a mea. Totuşi cei doi, adică donna Inez şi Frank, pot veni să flirteze aici, la fel ca tine şi Archie dacă vreţi.

— Mă tem că n-ar fi bine să fim patru în camera asta! a râs Lucy ridicându-se ca să plece. Ei, sper că sir Frank se va căsători cu această domnişoară şi dumneata vei deveni doamna Braddock. Aş mai vrea să ştiu doar un lucru.

— Care?

— De ce-a fost mumia furată? Nu era valoroasă decât pentru un om de ştiinţă.

— Conform acestor argumente, un savant trebuie să fie şi criminalul, şi hoţul, a replicat doamna Jasher. Totuşi vom vedea. Între timp să te bucuri de fiecare clipă de dragoste şi extaz, nu se mai întorc niciodată.

— E un sfat cu adevărat bun, o să-l accept şi... să plec, a spus Lucy părăsind-o într-o stare de spirit foarte bună.

Capitolul X. UN DON ŞI FIICA LUI

Profesorul Braddock era, de obicei, un om extrem de ordonat care-şi programa viaţa zi de zi şi oră de oră. Se scula la şapte şi vara, şi iarna ca să aibă parte de-un mic dejun copios care să-i ajungă până la cinci şi jumătate. Braddock lua cina la această oră neobişnuită, în afara ocaziilor când avea musafiri, fiindcă nu mânca deloc la prânz şi respingea vehement ideea unui ceai de după-amiază. El susţinea că două mese pe zi erau de ajuns pentru un om care ducea o viaţă sedentară şi prea multă mâncare putea să împotmolească rotiţele minţii. De obicei muncea în muzeul lui, de fapt nici nu ştim dacă ar trebui să numim muncă ceea ce era mai mult un hobby, de la nouă la patru, iar după aceea făcea o scurtă plimbare prin gradină sau prin sat. După cină consulta diverse publicaţii ştiinţifice şi uneori ca să se relaxeze dădea o pasenţă sau două, dar la şapte se retrăgea invariabil în camerele lui şi relua munca. Se băga în pat la douăsprezece, aşa că putem înţelege că într-un an Profesorul muncea un număr impresionant de ore. Nici nu exista un om mai metodic sau mai harnic. Dar din când în când, chiar entuziasmul lui pălea răpus de oboseală şi de rutina unui an întreg. Îl cuprindea dorul de a se întâlni cu confraţi de-ai lui, oameni de ştiinţă, şi pleca pe neaşteptate la Londra ca să găsească o locuinţă liniştită şi să se delecteze cu discuţiile avute cu oamenii din branşa lui. Braddock dădea rar dinainte semne despre această nostalgie. La micul dejun anunţa deodată că i-a venit chef să plece la Londra şi merge până la Jessum cu Cockatoo ca să prindă trenul de ora zece. Uneori îl trimitea pe Kanaka înapoi, iar alteori îl lua cu el la oraş, dar fie că micul Cockatoo rămânea, fie că pleca, muzeul era totdeauna încuiat ca să nu fie profanat de servitorii din casă. De fapt lui Braddock n-ar fi trebuit să-i fie frică fiindcă Lucy, care cunoştea capriciile şi temperamentul violent al tatălui ei, avea grijă ca acest sanctuar să nu fie violat.

Uneori, Profesorul se întorcea după câteva zile, alteori, absenţa lui dura o săptămână, iar în două sau trei ocazii a rămas plecat două săptămâni. Când se întorcea nu-i povestea lui Lucy mare lucru despre ce făcuse, probabil, fiindcă îşi închipuia că aridele detalii ştiinţifice n-ar încânta o

domnişoară aşa vioaie. De îndată ce se stabilea iar în muzeul lui, viaţa la “Pyramids” reintra în rutina obişnuită până când Braddock era cuprins iar de dorul de schimbare. Având în vedere natura muncii lui şi implicarea lui permanentă, e de mirare că aceste izbucniri boeme nu apăreau mai des în viaţa lui.

Deci Lucy n-a fost mirată când, într-o dimineaţă după vizita ei la doamna Jasher, Profesorul a anunţat-o în stilul lui abrupt, obişnuit, că are intenţia să plece la Londra, dar îl va lăsa pe Cockatoo să se ocupe de preţioasa lui colecţie. Lucy a fost totuşi puţin nemulţumită fiindcă din dorinţa de a favoriza planurile matrimoniale ale văduvei o invitase la cină a doua zi. I-a spus asta tatălui ei şi a rămas surprinsă când el şi-a exprimat regretul că nu poate rămâne.

— Doamna Jasher, a spus Braddock repede sorbind din cafea, e o femeie foarte raţională, care ştie când să tacă.

— Cred că e şi o bună gospodină, a spus în treacăt domnişoara Kendal.

— Poftim, cum? De ce spui asta? s-a repezit aspru Braddock.

Lucy a atacat.

— Doamna Jasher te admiră, tată.

Braddock a mârâit, dar n-a părut nemulţumit din moment ce chiar şi un savant are obişnuita porţie de vanitate a unui bărbat şi nu e insensibil la linguşeală.

— Doamna Jasher ţi-a spus asta? s-a interesat el zâmbind satisfăcut.

— Nu cu prea multe cuvinte. Totuşi, sunt femeie şi pot să ghicesc ceea ce o alta lasă nerostit, Lucy a făcut o pauză şi apoi a adăugat cu subînţeles: nu cred că e prea în vârstă şi cred că se conservă încă admirabil.

— Ca şi o mumie, a remarcat neatent Profesorul; apoi şi-a împins înapoi scaunul şi a adăugat energic: Ce înseamnă toate astea, obrăznicătură? Ştiu că femeia aia e perfectă în măsura în care poate fi o femeie, dar restul, chestia cu vârsta şi cu aspectul, şi admiraţia ei fără rezerve?! Ce legătură au astea cu un om bătrân ca mine?

— Tată, i-a răspuns Lucy cinstită, când mă voi căsători cu Archie, mai mult ca sigur că voi părăsi Gartley şi voi locui la Londra.

— Ştiu, ştiu. Doamne, fetiţo, crezi că nu m-am gândit la asta? Dac-ai fi deşteaptă, cum văd că nu eşti, te-ai mărita cu Random şi ai rămâne la fort.

— Sir Frank are deja alte interese, tată. Şi chiar dacă aş rămâne la fort ca soţia lui, tot n-aş putea să mai am grijă de dumneata.

— Hmm! Încep să înţeleg unde baţi. Dar nu pot s-o uit pe mama ta, scumpo. Mi-a fost o soţie bună.

— Totuşi, a-ncercat Lucy să-l convingă devenind din ce în ce mai mult aliata doamnei Jasher, nu poţi administra casa asta mare de unul singur. Nu vreau să te las pe mâinile servitorilor după ce plec. Doamna Jasher e foarte de casă şi…

— Şi ar fi o menajeră bună. Nu, nu, nu vreau să-ţi găsesc altă mamă, draga mea.

— Nu e nici un pericol să fie aşa, chiar dacă nu mă căsătoresc, a replicat sec Lucy. O fată nu poate avea decât o mamă.

— Dar un bărbat, aparent, poate avea două soţii, a spus Braddock cu umor englezesc. Hmm! s-a ciupit de bărbia grăsuţă. Nu-i o idee rea. Dar fireşte nu mă pot îndrăgosti la vârsta mea.

— Nu cred că doamna Jasher aşteaptă imposibilul.

Profesorul s-a ridicat vioi.

— O să mă mai gândesc. Între timp o să plec la Londra.

— Când te întorci, tată?

— N-aş putea să-ţi spun. Nu pune întrebări prosteşti. Nu-mi place să fiu presat de timp. S-ar putea să stau o săptămână sau doar câteva zile. Lucrurile aici vor merge ca de obicei, dar dacă Hope vine să te vadă, roag-o pe doamna Jasher să vină să-ţi fie însoţitoare.

Lucy a fost de acord cu sugestia lui, iar Braddock s-a dus să se pregătească de drum. Plecarea lui din casă era ca lansarea unei nave, fiindcă toată lumea din gospodărie trebuia să fie pe urmele lui împachetând cutii, rulând covoare, tăind sandvişuri, ajutându-l să-şi pună haina, urcându-l în trăsura care fusese trimisă în grabă de la “Warrior Inn”. Tot timpul Braddock vorbea, bombănea şi dădea instrucţiuni, până când toată lumea era năucită. Lucy şi toţi servitorii răsuflau uşuraţi când vedeau trăsura dispărând după cotitura drumului, spre Jessum. Pe lângă faptul că era un

mare arheolog, Profesorul era cu siguranţă o mare pacoste pentru cei care trebuiau să-i suporte mofturile şi capriciile.

În următoarele două-trei zile, Lucy s-a delectat în linişte de Archie. În ciuda anotimpului, vremea era încă frumoasă, iar artistul a profitat de soarele timid ca să facă multe schiţe cu ţinutul mlăştinos. De obicei, Lucy îl însoţea când ieşea în natură, iar doamna Jasher, vorbăreaţă şi veselă, mergea cu ei ca să joace rolul de însoţitoare. Dar fata a observat că uneori veselia doamnei Jasher era cam forţată, iar la lumina necruţătoare a dimineţii părea chiar bătrână. Faţa ei rotofeie avea riduri, iar în jurul gurii îi apăruseră cute de expresie. De asemenea, era destul de distrată când vorbeau îndrăgostiţii şi dacă i te adresai revenea la realitate cu o tresărire. Din moment ce văduva o ducea bine cu banii, iar planurile de a se căsători cu Braddock erau pe cale de a se îndeplini, ceea ce putuse deduce când Lucy îi relatase despre atitudinea Profesorului, era greu de înţeles de ce părea doamna Jasher aşa de îngrijorată. Într-o zi, Lucy i-a vorbit despre asta. Random se dusese spre mlaştini să se uite la schiţele lui Hope, cei doi bărbaţi stăteau de vorbă, iar domnişoara Kendal a luat-o pe văduva cea mărunţică deoparte.

— Sper că nu s-a întâmplat nimic, a spus Lucy cu blândeţe.

— Nu. De ce mă-ntrebi asta? a roşit doamna Jasher.

— De câteva zile arăţi cam îngrijorată.

— Am câteva probleme, a oftat văduva, probleme legate de moştenirea de la răposatul meu frate. Avocaţii sunt foarte dezagreabili şi-mi fac tot felul de greutăţi ca să-şi umfle onorariile. Şi apoi, un lucru destul de straniu, încep să resimt moartea fratelui meu mai mult decât credeam c-o voi face. Vezi că sunt în doliu, draga mea. După ce mi-ai spus zilele trecute, m-am gândit că e o greşală să nu port doliu. Sigur că bietul meu frate şi cu mine eram ca nişte străini. Totuşi, fiindcă mi-a lăsat bani şi era singura mea rudă, cred că e decent să par puţin îndurerată. Sunt o femeie singură, draga mea.

— Când se va întoarce tatăl meu nu vei mai fi singură, i-a răspuns Lucy.

— Sper că nu. Simt că am nevoie de-un bărbat care să aibă grijă de mine. Ţi-am spus că vreau să mă mărit cu Profesorul pentru că s-ar putea să primească titlul şi fiindcă vreau să am un salon unde să mă distrez şi să mă

simt puternică. Dar mai vreau şi un tovarăş la bătrâneţe. Nu pot să neg, a oftat doamna Jasher, că îmbătrânesc în ciuda tuturor precauţiilor. Îţi sunt recunoscătoare pentru că-mi eşti priete-nă, draga mea. A fost o vreme când credeam că nu mă placi.

— Oh, eu cred că ne înţelegem foarte bine împreună, a spus Lucy destul de evaziv fiindcă nu voia ca văduva să-i devină prietenă intimă, şi după cum ştii sunt chiar încântată că o să te căsătoreşti cu tatăl meu vitreg.

— E o plăcere să văd că asta-i atitudinea ta faţă de ambiţia mea, a spus doamna Jasher bătând-o uşor pe braţ. Când se întoarce Profesorul?

— N-aş putea să spun. A refuzat să fixeze o dată. Dar de obicei stă cam două săptămâni. Îl aştept înapoi cam peste atâta timp, dar poate să vină mult mai devreme. O să se întoarcă atunci când va avea chef.

— N-o să mai facă aşa după ce ne căsătorim, a mormăit doamna Jasher încruntându-se. Trebuie obişnuit să nu mai fie aşa de egoist.

— Mă tem că nu vei face niciodată mare lucru în privinţa asta, a spus Lucy scurt, după care s-au alăturat domnilor exact la timp ca să-l audă pe Random rostind numele lui don Pedro de Gayangos.

— Cine e, sir Frank? a-ntrebat ea.

Random s-a întors spre ea cu un zâmbet plăcut.

— Prietenul meu spaniol pe care l-am cunoscut la Genova şi vine aici mâine.

— Cu fiica lui? l-a descusut şireată doamna Jasher.

— Desigur, a replicat ofiţerul îmbujorându-se, donna Inez e foarte devotată tatălui ei şi nu-l părăseşte niciodată.

— Dar sper că o s-o facă odată, a spus nevinovat Hope cu ochii aţintiţi pe desen şi nu pe faţa lui Random, când va găsi soţul dorit.

— Poate că l-a şi întâlnit, a chicotit cu subînţeles doamna Jasher.

Lui Lucy i-a fost milă de încurcătura lui Random.

— Unde vor sta?

— La “Warrior Inn”. Am rezervat cele mai bune camere de acolo. Cred că se vor simţi bine acolo fiindcă doamna Humber, proprietăreasa, este o gospodină excelentă şi o bucătăreasă grozavă. Şi nu cred că don Pedro e greu de mulţumit.

— Zici că-i spaniol, a remarcat calm Archie. Vorbeşte englezeşte?

— Admirabil. Ca şi fiica lui.

— Dar ce caută un spaniol în locuri atât de îndepărtate de cele natale? a-ntrebat doamna Jasher după o pauză.

— Parcă v-am spus zilele trecute când am vorbit despre asta, a răspuns surprins sir Frank. Don Pedro a venit să vorbească cu Profesorul despre mumia dispărută.

Hope a ridicat brusc privirea.

— Ce ştie despre mumie?

— După câte ştiu eu, nimic în afară de faptul că a venit în Europa cu intenţia de a o cumpăra şi s-a trezit că Profesorul Braddock i-o luase înainte. Don Pedro nu mi-a spus mai multe.

— Hmm! a mormăit Hope în barbă. Don Pedro va fi dezamăgit când va afla că mumia a dispărut.

Random nu-i înţelesese mormăiala şi tocmai se pregătea să-l întrebe ce-a spus când două siluete înalte conduse de una mai scundă au apărut pe drumul alb care ducea spre fort.

— Străini! a spus doamna Jasher ridicând la ochi lorneta pe care o folosea din cochetărie fiindcă avea vederea remarcabil de bună.

— Dar de unde ştii? a-ntrebat distrată Lucy,

— Draga mea, uită-te cât de ciudat e îmbrăcat bărbatul.

— Nu văd de la distanţa asta, a spus Lucy, iar dacă dumneata, doamnă Jasher, vezi, chiar nu înţeleg de ce ai nevoie de ochelari.

Doamna Jasher a râs primind complimentul pentru vederea ei ageră, dar s-a îmbujorat la aluzia despre vanitatea ei. Între timp, silueta cea scundă, care era un flăcău din sat care conducea un domn înalt şi o domnişoară zveltă, a arătat spre grupul din jurul şevaletului lui Hope. Apoi băiatul a alergat înapoi spre drumul care ducea în sat, iar domnul şi domnişoara au venit pe potecă. Random care se uitase foarte atent spre ei, a tresărit brusc fiindcă, în cele din urmă, îi recunoscuse.

— Don Pedro şi fiica lui! a spus el cu o voce uluită repezindu-se să-i întâmpine pe neaşteptaţii vizitatori.

— Acum, draga mea, i-a şoptit doamna Jasher lui Lucy, vom vedea care-i femeia care i-a furat inima lui sir Frank.

— Ei, din moment ce sir Frank îl cunoaşte pe bărbatul care mi-a răpit mie inima, i-a întors-o Lucy, cred că suntem chit.

— Sunt bucuros că nou-veniţii vorbesc engleza, a spus Hope ridicându-se în picioare. Eu nu ştiu o boabă de spaniolă.

— Ei nu sunt spanioli, sunt din Peru, a spus doamna Jasher.

— Limba e cam aceeaşi, cu mici deosebiri. Fir-ar să fie! Random îi aduce aici. Aş fi vrut să-i ducă la fort. Cred că n-o să mai pot lucra cel puţin o oră.

Hope, cam enervat, a început să-şi strângă sculele de desen.

Privit mai de-aproape, don Pedro s-a dovedit a fi un bărbat înalt, suplu, ţeapăn, foarte apropiat de concepţia lui Dore despre Don Quijote. Probabil avea sânge indian în vene judecând după ochii foarte negri, părul drept şi aspru, lăsat cam prea lung, şi pometţii înalţi. De asemenea, deşi era înveşmântat într-un negru de puritan, dragostea lui primitivă pentru culori se trăda printr-o cravată purpurie şi o eşarfă roşie care era răsucită lejer în jurul unei pălării moi cu boruri late. Chiar pălăria şi roşul eşarfei şi cravatei atrăseseră privirea doamnei Jasher de la atâta distanţă şi o făcuseră să spună că omul e străin, fiindcă doamna Jasher ştia bine că nici un englez n-ar purta culori atât de vii. În ciuda acestei excentricităţi, don Pedro arăta din cap până-n picioare ca un adevărat nobil din Castilia şi a făcut o plecăciune adâncă atunci când a fost prezentat doamnelor de către Random.

— Doamnă Jasher, domnişoară Kendal, permite-ţi-mi să vi-l prezint pe don Pedro de Gayangos.

— Sunt încântat, a spus peruvianul aplecându-se cu pălăria în mână, şi la rândul meu permiteţi-mi, doamnelor, să v-o prezint pe fiica mea, donna Inez de Gayangos.

Archie a fost şi el prezentat, iar după aceea, Lucy şi doamna Jasher, pe furiş, au examinat-o atent pe domnişoara de care era îndrăgostit Random. Fără îndoială, donna Inez făcea şi ea o examinare similară şi cu isteţimea caracteristică sexului, în timp ce flecăreau amabile. În mai puţin de trei minute, au aflat tot ce le interesa judecând după înfă-ţişarea exterioară.

Domnişoara Kendal nu putea nega că donna Inez era foarte frumoasă şi a admis cinstită, desigur în sinea ei, că îi era inferioară. Ea era doar drăguţă în timp ce tânăra din Peru era realmente răpitoare şi avea o alură impunătoare.

Totuşi, donna Inez avea acelaşi vag aer sălbatic pe care îl observaseră la tatăl ei. Faţa era încântătoare, măslinie şi mândră, dar mai era şi o răceală care a nedumerit-o pe englezoaică. Donna Inez părea să aparţină unei alte rase care popula o altă planetă a sistemului nostru solar. Avea ochi mari, negri, misterioşi, un nas grecesc drept şi o gură perfectă, o bărbie bine rotunjită şi păr minunat, întunecat şi lucios ca aripile corbului, aranjat după ultima modă de la Paris. După cum au ghicit imediat cele două femei, şi rochia ei era de la Paris. Avea ghete şi mănuşi desăvârşite, iar dacă trăda totuşi un gust primitiv pentru culoare prin ruginiul închis al rochiei care era ornată cu şnur negru, arăta negreşit ca o femeie foarte rasată. Totuşi, în ansamblu, înfăţişarea ei dădea unui observator atent ideea că s-ar simţi mai în largul ei într-o rochie mai sărăcăcioasă, dar sclipind de ornamente aurii primitive. Poate faptul că venea din Peru i-a sugerat comparaţia, iar gândul lui Lucy a zburat spre o relatare despre Fecioarele Soarelui pe care i-o făcuse odată Profesorul. I s-a părut, poate greşit, că în donna Inez vede o femeie cum erau altădată miresele minunaţilor războinici incaşi. Încheind rapida inspecţie, Lucy i s-a adresat donnei Inez:

— Mă tem că Anglia ţi se pare posomorâtă după soarele din Lima.

Donna Inez a avut un frison şi a privit în jur către aerul lăptos, încărcat de ceaţă prin care soarele palid pătrundea cu greu.

— Sigur că prefer tropicele şi nu locurile astea, a răspuns într-o engleză muzicală, dar tatăl meu a venit aici cu afaceri şi până nu le rezolvă, nu vom pleca.

— Atunci trebuie să te facem să te simţi cât mai bine, a spus doamna Jasher veselă şi extrem de nerăbdătoare să afle mai multe despre noii veniţi. Trebuie să vii să mă vizitezi, donna Inez, acolo e căsuţa mea.

— Mulţumesc, doamnă, sunteţi foarte bună.

Între timp, don Pedro vorbea cu cei doi tineri.

— Da, am sosit aici mai devreme decât mă aşteptam, dar trebuie să mă întorc repede la Lima şi vreau să închei afacerea cu Profesorul Braddock cât

mai repede posibil.

— Îmi pare rău, a spus politicoasă Lucy, dar tata e absent.

— Şi când se întoarce, domnişoară Kendal?

— N-aş putea să spun… peste o săptămână sau două.

Don Pedro a făcut un gest de enervare.

— Ce păcat că sunt aşa presat de timp. Totuşi trebuie să rămân până se întoarce Profesorul. Sunt nerăbdător să aud dacă s-a găsit mumia.

— Încă nu s-a găsit, a răspuns repede Hope, şi nici nu se va găsi.

Don Pedro l-a privit în tăcere.

— Trebuie găsită, a spus el. Am venit tocmai de la Lima pentru ea. Când vei afla povestea mea nu te va mira dorinţa mea de a regăsi mumia.

— Regăsi? au spus într-un glas Hope şi Random.

Don Pedro a aprobat dintr-o mişcare:

— Mumia a fost furată de la tatăl meu.

Capitolul XI. MANUSCRISUL

Desigur că era straniu ce des apărea în discuţie problema mumiei dispărute. Din moment ce dispăruse, iar omul care o cumpărase era mort, s-ar fi putut crede că nu mai era nimic de spus despre această chestiune. Dar Profesorul Braddock se tânguia neîncetat de pierderea ei, ceea ce probabil era normal, iar văduva Anne vorbea la fel de mult despre posibilitatea ca mumia să fie găsită fiindcă spera ca astfel să afle numele asasinului care-i strangulase bietul băiat. Acum don Pedro de Gayangos apăruse cu strania informaţie că această relicvă de civilizaţie peruviană fusese furata de la tatăl său. Aparent soarta nu avea de gând să abandoneze mumia dispărută şi avansa către un deznodământ care putea include dezlegarea misterului asasinării lui Sidney Bolton. Însă în aparenţă nu exista nici o şansă ca adevărul să iasă la lumină.

Desigur, când don Pedro a anunţat că mumia aparţinuse tatălui său toată lumea a devenit nerăbdătoare să afle cum fusese furată. Familia Gayangos era stabilită în Lima, iar cadavrul îmbălsămat Inca Caxas fusese cumpărat de la un domn care locuia în Malta. Atunci cum traversase oceanul, de unde aflase don Pedro unde s-o caute şi cum de ajunsese prea târziu pentru a-şi recupera proprietatea pierdută? În special doamna Jasher era nerăbdătoare să afle aceste lucruri şi i-a explicat lui Lucy motivele ei.

În după-amiaza sosirii lui don Pedro la Gartley, ea i-a spus fetei:

— Vezi, draga mea, dacă aflăm trecutul acelei oribile mumii, poate căpătăm un indiciu asupra persoanei care dorea să aibă acest obiect odios şi putem urmări criminalul. Odată ce-l găsim putem recupera mumia şi i-o putem reda tatălui tău, care din recunoştinţă, desigur, se va căsători cu mine.

— Pari convinsă că asasinul e un bărbat, a spus sec Lucy, uiţi că persoana care vorbea cu Sidney prin fereastra de la “Sailor’s Rest” era o femeie.

— O bătrână, a accentuat doamna Jasher, perfect adevărat.

Lucy a contrazis-o:

— Eliza Flight n-a spus dacă femeia era tânără sau bătrână, a spus doar că purta o rochie de culoare închisă şi un şal la fel pe cap. Totuşi, femeia

aceea misterioasă are o legătură cu crima, altfel n-ar fi vorbit cu Sidney.

— Nu te înţeleg, draga mea. Vorbeşti de parcă sărmanul domn Bolton se aştepta să fie omorât. În ceea ce mă priveşte eu menţin verdictul de crimă săvârşită de o persoană sau mai multe persoane necunoscute. Dacă adevărul e de găsit undeva, atunci va fi găsit în trecutul mumiei.

— Nu putem descoperi nimic despre asta.

— Uiţi ce-a spus don Pedro, draga mea, a remarcat repede doamna Jasher, că mumia a fost furată de la tatăl său. Hai să vedem ce are de spus şi poate găsim un fir. Sunt nerăbdătoare ca Profesorul să-şi găsească mumia verde exact din motivele pe care le ştii. Draga mea, poţi veni la cină diseară?

— Păi, nu ştiu, domnişoara Kendal a ezitat. Archie a spus că va trece pe la mine în seara asta.

— O să-l invit şi pe domnul Hope, scumpa mea. Vine şi don Pedro cu fiica lui. Nu-i nevoie să mai spun că sir Frank n-o va scăpa din ochi pe domnişoară. Vom fi şase la masă, iar după cină trebuie să-l convingem pe don Pedro să ne relateze despre cum a fost furată mumia.

— S-ar putea să nu vrea.

— Oh, ba eu cred ca da, a replicat repede doamna Jasher. Vrea să aibă iar mumia, iar dacă discutăm subiectul s-ar putea să găsim o cale de a o recupera.

— Dar don Pedro nu va vrea să-i fie înapoiată tatei.

Doamna Jasher a ridicat din umerii rotunzi.

— Don Pedro şi tatăl tău pot aranja asta între ei. Tot ce doresc eu e să fie găsită mumia. Sigur, ea aparţine Profesorului fiindcă a cumpărat-o, dar dacă a fost furată, atunci acest peruvian o poate reclama. Ei?

— Vom veni şi eu, şi Archie, a declarat Lucy începând să fie interesată de problemă. Toată chestiunea e cumva romantică.

— Criminală, draga mea, criminală! a spus doamna Jasher sculându-se, gata de plecare. Nu e o chestiune în care aş vrea să mă amestec. Totuşi, a râs, ştii de ce o fac.

— Dac-ar fi trebuit să fac atâtea eforturi să-mi găsesc un soţ, a spus Lucy cam acră, aş fi rămas nemăritată toată viaţa.

— Dacă ai fi la fel de singură ca mine, i-a replicat văduva cea dolofană, ai face tot posibilul să-ţi găseşti un bărbat care să aibă grijă de tine. Aş prefera un bărbat mai tânăr şi mai frumos, cam în genul lui sir Frank Random, de exemplu, dar nu-mi permit să mai fac şi mofturi, aşa că trebuie să mă mulţumesc cu un om bătrân, savant celebru şi moştenitor de titlu nobiliar. Aşa că ai grijă, draga mea, diseară la şapte, nici un minut mai târziu.

Cu aceste cuvinte a plecat repede să se pregătească de primirea oaspeţilor.

Lui Lucy i se părea că doamna Jasher îşi dădea prea mare osteneală să devină doamna Braddock, mai ales că fratele Profesorului putea să mai trăiască mult şi bine, caz în care văduva ar fi avut de aşteptat mult râvnitul titlu poate chiar câţiva ani. Totuşi, fetei îi era destul de simpatică doamna Jasher care era o persoană plăcută şi foarte sociabilă. Împrejurările o condamnaseră la o viaţă singuratică în casa aceea izolată dintr-o zonă cam deprimantă, aşa că nu-i de mirare că se străduia să mute munţii din loc, şi aproape reuşea, pentru a scăpa de singurătate. Şi apoi, deşi domnişoara Kendal nu intenţiona să aibă o relaţie foarte strânsă cu văduva, ea nu-i displăcea şi chiar credea că va fi o soţie foarte prezentabilă pentru Profesorul Braddock. Acestea fiindu-i gândurile, Lucy era perfect de acord să urmeze planul doamnei Jasher de a-l convinge pe don Pedro să le spună ce ştia despre mumia dispărută.

Aşa se face că şase oameni s-au adunat în micuţul salon roz al doamnei Jasher la ora şapte fix. Era nevoie de multă îndemânare să aşezi tot grupul în sufragerie, care era doar puţin mai mare ca salonul. Totuşi doamna Jasher a reuşit să-i aranjeze, ospitalieră, în jurul unei mese destul de confortabile şi odată aşezaţi li s-a servit o cină atât de gustoasă, încât nimeni n-a simţit neajunsurile lipsei de spaţiu. Văduva, în calitate de gazdă, a stat în capul mesei, don Pedro, ca cel mai vârstnic bărbat, în capătul opus, sir Frank şi donna Inez au stat faţă în faţă cu Archie şi Lucy Kendal. Jane, care era bine instruită de stăpâna ei în ceea ce priveşte servitul la masă, şi-a făcut datoria admirabil ţinând loc de lacheu şi majordom. De fapt Lucy i-l oferise

doamnei Jasher pe Cockatoo să se ocupe de vinuri, dar văduva avusese un frison scurt şi refuzase declarând:

— Creatura aceea oribilă cu coama lui de păr galben îmi dă fiori.

Având în vedere cât de izolată era de lume şi cât de limitate îi erau veniturile, doamna Jasher a oferit o masă într-adevăr admirabilă, bine gătită şi bine servită, iar masa era împodobită ca un altar pentru primirea felurilor foarte variate. Doamna Jasher se poate să fi fost şi o aventurieră, dar sigur s-a dovedit o gospodină excelentă, iar Lucy şi-a dat seama că dacă urma să devină doamna Braddock atunci Profesorul avea să ducă o viaţă îmbelşugată. La sfârşitul mesei văduva a adus o cutie cu trabucuri fine şi o alta cu ţigarete; i-a lăsat pe domni să-şi soarbă vinul şi le-a luat pe cele două tinere să pălăvrăgească despre rochii în salonaş. Şi e o laudă la adresa excelentei organizări a doamnei Jasher că în ciuda spaţiului limitat totul a mers, cum se spune, “ca la carte”. De asemenea, văduva s-a dovedit o gazdă perfectă, a menţinut conversaţia vie şi a făcut să apară o notă prietenească neobişnuită la o cină.

În timpul mesei, doamna Jasher ocolise subiectul mumiei, exact cauza întâlnirii, dar când domnii au revenit în salon bine hrăniţi şi bine dispuşi, ea a făcut aluzie la călătoria lui don Pedro. Fiindcă noaptea era rece, iar peruvianul venea de la tropice, l-a aşezat într-un fotoliu moale lângă foc, iar doamna Jasher însăşi i-a dat cu mâinile ei frumoase o ceaşcă cu cafea aromată făcută şi mai plăcută la gust cu ajutorul unui grăunte de vanilie. Cu asta şi un trabuc bun, după ce doamnele au permis domnilor să fumeze, don Pedro s-a simţit foarte fericit şi-n largul lui, aşa că a complimentat-o pe doamna Jasher cu căldură pentru priceperea ei de a-i face pe oameni să se simtă bine.

— E foarte confortabil, doamnă, a spus don Pedro ridicându-se să facă o plecăciune curtenitoare.

De fapt străinul era atât de agreabil, încât pentru o clipă doamna Jasher a visat să renunţe la demodatul savant pentru a deveni o doamnă spaniolă în Lima.

— Mă flataţi, don Pedro! a răspuns ea fluturând un evantai complet inutil, dar folosit pentru a face un compliment la adresa originii spaniole a

oaspetelui. Sunt cu adevărat bucuroasă că vă place căsuţa mea săracă.

— Scuzaţi-mă, doamnă, dar nici o casă nu poate fi săracă atunci când e caseta unei asemenea bijuterii.

— Iată! a spus Lucy puţin ironică către tinerii domni în timp ce doamna Jasher roşea şi făcea fasoane, ce englez ar putea face un asemenea compliment? Îmi aminteşte de secolul trecut.

— Suntem mai sobri acum decât erau strămoşii noştri, a spus Hope zâmbind, şi sunt sigur că dacă Random s-ar gândi câteva minute ar putea găsi ceva frumos. Haide, Random.

— Creierul meu nu poate face atâta efort după cină, a spus sir Frank.

Cât despre donna Inez, ea nu vorbea ci stătea zâmbind în tăcere în colţul ei de cameră, arătând extrem de frumoasă. Lucy era o tânără drăguţă, iar doamna Jasher era o văduvă atrăgătoare, dar nici una nu avea înfăţişarea maiestuoasă a peruvienei. Zâmbea ca o adevărată regină în mijlocul bibelourilor de proastă calitate din salonul doamnei Jasher, iar sir Frank, care era evident îndrăgostit până peste urechi, nu-şi putea lua ochii de pe faţa ei.

Câteva minute conversaţia a fost foarte superficială, ceva foarte muzical şi sprinţar, ca-n unele din piesele lui Shakespeare. Apoi doamna Jasher care nici nu-şi închipuise că cina ei va fi irosită pe nimicuri amuzante, a introdus subiectul mumiei făcând referire la Profesorul Braddock. Era caracteristic pentru inteligenţa ei că nu s-a adresat direct lui don Pedro, ci lui Lucy Kendal.

— Sper într-adevăr că tatăl tău se va întoarce cu mumia aceea, a observat ea după o aluzie pricepută la recenta tragedie.

— Nu cred că s-a dus s-o caute, a replicat domnişoara Kendal indiferentă.

— Dar nu mă îndoiesc că o vrea înapoi după ce a plătit aproape o mie de lire pentru ea, a spus doamna Jasher cu uimire bine simulată.

— Ah, sigur, dar nu sunt şanse s-o găsească la Londra.

— Profesorul Braddock s-a dus să caute mumia? a-ntrebat don Pedro.

— Nu, a replicat Lucy. Vizitează British Museum să facă unele cercetări la secţia egipteană.

— Şi când se întoarce, vă rog?

Lucy a ridicat din umeri.

— N-aş putea să spun, don Pedro. Tata pleacă şi vine după cum are chef.

Peruvianul s-a uitat gânditor în gol.

— O să mă bucur să-l văd pe Profesor când se întoarce, a spus el în engleza lui excelentă, muzicală. Mă interesează în cea mai mare măsură această mumie.

— Vai de mine, a remarcat doamna Jasher umbrindu-şi obrazul îmbujorat cu evantaiul inutil şi riscând o glumă, mumia vă e rudă?

— Da, doamnă, a replicat don Pedro grav şi pe neaşteptate.

Normal, toată lumea a părut uluită de acest răspuns, de fapt toată lumea în afară de donna Inez, care încă păstra zâmbetul ei fix. Doamna Jasher a observat asta şi a decis că tânăra nu e foarte inteligentă. Între timp don Pedro şi-a continuat discursul după o privire aruncată în jurul mesei.

A spus cu mândrie:

— Am sângele regal Inca în venele mele.

— Ha! şi-a spus în barbă văduva, aşa se explică pasiunea pentru culori, atât de puţin caracteristică englezilor.

Apoi a vorbit mai tare pe un ton linguşitor:

— Spuneţi-ne totul despre asta, don Pedro, suntem de obicei atât de plictisiţi aici, încât o poveste romantică ne face mare plăcere.

— Nu ştiu dacă e foarte romantică, a replicat don Pedro cu un zâmbet politicos, şi dacă n-o să vi se pară prea tristă…

— Oh, nu! a sărit Archie, care era la fel de nerăbdător ca doamna Jasher să audă ce are de spus despre mumie. Povestiţi, domnule, suntem numai ochi şi urechi.

Don Pedro a mai făcut o plecăciune şi a mai aruncat o privire întregului grup cu ochii lui adânci. Apoi a început:

— Inca Caxas era unul din conducătorii decadenţi din vechiul Peru. La cucerirea imperiului de către spanioli, Inca Atahuallpa a fost omorât de Pizarro, după cum probabil ştiţi. Inca Toparca i-a succedat, dar a fost un rege marionetă. A murit şi el şi s-a bănuit că a fost ucis de un şef băştinaş

numit Challcuchima. Apoi a urmat Manco, cel care e considerat de istorici ca ultimul Inca din Peru. Dar n-a fost.

— Asta-i, într-adevăr, o noutate, a spus molcom Random. Şi cine a fost ultimul Inca?

— Bărbatul care e acum mumia verde.

— Inca Caxas..., a spus Lucy timidă.

Don Pedro s-a uitat la ea aspru:

— De unde ştii numele?

— L-ai menţionat chiar dumneata, dar înainte de asta îl auzisem pe tata rostindu-l, a spus Lucy surprinsă de asprimea tonului.

— Şi de unde a aflat Profesorul numele? a-ntrebat nerăbdător don Pedro.

Lucy a clătinat capul.

— N-aş putea să spun. Dar continuaţi cu povestea, a spus ea cu o curiozitate de copil naiv.

— Da, vă rugăm! a adăugat şi doamna Jasher, care era numai ochi şi urechi.

Peruvianul a meditat câteva minute, apoi şi-a strecurat mâna în buzunarul hainei şi a scos un pergament decolorat, mâzgălit şi zgâriat, cu litere ciudate, aproape şterse, scrise cu cerneală roşie.

— Ai mai văzut asta vreodată? a-ntrebat-o el pe Lucy. Sau un manuscris ca acesta?

— Nu, a răspuns ea aplecându-se să examineze pergamentul cu atenţie.

Don Pedro a aruncat din nou o privire întrebătoare în jur, dar toţi au negat că văzuseră manuscrisul.

— Ce este? a-ntrebat curios sir Frank.

Don Pedro a băgat manuscrisul înapoi în buzunar.

— Este o relatare a îmbălsămării lui Inca Caxas scrisă de fiul lui, care a fost strămoşul meu.

— Deci sunteţi un descendent al acestui Inca? a spus nerăbdătoare doamna Jasher.

— Sunt. Dacă ni s-ar recunoaşte descendenţa aş conduce Peru. Aşa, sunt doar un nobil umil, cu foarte puţini bani. De aceea, a adăugat don

Pedro accentuând cuvintele, vreau să recapăt mumia strămoşului meu.

— E atât de valoroasă? a-ntrebat brusc Archie.

Se gândea la motivul pentru care mumia fusese furată.

— Păi, nu-i foarte valoroasă în sine decât pentru un arheolog, a fost replica lui don Pedro, dar mai bine să vă spun cum a fost furată de la tatăl meu.

— Continuaţi, continuaţi, a strigat doamna Jasher. E foarte interesant.

Don Pedro a intrat în miezul poveştii fără nici un preambul.

— Inca Caxas se stabilise în singurătatea Anzilor, departe de oamenii cruzi care-i cuceriseră ţara. A murit şi a fost îngropat. Acest manuscris, don Pedro şi-a atins buzunarul, a fost scris de fiul lui şi conţine detaliile ceremoniei, locul mormântului, o listă a bijuteriilor cu care mumia a fost îngropată.

— Bijuterii, a murmurat Hope către sine, mi-am închipuit.

— Fiul lui Inca Caxas s-a căsătorit cu o spaniolă şi a făcut pace cu spaniolii. A coborât să trăiască la Cuzco şi a adus cu el, dintr-un motiv pe care manuscrisul nu-l dezvăluie, mumia tatălui său. Dar manuscrisul a fost pierdut mulţi ani şi deşi familia de Gayangos a sărăcit, nici un membru al ei nu ştia că, ascunse în cadavrul lui Inca Caxas, erau două smaralde mari de-o valoare imensă. Mumia strămoşului nostru regal a fost considerată un lucru sacru şi venerată în consecinţă. După aceea, familia mea a venit să locuiască la Lima şi eu trăiesc încă în casa cea veche.

— Dar cum a fost mumia furată de la dumneavoastră? a-ntrebat Random curios.

— Ajung şi la asta, s-a încruntat don Pedro pentru că fusese întrerupt, eu nu eram în Lima în momentul respectiv, dar îl cunoscusem pe omul care mi-a furat preţioasa mumie.

— Era spaniol?

— Nu, a răspuns încet don Pedro, era un marinar englez numit Vasa.

— Vasa e un nume suedez, a observat critic Archie.

— Acest om spunea că e englez şi vorbea exact ca un englez după câte mi-am putut da eu seama, care sunt străin. La momentul acela, când eu eram tânăr, în Peru a izbucnit războiul civil. Casa tatălui meu a fost prădată,

iar acest Vasa, care fusese primit de tata cu ospitalitate când naufragiase la Callao, a furat mumia lui Inca Caxas. Tata a murit de durere şi m-a însărcinat pe mine să iau înapoi mumia. Când pacea a fost restaurată în nefericita mea ţară, am încercat să recuperez corpul venerat al strămoşului meu. Dar toată căutarea s-a dovedit zadarnică fiindcă Vasa dispăruse şi se presupunea că scosese cadavrul îmbălsămat din ţară. Exact când mumia s-a pierdut, am găsit pe neaşteptate manuscrisul care dezvăluia în detaliu ceremonia funerară a lui Inca Caxas şi aflând despre cele două smaralde, normal că am fost şi mai dornic decât oricând să descopăr mumia şi să-mi refac averea cu ajutorul giuvaerurilor. Dar, după cum am spus, toate căutările au fost zadarnice şi după aceea m-am căsătorit, hotărât să trăiesc din averea care-mi rămăsese. Am trăit liniştit la Lima ani întregi până mi-a murit soţia. Apoi am venit în Europa împreună cu fiica mea să facem o vizită.

— Ca să căutaţi mumia? a-ntrebat repede Archie.

— Nu, domnule. Renunţasem la orice speranţă de a o găsi. Dar norocul mi-a adus în mâini un fir. La Genova am văzut un ziar în care scria că o mumie într-o ladă verde, mai mult, chiar o mumie peruviană, era de vânzare în Malta. Am făcut imediat cercetări gândindu-mă că trebuie să fie corpul de mult pierdut al lui Inca Caxas. Dar s-a întâmplat să fie prea târziu, fiindcă mumia fusese deja vândută Profesorului Braddock şi adusă în Anglia la bordul lui “Diver” de către domnul Bolton. Întâmplarea, care îmi dăduse indicii şi despre unde se află mumia, m-a adus la Genova în legătură cu sir Frank Random, don Pedro şi-a înclinat capul spre baronet, şi cum se părea că-l cunoaşte pe Profesorul Braddock, am acceptat cu bucurie oferta lui de a mă prezenta. Deci, iată-mă aici doar pentru a afla că mumia mea e pierdută iar. Asta-i tot! a încheiat peruvianul fluturându-şi teatral braţul.

Archie a vorbit primul:

— Iată o poveste stranie şi desigur limpezeşte, cel puţin, o parte a misterului.

— Care-i aceea? a întrebat repede doamna Jasher.

— Arată că mumia a fost furată din cauza smaraldelor.

— Scuzaţi-mă, domnule, dar asta e imposibil, a spus don Pedro ridicându-se suplu. Nimeni în afară de mine nu ştia că mumia avea două smaralde în mâini, iar eu am aflat asta doar acum câţiva ani din manuscrisul pe care am avut onoarea să vi-l arăt.

Hope a replicat foarte serios:

— Sigur ăsta e un argument. Totuşi nu-mi vine să cred că vreun om şi-ar risca gâtul ca să fure o mumie atât de remarcabilă de care i-ar fi foarte greu să scape. Dar dacă asasinul ştia de smaralde, ar fi riscat mult ca să le obţină din moment ce poate scăpa de giuvaeruri mult mai uşor şi nu poate fi depistat.

— Totuşi, a ridicat capul Random, nu văd cum putea asasinul să afle că bijuteriile erau învelite în bandaje.

— Hmmm! a spus Hope aruncând o privire spre de Gayangos, poate există mai mult decât un exemplar din manuscrisul despre care vorbiţi.

— Eu nu ştiu asta.

— Marinarul Vasa putea să-l copieze.

— Nu, don Pedro a clătinat capul, este scris în latină, limbă pe care fiul lui Inca Caxas a învăţat-o de la un preot. Nu cred că Vasa ştia latină. De asemenea, dacă Vasa ar fi copiat manuscrisul, el ar fi desfăşurat bandajele de pe mumie ca să ia bijuteriile. Ori, în anunţul din ziar scria că bandajele mumiei erau intacte şi tot aşa era şi lada verde. Nu, a repetat hotărât don Pedro, sunt perfect sigur că nici Vasa nici altcineva nu ştia de manuscris.

Doamna Jasher a sugerat:

— Mi se pare că ar fi cel mai bine să-l găsim pe acest marinar.

— Asta, a remarcat de Gayangos, e imposibil. Au trecut douăzeci de ani de când a dispărut cu mumia. Haideţi să abandonăm subiectul până se întoarce Profesorul Braddock ca să-l discute cu mine.

Au făcut întocmai.

Capitolul XII. O DESCOPERIRE

Au trecut trei zile şi Profesorul Braddock era tot la Londra, deşi prin câte o scrisoare către Lucy cerea să-i fie trimis unul sau altul din articolele din muzeu, uneori cu poşta, iar alteori prin Cockatoo, care se ducea până în oraş special pentru asta. Kanaka se întorcea totdeauna cu vestea că stăpânul lui arată bine, dar nu scotea nici un cuvânt despre întoarcerea Profesorului. Lucy nu era surprinsă fiindcă ea era obişnuită cu ciudăţeniile lui Braddock.

Între timp don Pedro, stabilit confortabil la “Warrior Inn”, hoinărea prin Gartley în felul lui demn, fiind destul de puţin interesat de sat, dar foarte interesat de “Pyramids”. Fiindcă Profesorul lipsea, Lucy nu-l putea invita la cină, dar i-a invitat pe el şi pe donna Inez la ceai. Don Pedro era nerăbdător să arunce o privire în muzeu, dar Cockatoo a refuzat categoric să-l lase să intre spunând că stăpânul lui a interzis tuturor să vadă colecţia în absenţa lui. Şi domnişoara Kendal l-a susţinut pe Cockatoo fiindcă era îngrozită de posibila furie a tatălui ei dacă se întorcea şi afla că un străin intrase liber în spaţiul lui sacru. Peruvianul s-a arătat extrem de dezamăgit, de fapt atât de dezamăgit, încât Lucy şi-a închipuit că el crede despre Braddock că a ascuns mumia verde în muzeu, în ciuda faptului că a reclamat furtul ei de la “Sailor’s Rest”.

După ce a reuşit să obţină permisiunea de a se plimba prin camerele de la “Pyramids”, don Pedro a făcut din când în când drumuri la Pierside şi a întrebat poliţia despre asasinarea lui Bolton. De la Inspectorul Date n-a aflat nimic interesant, iar ofiţerul şi-a exprimat chiar convingerea că adevărul nu se va afla până-n Ziua Judecăţii de Apoi. Pe urmă, lui de Gayanos i-a venit ideea să cerceteze împrejurimile de la “Sailor’s Rest” şi să examineze chiar hanul. A văzut celebra fereastră prin care femeia misterioasă vorbise cu decedatul şi a remarcat că dădea spre o potecă îngustă, pietruită, care ducea la malul apei, de unde un debarcader rudimentar intra pe o distanţă mică în valuri. Don Pedro s-a gândit că nimic nu era mai uşor decât ca asasinul să intre pe fereastră, să împlinească fapta şi să plece în acelaşi fel ducând cu el lada cu mumia. După câţiva paşi, omul şi povara lui ar fi ajuns la o barcă pregătită, care-i aştepta, şi odată aceasta pusă în mişcare pe fluviul învăluit

în ceaţă, orice urmă s-ar fi pierdut… cum de altfel se şi întâmplase. Aşa credea peruvianul că se desfăşuraseră crima şi furtul, dar chiar presupunând că lucrurile se întâmplaseră exact aşa, tot rămânea la fel de departe de elucidarea misterului.

În timp ce don Pedro căuta trupul strămoşului său de viţă regală şi mai căuta în acelaşi timp un hoţ şi-un criminal, fiica lui era curtată de sir Frank Random. Dumnezeu ştia ce vedea la ea, după cum i-a spus Lucy lui Hope, fiindcă fata nici nu deschidea gura. Era incontestabil frumoasă şi îmbrăcată cu mult gust, în afară de tendinţele occidentale de a folosi prea multe culori stridente, gusturi fără îndoială moştenite de la strămoşii ei incaşi. Totuşi rămânea lipsită de darul vorbirii, fie era frivolă sau serioasă, de fapt părea complet mută. Stătea zâmbind şi arăta ca un tablou frumos, dar după ce înfăţişarea ei îţi bucura ochiul, restul te cam dezamăgea. Totuşi, lui sir Frank îi plăcea tăcerea şi cuminţenia ei şi părea nerăbdător s-o ia de nevastă. Lucy, în ciuda faptului că el îşi revenise atât de repede după refuzul ei de a se căsători cu el, îi dorea să fie fericit cu donna Inez, pe care părea s-o iubească, şi-i dădea toate prilejurile s-o întâlnească şi să continue să-i facă o curte asiduă. Totuşi se mira că el doreşte să se însoare cu un aisberg, fiindcă donna Inez, cu tăcerea şi zâmbetul ei rece, exact asta îi sugera. Oricum, fiindcă Frank Random era cel direct implicat în această poveste de iubire, donna Inez fiind extrem de pasivă, Lucy nu avea ce spune.

Uneori Hope venea să cineze la “Pyramids”, împrejurări în care doamna Jasher era şi ea prezentă în calitate de damă de companie. Pentru că domnişoara Kendal o ajuta pe văduvă să se căsătorească cu Profesorul Braddock, la rândul ei văduva făcea tot posibilul să încurajeze curtea făcută de Archie. Sigur, tinerii erau logodiţi şi nu trebuiau să mai ajungă la nici o înţelegere. Totuşi doamna Jasher era un “mobilier” util în cameră când erau împreună, pentru că Gartley, ca majoritatea satelor englezeşti, era plin de amatori de scandaluri care ar fi avut ce bârfi dacă Hope şi Lucy n-ar fi folosit-o pe doamna Jasher ca supraveghetoare. Când tatăl ei era plecat la Pierside în căutarea mumiei, donna Inez venea şi ea cu văduva, iar sir Frank Random apărea negreşit ca să-şi curteze şi să-şi admire Dulcineea în tăcere. Doamna Jasher spunea că cei doi se iubesc prin telepatie, fiindcă rareori

schimbau vreun cuvânt. Dar asta era cu atât mai bine, fiindcă Archie şi Lucy vorbeau mult, iar doamna Jasher a declarat că două perechi de coţofene ar fi fost prea mult pentru nervii ei. Era o doamnă de companie foarte bună, fiindcă le permitea tinerilor să se comporte cum doreau şi singurul control impus întâlnirilor era prezenţa ei.

Într-o seară, Hope deja sosise la cină, iar doamna Jasher era aşteptată. Nu mai venea nimeni pentru că don Pedro o luase pe fiica sa la teatru la Pierside, iar sir Frank plecase la Londra chemat de îndatoririle de militar. Era o seară îngrozitor de rece şi o primă ninsoare anunţase că avea să urmeze un adevărat Crăciun englezesc. Lucy pregătise o cină excelentă pentru trei persoane, iar Archie adusese un set nou de cărţi de dat pasienţe pentru doamna Jasher, căreia îi plăcea jocul. În timp ce văduva se juca, iubiţii sperau să se giugiulească nestingheriţi şi de-abia aşteptau seara. Dar a apărut un impediment, fiindcă deşi ora stabilită pentru cină trebuia să fie opt, trecuseră deja treizeci de minute peste ea şi doamna Jasher nu apăruse. Lucy era în panică.

— Ce-o poate reţine? l-a întrebat ea pe Archie.

Tânărul a replicat că nu ştie şi în plus că nici nu-i pasă. Domnişoara Kendal a fost pe bună dreptate foarte necăjită de această replică.

— Ar trebui să-ţi pese, Archie, fiindcă ştii că dacă doamna Jasher nu vine la cină tu va trebui să pleci.

— Şi de ce mă rog? a-ntrebat el ursuz.

— Oamenii vor bârfi.

— N-au decât. Nu-mi pasă!

— Nici mie, prostuţule. Dar tatălui meu o să-i pese şi dacă oamenii vor bârfi va fi furios.

— Draga mea Lucy, a spus Archie punându-i braţul în jurul taliei, nu-nţeleg de ce să-ţi fie frică de Profesor. E doar tatăl tău vitreg şi nu ţi-e aşa de drag încât să-ţi pese de părerea lui. Şi apoi, ne vom căsători în curând şi... n-are decât să-l ia naiba!

— Dar eu nu vreau să-l ia naiba, i-a replicat ea. La urma urmei Profesorul a fost totdeauna bun cu mine şi a fost un bun tată vitreg, deşi ar fi putut să fie dezagreabil. Alt lucru e că are un temperament vulcanic

uneori şi dacă las oamenii să vorbească despre noi, ceea ce vor face imediat ce vor avea ocazia, el se va purta foarte rece cu mine şi nu mă voi simţi prea bine. Şi fiindcă mai e destul până ne putem căsători, nu vreau să mă simt stânjenită.

— Ne putem căsători când vrei, a spus Hope pe neaşteptate.

— Cum, cu venitul tău aşa nesigur?!

— Nu mai e nesigur.

— Ba da, este. O să-l ajuţi pe acel unchi oribil, cheltuitor, al tău, şi până când el şi familia lui nu sunt solvabili nu văd cum putem fi siguri de banii noştri.

— Suntem siguri de ei acum, draga mea. În sfârşit, unchiul Simon a dat lovitura cu investiţiile lui.

— Exact, ce vrei să spui?

— Vreau să spun că ieri am primit o scrisoare de la el, în care scria că acum e bogat şi-mi va înapoia tot ce i-am dat. Am fost la Londra astăzi şi am avut o discuţie cu el. Rezultatul e că am câteva miişoare în plus, că unchiul Simon are din ce trăi confortabil tot restul vieţii şi nu va mai avea nevoie de ajutor şi că cele trei sute pe an sunt sigure de acum în vecii vecilor.

— Deci ne putem căsători! a ţipat domnişoara Kendal în culmea încântării.

— Oricând vrei… şi săptămâna viitoare dacă preferi.

— Atunci în ianuarie… exact după Crăciun. O să mergem într-o excursie în Italia şi la întoarcere vom lua un apartament la Londra. Oh, Archie, îmi pare rău că am gândit lucruri atât de rele despre unchiul tău. S-a comportat foarte bine. Şi ce noroc că nu va mai avea nevoie de ajutor! Eşti sigur, nu-i aşa?!

— Dacă mai are, n-o să-l primească, a spus Hope candid. Cât eram burlac îl puteam ajuta, dar după ce mă căsătoresc trebuie să am grijă de mine şi soţia mea, a spus şi a îmbrăţişat-o pe Lucy. E-n regulă acum, draga mea, iar unchiul Simon s-a purtat excelent, mult mai bine decât mă aşteptam. O să mergem în Italia pentru luna de miere şi nu-i nevoie să ne grăbim să ne întoarcem până când… păi, până când ne certăm.

— În cazul acesta o să stăm în Italia pentru tot restul vieţii, a spus Lucy cu ochii strălucind, dar trebuie să ne întoarcem peste un an să luăm un apartament în Chelsea.

— De ce nu în Gartley? Aminteşte-ţi, Profesorul se va simţi singur.

— Nu, nu-i aşa. Ţi-am spus că doamna Jasher vrea să se căsătorească cu el.

— S-ar putea ca el să nu vrea s-o ia.

— Asta nu contează, a reluat Lucy cu perspicacitatea unei femei. Ea poate reuşi să facă această căsătorie. Şi apoi, vreau s-o rup cu vechea viaţă de aici şi să încep una nouă cu tine. Când voi fi soţia ta, iar doamna Jasher va fi soţia tatălui meu vitreg, totul va fi excelent aranjat.

— Ei, aşa sper şi eu, a spus Archie din tot sufletul, fiindcă te vreau doar pentru mine şi nu vreau să te împart cu nimeni altcineva. Dar ia uite, a aruncat el o privire spre ceas, e aproape nouă şi mi-e groaznic de foame. Nu putem să mergem la cină?

— Nu înainte să vină doamna Jasher, a răspuns Lucy strâmbând din nas

— Oh, la naiba!

Hope, care era chiar lihnit de foame, tocmai voia să se lanseze într-un discurs în care să critice lipsa de punctualitate a văduvei, când în holul de sub salon s-a auzit zgomotul unei uşi care s-a deschis şi s-a închis. Fără îndoială că doamna Jasher venise în sfârşit, aşa că Lucy a alergat afară din cameră şi-n jos pe scări s-o întâmpine fiindcă voia să-l aşeze , în sfârşit, pe Archie la cină. Tânărul zăbovea lângă uşa deschisă a salonului, gata s-o primească pe văduvă, când a auzit-o pe Lucy scoţând o exclamaţie de surpriză şi a văzut că ea urca scările cu Profesorul Braddock. Şi-a dat seama imediat că vor avea probleme fiindcă era singur în casă cu Lucy şi nu aveau doamnă de companie pe care educaţia rigidă anglo-saxonă a lui Braddock o impunea.

— Nu ştiam că te întorci în seara asta! spunea Lucy reintrând în salon cu tatăl ei vitreg.

— Am venit cu trenul de şase, a explicat Profesorul desfăcându-şi fularul mare şi roşu din jurul gâtului şi dându-şi jos paltonul cu ajutorul fiicei sale. Ha, Hope, bună seara!

— Şi unde-ai stat până acum? a-ntrebat Lucy aruncând haina şi fularul Profesorului pe un scaun

— La doamna Jasher, a răspuns Braddock încălzindu-şi la foc mâinile grăsuţe, deci pe mine trebuie să daţi vina că nu-i aici, la cină, ca să vă supravegheze pe voi, tinereii.

Lucy şi iubitul ei s-au uitat unul la celălalt surprinşi. Tonul acela vioi şi plin de umor era complet nou pentru Profesor. În loc să fie furios, părea neobişnuit de vesel şi îi privea chiar glumeţ, nu ca un savant pedant. Lucy a îndrăznit timidă:

— O aşteptam la masă, tată.

— Atunci o să mănânc eu în locul ei, a anunţat Braddock. Mi-e foarte foame, draga mea. Ştii, eu nu mă hrănesc doar cu dragoste.

— Să te hrăneşti cu dragoste? a făcut Lucy ochii mari în timp ce Archie râdea în barbă.

— Oh, da, poţi să zâmbeşti şi să pari uimită, a continuat bine dispus Profesorul, dar ştiinţa nu distruge chiar total instinctele primare. Lucy, draga mea, a bătut-o tandru pe mână, în timp ce stăteam la Londra cu chirie, mi-am dat seama ce singur sunt şi ce singur voi fi când te vei căsători cu tânărul aici de faţă. Voiam să mă întorc mâine, dar în seara asta senzaţia de singurătate a fost atât de acută, încât mi s-a părut bună ideea de a-mi găsi o tovarăşă de viaţă în persoana doamnei Jasher. Am avut totdeauna o admiraţie profundă pentru această doamnă, aşa că, sub un impuls de moment aş putea spune, m-am decis să vin în seara asta şi să o cer în căsătorie.

— Oh, a bătut Lucy din palme foarte mulţumită de vestea atât de neaşteptată. Şi ai cerut-o?

— Doamna Jasher, a spus grav Profesorul, mi-a făcut onoarea de a-mi promite în seara asta să-mi devină soţie.

— Vă veţi căsători în seara asta? a făcut Archie zâmbind.

Braddock, cu una din acele ciudate schimbări de dispoziţie care-l caracterizau, a devenit irascibil:

— Fir-ar să fie, domnule, doar vorbesc englezeşte! a izbucnit cu ochii aruncând fulgere. A promis în seara asta să devină doamna Braddock. Ne

vom căsători, aşa am aranjat, în primăvară, care e sezonul normal de împerechere pentru oameni şi pentru păsări. Şi sunt bucuros să spun că doamna Jasher e foarte interesată de arheologie.

— Şi, în plus, e o foarte bună gospodină, a spus Lucy.

Furia trecătoare a Profesorului a dispărut. A tras-o pe fiica lui vitregă aproape şi a sărutat-o pe obraji.

— Cred că ţie trebuie să-ţi mulţumesc fiindcă mi-ai dat ideea, a spus el, şi pentru că, dacă e aşa cum spune doamna Jasher, ai ajutat-o şi pe ea să vadă ce avantaje am avea amândoi în urma acestei căsătorii. Hai, i-a dat drumul lui Lucy şi şi-a frecat mâinile, haideţi la masă!

— Sunt foarte bucuroasă, a spus sinceră domnişoara Kendal.

— Şi eu, şi eu, a replicat Braddock clătinând capul. După cum ai observat pe bună dreptate, copilă, casa s-ar fi dus de râpă fără o femeie care să aibă grijă de mine. Ei, i-a apucat el de braţ pe cei doi tineri, chiar cred că e cazul să bem o sticlă de şampanie în cinstea evenimentului.

În curând cei trei se aşezaseră la masă, iar Braddock le explica cum doamna Jasher, copleşită de propunerea lui, nu putuse face faţă valului de felicitări care ştia că vor urma.

— Dar o să vină mâine, a spus el în timp ce Cockatoo umplea trei pahare.

— De fapt chiar o s-o felicit în seara asta, a spus Lucy încăpăţânată. După ce terminăm cina, o să merg cu Archie acasă la ea şi o să-i spun cât de mulţumită sunt.

— E prea frig afară ca să ieşi, Lucy dragă, i-a spus Archie neliniştit.

— Oh, pot să mă îmbrac bine, a răspuns fata.

Lucru destul de neobişnuit, Profesorul nu s-a opus la această vizită, deşi Hope chiar spera ca el să refuze să-i dea fiicei sale vitrege permisiunea. Dar Braddock părea mai mult bucuros, decât nemulţumit. Cererea lui în căsătorie părea să-l fi bine dispus foarte tare şi a ridicat paharul chicotind:

— Beau în sănătatea ta, draga mea Lucy, şi în sănătatea doamnei Jasher.

— Iar eu beau pentru Archie şi dumneata, tată! a replicat fata. Sunt bucuroasă că nu vei rămâne singur când noi ne vom căsători. Archie şi cu

mine vrem să ne unim destinele în ianuarie.

— Da, a spus Hope terminându-şi şampania, ve-nitul meu e acum în siguranţă, iar unchiul mi-a înapoiat banii.

— Foarte bine, foarte bine. Nu mă opun, a spus Braddock indiferent. O să-ţi dau un cadou frumos de nuntă, Lucy, fiindcă poate ai auzit că viitoarea mea soţie are o moştenire de la fratele ei, care a fost negustor în Pekin. E total de acord cu mine în ce priveşte expediţia în Egipt.

— O să mergeţi acolo în luna de miere, domnule? a-ntrebat Hope.

— Nu chiar în luna de miere fiindcă noi o să ne căsătorim la primăvară, iar expediţia mea la mormântul reginei Tahoser nu poate începe până la sfârşitul toamnei. Dar doamna Braddock va merge cu mine. Asta-i foarte normal, fiindcă banii ei vor finanţa cele necesare acestei aventuri.

— Ei, totul s-a aranjat foarte bine, a spus Lucy. Eu o să mă căsătoresc cu Archie, dumneata, tată, o vei lua de soţie pe doamna Jasher şi cred că sir Frank se va căsători cu donna Inez.

— Ha! a tresărit Braddock. Fiica lui de Gayangos, care a venit aici după mumia dispărută. Doamna Jasher mi-a spus ceva despre asta, draga mea. Dar o să mă întâlnesc chiar eu cu don Pedro mâine. Între timp, haideţi să mâncăm şi să bem. Eu trebuie să cobor la muzeu, iar voi…

— Noi vom merge s-o felicităm pe doamna Jasher, a spus Lucy.

Totul s-a aranjat şi peste puţin timp Profesorul Braddock s-a retras în sanctuar cu credinciosul Cockatoo care arăta o mare bucurie la revederea stăpânului. După ce Lucy a fost bine înfofolită de Archie, tinerii au pornit s-o felicite pe viitoarea mireasă. Era exact nouă şi jumătate când au plecat.

Noaptea era geroasă, iar stelele licăreau ca nişte bijuterii pe-un cer limpede de-un albastru închis. Luna făcea să strălucească foarte tare pământul pudrat de o zăpadă fină. Cum tinerii mergeau vioi prin sat, paşii lor se auzeau clar pe pământul îngheţat şi făceau zăpada să trosnească repede, sacadat. “Warrior Inn” era încă deschis fiindcă nu era prea târziu şi la unele ferestre unora din căsuţe se vedea lumină. Când cei doi, urmând drumul care trecea printre mlaştini, au ieşit din sat, au văzut silueta masivă şi întunecată a fortului profilându-se greoaie pe cer, sclipirile Tamisei şi mlaştinile cu delicate contururi albe. Lumea de basm creată de zăpadă şi de

lună îi bucura lui Archie ochiul de artist, iar Lucy gândea la fel, aşa că nu se grăbeau să ajungă la destinaţie.

În curând au văzut gardul pătrat care împrejmuia acrul de pământ de lângă taluz şi în interiorul gardului căsuţa umilă a doamnei Jasher. Lumina strălucea prin draperiile roz ale salonului indicând că văduva nu se culcase. Peste câteva minute îndrăgostiţii erau la poartă şi au intrat repede. Atunci s-a întâmplat unul din acele lucruri ciudate care dovedesc că unii oameni au un al şaselea simţ. Archie a închis poarta după el şi uitându-se iute la stânga şi la dreapta a păşit împreună cu Lucy pe poteca înzăpezită. La dreapta era un copac desfrunzit pudrat şi el cu zăpadă şi rezemat de trunchiul lui alb era ceva întunecat, ca un coşciug. Plin de curiozitate Hope s-a dus într-acolo.

— Ce naiba e asta? s-a întrebat, apoi a ridicat vocea surprins. Lucy! Lucy! Vino aici!

— Ce este? a întrebat ea venind în fugă.

— Uite! a arătat el spre lada cu formă ciudată. E mumia verde!

Capitolul XIII. MAI MULT MISTER

Nici Lucy, nici Archie nu văzuseră vreodată mumia, dar ştiau cum trebuie să arate pentru că Profesorul Braddock, cu entuziasmul unui arheolog, le-o descrisese des. Conform celor spuse de Braddock, se părea că după ce cumpărase preţioasa mumie din Malta, asistentul lui, acum mort, îi făcuse o descriere completă a acelei comori. Prin urmare, fiind deja avizat, lui Hope nu i-a fost greu să recu-noască lada de formă ciudată, cu conturul specific egiptean. Dintr-o pornire de moment a declarat-o imediat ca fiind mumia de mult dispărută şi după o privire mai atentă la lumina înşelătoare a unui chibrit, văzând nuanţa verde a lemnului coşciugului, şi-a dar seama că avusese dreptate.

Dar ce căuta mumia închisă în sarcofagul ei lângă copacul doamnei Jasher? Aceasta era întrebarea pe care tinerii şi-au pus-o în sinea lor şi apoi tare, unul altuia, pe când stăteau în lumina rece a lunii uitându-se ţintă la grotescul obiect. Mumia dispăruse din “Sailor’s Rest” la Pierside în urmă cu câteva săptămâni şi apăruse pe neaşteptate în grădina singuratică înconjurată de mlaştini. Cum sau de ce fusese adusă aici, cine o adusese într-un loc atât de ciudat, iată întrebări cu răspuns greu de găsit. Totuşi, cel mai normal lucru de făcut era s-o întrebe pe doamna Jasher din moment ce straniul obiect era la o aruncătură de băţ de casa ei. După câteva vorbe, Lucy s-a dus să sune clopoţelul şi s-o aducă pe doamnă în timp ce Archie a rămas lângă copac întrebându-se cum ajunsese mumia acolo. Tot aşa se întrebase şi George III cum au ajuns merele în găluşti.

Mlaştinile se întindeau până departe către malul fluviului într-o parte, iar în cealaltă parte urcau în pantă spre satul Gartley, care sclipea plin de lumini. La oarecare distanţă, la lumina lunii se ridica ameninţător fortul. iar valurile puternice ale Tamisei scânteiau ca oţelul lustruit în curgerea ei spre mare. Erau doar câţiva pomi desfrunziţi deasupra pământului mlăştinos care sclipea pudrat cu zăpadă măruntă, aşa că orice obiect care se mişca pe o rază de-o milă sau mai mult era vizibil şi Hope nu putea pricepe cum lada mumiei, care părea grea, putuse să fie adusă în grădina liniştită fără ca cei care o purtau să fie văzuţi. Nu era târziu, iar soldaţii încă se întorceau la fort

prin Gartley. Şi pe urmă, un obiect atât de voluminos trebuie să fi făcut ceva zgomot când fusese strecurat prin spaţiul îngust, aşa că doamna Jasher, care locuia într-o casă de lemn, o veritabilă scoică rezonantă pentru zgomote, trebuie să fi auzit paşi şi voci. Dacă cei care aduseseră mumia aici, fiindcă lada era prea mare să fie cărată de un singur om, puteau fi descoperiţi, atunci enigma morţii lui Sidney Bolton era repede rezolvată. În acest moment al raţionamentului lui Hope, Lucy s-a întors la copac aducând-o pe doamna Jasher care era îmbrăcată într-o rochie de după-amiază şi arăta uluită. După ce Lucy a condus-o la copac a spus:

— Despre ce vorbeşti, draga mea? Îţi spun că am fost extrem de uimită când Jane mi-a spus că vrei să-mi vorbeşti. Tocmai scriam o scrisoare avocatului care se ocupă de proprietatea răposatului meu frate şi-l înştiinţam că m-am logodit cu Profesorul. Domnul Hope? Şi dumneata eşti aici? Ei, normal!

Lucy a devenit nerăbdătoare după toată flecăreala asta. A ţipat iritată:

— N-ai auzit ce-am spus, doamnă Jasher? Nu-ţi foloseşti ochii? Uite! Mumia verde e lângă pomul dumitale!

— Mumia… verde… în… pomul… meu! a repetat doamna Jasher ca un copil care învaţă cuvinte pe silabe în timp ce se uita fix la obiectul în faţa căruia stăteau toţi trei.

— După cum vezi! a spus brusc Archie. Cum a ajuns aici?

Vorbise răstit. Fireşte, era absurd s-o acuze pe doamna Jasher că ştie ceva despre chestiune din moment ce ea scria scrisori. Totuşi rămânea faptul că mumia de care fusese jefuit mortul era în grădina ei şi normal era ca ea să fie întrebată. Bănuiala din tonul lui a izbit-o pe văduvă şi s-a întors spre el indignată.

— Cum a ajuns aici? a repetat. Dar cum să ştiu eu, prostuţule? Eu îi scriam avocatului despre logodna cu domnul Braddock. Probabil că el v-a spus deja.

— Da, a spus domnişoara Kendal, şi am venit să te felicităm, dar am găsit mumia.

— Ăsta-i lucrul acela oribil?! doamna Jasher a deschis ochii mari şi a atins timid lemnul verzui.

— Este doar sarcofagul… mumia e înăuntru.

— Dar am crezut că Profesorul a deschis lada şi a găsit corpul sărmanului Sidney Bolton, a observat doamna Jasher.

— Aceea era lada în care era asta, Archie a lovit coşciugul vechi. Dar aici e corpul lui Inca Caxas, despre care don Pedro ne-a povestit aseară. Cum se face că-i ascuns în grădina dumitale?

— Ascuns! a repetat doamna Jasher râzând. Nu prea e ascuns. Păi, oricine poate să-l vadă de pe drum.

— Şi de la uşa casei, a remarcat Hope cu subînţeles. Nu l-aţi văzut când v-aţi luat la revedere de la Braddock?

— Nu! a izbucnit văduva. Dacă l-aş fi văzut aş fi venit cu siguranţă să mă uit. Iar Profesorul Braddock, care era aşa de dornic să-l recupereze, nu l-ar fi lăsat aici.

— Deci sarcofagul nu era aici când Profesorul a plecat de aici în seara asta?

— Nu! A plecat pe la opt şi s-a dus acasă la cină.

— La ce oră a ajuns aici? a-ntrebat Hope repede.

— La şapte. Şi sunt sigură de oră fiindcă tocmai mă aşezam la masă. A stat aici o oră. Dar când a intrat n-a spus nimic despre vreo mumie care ar fi lângă pom şi nici când a plecat, iar când eu am ieşit să-i spun la revedere, nici unul din noi n-a văzut acest obiect. Ca să fiu sinceră, a continuat doamna Jasher gânditoare, nu ne-am uitat înadins în direcţia acestui copac.

— Nu prea-mi dau seama cum ar putea cineva care intră sau iese din grădină să nu-l vadă, mai ales că zăpada reflectă lumina lunii atât de puternic.

Doamna Jasher s-a înfiorat şi luând eşarfa rochiei ei a aruncat-o peste capul atât de atent coafat.

— E foarte frig! a remarcat ea iritată. Nu crezi c-ar fi mai bine să ne întoarcem în casă şi să vorbim acolo?

— Cum? a spus Archie mohorât. Şi să lăsăm mumia să fie luată înapoi tot aşa de misterios cum a fost adusă? Nu, doamnă Jasher. Mumia asta reprezintă o mie de lire din banii mei.

— Am înţeles că Profesorul a cumpărat-o.

— Aşa e, dar eu i-am pus la dispoziţie banii necesari. Prin urmare, nu intenţionez să-i pierd iar din ochi. Lucy, draga mea, fugi înapoi acasă şi spune-i tatălui tău ce-am găsit. Ar trebui să aducă oameni ca s-o ducă în muzeu. Când mumia va fi acolo, doamna Jasher ne va explica cum de-a ajuns în grădina ei.

Lucy a pornit fără o vorbă şi chiar în grabă, nerăbdătoare să-şi îndeplinească misiunea şi să-l înveselească pe tatăl ei vitreg cu uimitoarea veste. Archie şi doamna Jasher au rămas singuri, iar tânărul şi-a aprins o ţigară în timp ce bătea în lada mumiei examinând-o cât de îndeaproape îi permitea lumina palidă a lunii. Doamna Jasher n-a încercat să intre în casă, deşi se plângea de frig. Dar poate i se părea că subţirica eţarfă a rochiei o protejează suficient. A spus foarte arţăgoasă bătând şi ea în coşciugul mumiei:

— Domnule Hope, mi se pare că mă suspectezi c-aş avea de-a face cu asta.

— Scuzaţi-mă, a observat Hope foarte politicos, dar nu suspectez pe nimeni pentru că nu am probe pe care să-mi bazez suspiciunile. Dar e, desigur, ciudat că această mumie dispărută se găseşte în grădina dumitale. Trebuie să admiţi asta.

— Nu admit nimic de felul acesta, a răspuns ea rece. Doar Jane şi cu mine locuim aici şi doar nu crezi că două femei firave ar putea mişca obiectul acesta uriaş, a bătut iar în ladă. În plus, dacă eu aş fi găsit mumia aş fi dus-o la “Pyramids” imediat ca să-i fac o plăcere Profesorului Braddock.

— Ar fi cu siguranţă un frumos cadou de nuntă, a spus Archie sarcastic.

— Scuzaţi-mă, a protestat doamna Jasher, n-am nici o legătura cu ea nici în calitate de cadou, nici altfel. Chiar nu-mi dau seama cum a ajuns lucrul acesta sub pomul meu. După cum v-am spus, Profesorul Braddock n-a spus nimic despre el când a venit, iar când a plecat, deşi eram la uşă, n-am observat nimic lângă acest copac. Chiar n-aş putea să spun dacă m-am uitat măcar în direcţia asta.

Archie a rămas gânditor şi a aruncat o privire la ceas.

— Profesorul i-a spus lui Lucy că a venit cu trenul de ora şase, iar dumneata spui că a ajuns aici la şapte.

— Da, şi a plecat la opt. Cât e ceasul acum?

— Zece şi câteva minute. Prin urmare, din moment ce nici dumneata, nici Braddock n-aţi văzut mumia, înţeleg ca lada a fost adusă aici de nişte oameni necunoscuţi între opt şi zece fără un sfert, adică ora aproximativă când am venit aici cu Lucy.

Doamna Jasher a aprobat din cap remarcând sec:

— Ai pus chestiunea foarte clar. Ţi-ai greşit meseria, domnule Hope, trebuia să te faci criminalist. Eu m-aş face detectiv dac-aş fi în locul dumitale.

— De ce? a tresărit Archie.

— Ai putut stabili mişcările mele din noaptea crimei, a izbucnit văduva. O femeie înfăşurată într-un şal, cam cum am eu acum capul înfăşurat în eşarfă, a vorbit cu Bolton prin fereastra dormitorului de la “Sailor’s Rest”, doar ştii asta.

Hope a spus cu mustrare în glas:

— Draga mea doamnă, cum te-ai pornit! Te asigur că mai degrabă aş suspecta-o pe Lucy, decât pe dumneata.

— Mulţumesc! a spus văduva foarte sec şi răstit.

— Vreau doar să subliniez, a continuat Hope pe un ton împăciuitor, că, din moment ce mumia e în lada ei, după cum se pare, atunci a fost adusă în grădina dumitale între opt şi zece, cu aproximaţie de cincisprezece minute, şi că poate ai auzit vocile sau paşii celor care au adus-o aici.

— N-am auzit nimic, a spus doamna Jasher întorcându-se spre potecă. Am luat cina, am dat o pasienţă sau două şi apoi am scris scrisori, după cum ţi-am spus mai devreme. Şi n-am de gând să stau în frig şi să răspund la întrebări prosteşti, domnule Hope. Dacă vrei să vorbim, trebuie să vii înăuntru.

Hope a clătinat capul şi a mai aprins o ţigară. A vorbit cu hotărâre:

— O să stau de pază lângă mumia asta până îi soseşte proprietarul de drept.

— Bun! a spus doamna Jasher dispreţuitoare din pragul uşii. Am înţeles că dumneata ai cumpărat mumia şi prin urmare eşti proprietarul. Ei, sper doar că vei găsi smaraldele alea despre care a vorbit don Pedro.

A râs scurt şi a intrat în căsuţă. Archie s-a uitat încurcat după ea. După câte vedea, nu mai avea nici un motiv s-o bănuiască pe doamna Jasher, chiar dacă femeia vorbise cu Bolton în noaptea crimei. Şi totuşi de ce se referise văduva la smaralde, care conform celor spuse de don Pedro aveau o valoare imensă? Hope s-a uitat la ladă şi a zgâlţâit sarcofagul primitiv, nerăbdător să-l deschidă şi să vadă dacă giuvaerurile mai erau încleştate în mâinile mumiei. Dar coşciugul era strâns închis cu bolţuri de lemn şi putea fi deschis doar cu mare grijă şi dificultate. De asemenea, s-a gândit Hope, chiar dacă ar reuşi să deschidă acest receptacul al mortului, tot n-ar reuşi să vadă dacă smaraldele sunt acolo, din moment ce-ar fi ascunse sub nenumărate fâşii ţesute din lână de lama vopsită în verde. Deci a abandonat chestiunea şi privind ţintă la fluviu se întreba cum fusese mumia adusă în grădina de lângă mlaştini.

Hope şi-a amintit că experţii hotărâseră în ce fel fusese mumia scoasă din hanul din Pierside. Inspectorul Date şi alţii spuneau că fusese scoasă pe fereastră şi după ce fusese dusă pe poteca îngustă de pe malul fluviului, fusese urcată într-o barcă. După aceea dispăruse doar ca să reapară sub acest copac. Dar dacă fusese transportată pe apă o dată, poate că fusese şi a doua oară. Era un debarcader rudimentar în spatele taluzului, iar Hope îl vedea bine de unde se afla. După toate probabilităţile, mumia fusese descărcată acolo şi cărată în grădină în timp ce doamna Jasher era ocupată să ia cina, să dea pasienţe şi să scrie scrisori. Şi apoi, poteca de la ţărm până la casă era foarte izolată, iar dacă se proceda cu atenţie, cum probabil se şi întâmplase, nimeni nu putea să-i vadă pe conspiratori aducând pe furiş ciudata povară, nici de pe drumul către fort, nici de pe cel dinspre sat. Până aici Hope considera că trăsese concluzii excelente. Dar cine adusese mumia în grădină şi de ce fusese adusă acolo? La aceste întrebări nu era uşor de răspuns, de fapt părea chiar imposibil.

Meditând astfel, tânărul a auzit departe, în aerul liniştit, un pufăit, un vuiet şi-un gâfâit ca al unui motor de maşină ambalat. Înainte să ghicească

ce se întâmplă l-a zărit pe Braddock care pur şi simplu alerga pe drumul dintre mlaştini; Cockatoo îl urma îndeaproape şi ceva mai la distanţă se zărea Lucy. Micuţul savant s-a năpustit pe poartă, care s-a trântit cu un zgomot asurzitor, bun să scoale şi morţii din morminte, şi s-a repezit înainte căzând cu mâinile întinse peste lada cea verde. A rămas acolo gâfâind şi răsuflând greu de parcă ar fi îmbrăţişat un uriaş gândac verde. Cockatoo, care era mai rezistent şi mai tânăr, respira mai uşor şi aştepta respectuos deoparte ca stăpânul lui să-i dea ordine, iar Lucy a venit tăcută până lângă poartă, zâmbind la vederea entuziasmului tatălui ei. În acelaşi timp a ieşit din casă doamna Jasher, bine înfăşurată într-o blană de samur. S-a grăbit să vină spre potecă strigând:

— Te-am auzit venind, Profesore.

— Cred că toată lumea de la fort l-a auzit pe Profesor venind, a spus Hope uitându-se la silueta întunecată. Probabil soldaţii cred că e o invazie.

Dar Braddock n-a dat nici o atenţie acestor glume şi nici măcar doamnei Jasher, cu care se logodise de atât de puţin timp. Tot sufletul îi tremura pentru mumie şi de îndată ce şi-a recăpătat respiraţia şi-a exprimat zgomotos bucuria faţă de această miraculoasă recuperare a preţiosului obiect.

— E a mea, a mea! striga el, iar cuvintele răsunau puternic în aerul îngheţat.

— Fiţi calm, domnule! l-a sfătuit Hope. Fiţi calm.

— Calm! Calm! a urlat Braddock luptându-se să se ridice. Oh, naiba să te ia, domnule, cum aş putea să fiu calm când am găsit ce-am pierdut? Ai un suflet meschin, josnic, Hope, nu spiritul plin de elan al unui colecţionar.

— Nu trebuie să fi mojic cu Archie, tată! l-a admonestat Lucy cu asprime.

— Mojic! Mojic! Eu nu sunt niciodată mojic. Dar mumia asta…, Braddock s-a uitat cu atenţie şi a bătut în lemn să se asigure că nu e un miraj. Da, e mumia mea, mumia lui Inca Caxas. Acum o să aflu cum îşi îmbălsămau peruvienii morţii de viţă regală. A mea! A mea! A mea!

S-a aplecat cum se apleacă o mamă deasupra unui copil, mângâind sarcofagul, apoi s-a ridicat brusc în picioare şi s-a uitat indignat la doamna

Jasher:

— Deci dumneata, doamnă, ai fost cea care mi-a furat mumia! a spus el veninos. Şi eu care voiam să te iau de soţie! Ah, cum am scăpat ca prin minune! Ruşine, femeie, ruşine!

Doamna Jasher a făcut ochii mari, apoi faţa ei s-a înroşit mai tare ca fardul de pe obraji şi a bătut furioasă din piciorul încălţat cu papucii frumoşi stil Ludovic XV cu care ieşise intenţionat.

— Cum îndrăzneşti să spui una ca asta? a ţipat cu voce ascuţită şi plină de furie. Domnul Hope a spus acelaşi lucru. Sunteţi amândoi nebuni? N-am văzut niciodată în viaţa mea obiectul acesta oribil. Şi doar în seara asta mi-ai spus că mă iubeşti…

— Da, da, sigur că am spus multe lucruri prosteşti, aşa a fost, doamnă. Dar nu asta-i problema. Mumia mea! Mumia mea! a bătut furios în lemn. Cum a ajuns mumia mea aici?

— Nu ştiu, a spus doamna Jasher încă mânioasă, şi nici nu-mi pasă.

— Nu-ţi pasă, nu-ţi pasă, iar eu contez pe sprijinul dumitale în munca mea de-o viaţă! Ca soţie…

— N-o să-ţi fiu niciodată soţie! a ţipat văduva bătând iar din picior. Nu m-aş mărita cu tine nici pentru un milion de lire. Însoară-te cu mumia, om oribil, roşcovan la faţă, pitic veşnic urâcios…

— Şşş! Şşş! a şoptit Lucy luând-o pe mânioasa femeie de talie, trebuie să-l înţelegi pe tatăl meu. E aşa de emoţionat de norocul lui, încât…

— Ba n-am să-l înţeleg! a-ntrerupt-o nervoasă doamna Jasher. Pur şi simplu mă acuză că i-am furat mumia. Iar dacă am făcut asta, l-am omorât şi pe bietul Sidney Bolton.

— Nu, nu, a ţipat Profesorul ştergându-şi faţa congestionată. N-am insinuat niciodată aşa ceva. Dar mumia e în grădina dumitale.

— Şi ce-i cu asta? Nu ştiu cum a ajuns aici. Domnule Hope, cu siguranţă că dumneata nu-l susţii pe Profesor în acuzaţiile lui scandaloase!

— Nu aduc nici o acuzaţie…, s-a bâlbâit Profesorul.

— Nici eu, doamnă Jasher. Eşti agitată acum. Du-te şi dormi, iar mâine vom vorbi mai liniştiţi.

Acest discurs genial rostit de Hope a adus-o pe doamna Jasher într-o stare de furie turbată. A rostit întretăiat:

— Sigur, îmi spune să fiu calmă de parcă n-aş fi eu cea mai calmă persoană de aici. Doamne, mi se face rău! Lucy, a apucat-o pe fată de braţ trăgând-o spre căsuţă, vino şi dă-mi săruri de lavandă! O să stau în pat zile-ntregi de-acum încolo. Oh, ce brute pot fi bărbaţii! Dar ascultaţi, voi doi oameni oribili! a arătat spre Braddock şi Hope în timp ce deschidea uşa. Dacă îndrăzniţi să spuneţi un cuvânt împotriva mea vă dau în judecată pentru calomnie. Oh, vai de mine, cât îmi e de rău! Lucy dragă, ajută-mă, oh, ajută-mă, şi… şi… oh… oh… oh! s-a prăbuşit pe pragul uşii cu un ţipăt.

— Archie! Archie! A leşinat!

Hope s-a repezit şi a ridicat-o pe femeia micuţă, dar dolofană, în braţe. Jane, atrasă de hărmălaie, a apărut şi ea şi toţi trei au reuşit s-o pună pe doamna Jasher pe sofa în salonul cel roz. Era într-un leşin profund, aşa că Hope a lăsat-o pe mâinile lui Lucy şi ale servitoarei şi a ieşit iar în grădină închizând uşa de la căsuţă după el. L-a găsit pe nemilosul Profesor absolut insensibil la suferinţele doamnei Jasher, fiindcă era prea preocupat de mumia lui recent regăsită. Cockatoo fusese trimis după un cărucior şi-n timp ce el era plecat, Braddock a vorbit pe larg despre perfecţiunea acestei relicve de civilizaţie peruviană.

— O să i-o vindeţi lui don Pedro? a întrebat Hope.

— După ce termin cu ea, nu înainte! s-a răstit Braddock învârtindu-se în jurul comorii lui. Vreau şi un profit pentru mine din asta.

Archie şi-a spus în sinea lui că dacă Braddock dezvelea mumia şi găsea smaraldele, probabil şi le însuşea ca să finanţeze expediţia în Egipt. În acest caz, don Pedro ar refuza să mai cumpere corpul strămoşului. Dar în timp ce Hope se gândea dacă e bine sau nu să-i spună Profesorului despre existenţa smaraldelor, Cockatoo s-a întors cu căruciorul.

— Ai pierdut-o pe doamna Jasher, a spus Hope în timp ce-l ajuta pe Profesor să salte mumia pe cărucior.

— Nu contează! Nu contează! Braddock a bătut în coşciug. Am găsit ceva mai pe placul meu, ceva mult mai bun. Ha! Ha!

Capitolul XIV. SE ÎNTÂMPLĂ LUCRURI NEAŞTEPTATE

În ciuda ziarelor, scrisorilor, maşinilor de scris, telegramelor şi altor asemenea ajutoare pentru rapida difuzare a ştirilor, acestea circulă mai repede în sate decât în oraşe. Pe cale orală, bârfele se pot răspândi cu o viteză uimitoare în comunităţile cu populaţie rară, din moment ce e evident că în asemenea locuri fiecare persoană cunoaşte pe toată lumea, după o expresie uzuală “ca pe propriile buzunare”. În fiecare sat englezesc zidurile au urechi, iar ferestrele au ochi, aşa că fiecare căsuţă e un cuib de scandal şi ce ştie cineva, vor şti peste o oră toţi. Chiar şi Sfinxul nu şi-ar fi putut păstra mult secretul într-un asemenea loc. În privinţa asta, Gartley era la înălţimea reputaţiei, printre cele mai bune sate, deci nu-i de mirare că a doua zi dimineaţa, foarte devreme, lumea ştia că Profesorul Braddock îşi găsise în grădina doamnei Jasher mumia pierdută şi o dusese la “Pyramids” fără nici o întârziere inutilă. Nu era foarte târziu când căruciorul încărcat cu neobişnuita lui povară a trecut pe singura stradă a satului şi mai mulţi bărbaţi au ieşit din “Warrior Inn” cu scopul declarat de a da ajutor, dar cu scopul ascuns de a şti ce face excentricul proprietar al casei celei mari. Braddock a respins cu impoliteţe aceste oferte, dar fiindcă lada era de-o formă neobişnuită şi avea o culoare verde închis, nu le-a trebuit mult celor care o zăriseră ca să pună lucrurile cap la cap, mai ales că ciudatul obiect fusese descris la anchetă şi fusese subiectul de discuţie în fiecare căsuţă. Şi fiindcă acel cărucior ieşise din grădina văduvei e normal că sătenilor li s-a părut că doamna Jasher ascunsese mumia. În scurt timp s-a răspândit şi zvonul că-l omorâse pe Bolton, fiindcă dacă n-ar fi făcut-o, după opinia sătenilor, n-ar fi avut cum să posede obiectul. În sfârşit, pentru că uşile şi ferestrele casei doamnei Jasher erau mici, iar mumia destul de voluminoasă, era normal să presupună că ea ascunsese sarcofagul în grădină. Zvonurile spuneau că o îngropase şi apoi o dezgropase exact la timp ca să fie descoperită de adevăratul ei proprietar. Lucru din care se vede că bârfele nu sunt lipsite de lucruri inventate.

Oricum s-ar fi întâmplat, vestea despre norocul Profesorului Braddock a ajuns în curând la urechile lui don Pedro care a aflat-o de la proprietăreasă. Când femeia i-a spus ce auzise de dimineaţă, peruvianul a fost cruţat de încă o noapte nedormită. De îndată ce a aflat adevărul, care era destul de surprinzător şi de neaşteptat, şi-a terminat iute micul dejun şi s-a îndreptat grăbit spre “Pyramids”. Înainte nu-şi propusese să-l vadă pe Braddock atât de repede, de fapt nu înainte să mai facă cercetări la Pierside, dar vestea că Braddock îl poseda pe strămoşul de viţă regală al familiei de Gayangos l-a îndrumat imediat spre muzeu. L-a salutat pe Profesor în felul lui caracteristic, grav şi demn, şi nimeni n-ar fi ghicit din atitudinea lui calmă că ştirea neaşteptată despre sosirea lui Braddock şi cea mult mai neaşteptată despre mumia verde îl surprinseseră în cel mai înalt grad. Fiind oarecum superstiţios, lui don Pedro i s-a părut că asta înseamnă noroc pentru el în legătură cu recuperarea strămoşului de mult dispărut.

Braddock, deja ştiind o mulţime de lucruri despre don Pedro de la Lucy şi Archie Hope, era foarte bucuros să-l vadă pe peruvian, în care spera să găsească un spirit pereche. Deocamdată Profesorul nu cunoştea conţinutul vechiului manuscris în care scria despre smaraldele ascunse, fiindcă Hope se hotărâse să-l lase pe peruvian să-i dezvăluie această informaţie. Archie ştia foarte bine că don Pedro, după cum o şi spusese deschis, dorea să cumpere mumia şi i se părea normal ca Braddock să ştie ce vinde. Dar Hope uita un fapt foarte important, probabil pentru că don Pedro o spusese doar în treacăt, şi anume că de fapt Profesorul primise un bun furat. Prin urmare, era foarte posibil ca peruvianul să ceară mumia considerând-o proprietatea lui. Totuşi, în această eventualitate, trebuia să-şi dovedească drepturile şi asta nu avea să fie uşor.

Dolofanul Profesor nu desigilase încă lada şi când don Pedro a intrat, tocmai stătea lângă ea frecând-şi mâinile grăsuţe cu o expresie triumfătoare pe faţă. Totuşi, fiindcă Cockatoo adusese cartea de vizită a peruvianului, Braddock îşi aştepta musafirul şi s-a întors cu faţa spre el.

— Ce mai faceţi, domnule? a-ntrebat întinzând mâna. Mă bucur că vă văd, pentru că am auzit că ştiţi totul despre această mumie Inca Caxas.

— Da, ştiu, a răspuns de Gayangos aşezându-se pe scaunul pe care gazda i-l arătase. Dar pot să vă întreb cine v-a spus că această mumie e aceea a ultimului Inca?

Braddock şi-a ciupit bărbia grăsuţă şi a răspuns destul de repede.

— Sigur, don Pedro. Voiam să aflu care e diferenţa între modul de îmbălsămare al egiptenilor şi cel al vechilor peruvieni, şi căutam un cadavru din America de Sud. Pe neaşteptate, am văzut în mai multe ziare europene şi câteva ziare englezeşti că o mumie verde peruviană era de vânzare în Malta pentru o mie de lire. Mi-am trimis asistentul, Sidney Bolton, s-o cumpere şi el a reuşit să obţină totul, cu sarcofag cu tot, pentru nouă sute de lire. În timp ce era în Malta şi nu se îmbarcase pe “Diver” pentru a se întoarce cu mumia, mi-a scris despre tranzacţie. Vânzătorul, care era fiul colecţionarului din Malta, i-a spus lui Bolton că tatăl lui cumpărase mumia în Paris cu mai mult de douăzeci de ani în urmă. Venise din Lima cam cu treizeci de ani înainte cred, şi după spusele colecţionarului din Paris era corpul lui Inca Caxas. Asta-i toată povestea.

Don Pedro a dat din cap grav, apoi a întrebat:

— Era şi un manuscris în latină cu mumia?

Braddock a deschis ochii larg:

— Nu, domnule. Mumia a venit acum treizeci de ani din Lima la Paris. Acum douăzeci de ani a intrat în posesia colecţionarului maltez, iar fiul lui mi-a vândut-o acum câteva luni. N-am auzit vreodată de vreun manuscris.

— Deci domnul Hope nu v-a spus ce le-am povestit acum câteva seri?

Profesorul s-a aşezat şi a luat o expresie îndărătnică.

— Domnul Hope mi-a spus că aţi susţinut în faţa lui şi a altora că această mumie a fost furată de la dumneavoastră.

— De la tatăl meu, l-a corectat serios peruvianul fără să-l scape din ochi, acesta-i adevărul. Inca Caxas este, sau era, strămoşul meu şi acest manuscris, don Pedro l-a scos din buzunar, dă detalii despre ceremonia funerară.

— Foarte interesant, foarte interesant! s-a agitat Braddock întinzând mâna. Pot să-l văd?

— Dacă ştiţi latina, a spus don Pedro dându-i manuscrisul.

Braddock a ridicat mirat sprâncenele:

— Desigur, a răspuns simplu, orice om educat ştie latina sau ar trebui s-o ştie. Aşteptaţi, domnule, vreau să arunc o privire pe acest document.

— Un moment! a replicat don Pedro în timp ce Profesorul pur şi simplu mânca din ochi pergamentul decolorat. Ştiţi fără îndoială de la Hope cum s-a întâmplat să dau peste proprietatea mea în Europa?

Braddock, cu ochii tot pe manuscris, a mormăit:

— Proprietatea dumneavoastră. Da, desigur, desigur.

— Deci recunoaşteţi asta. Atunci fără îndoială îmi veţi restitui mumia.

Deja ţinta cuvintelor lui don Pedro s-a clarificat total în mintea savantului şi a scăpat din mână documentul pe care-l citea. A îngăimat:

— Să-ţi restitui mumia! Păi e a mea!

— Scuzaţi-mă, a spus peruvianul încă grav, dar foarte hotărât, aţi admis că-mi aparţine mie.

Faţa lui Braddock s-a făcut purpurie. A protestat:

— Nu eram atent ce vorbesc. Cum puteam să spun că e proprietatea dumitale când am cumpărat-o cu nouă sute de lire?

— A fost furată de la mine.

— Asta rămâne de dovedit, a spus Braddock nervos.

Don Pedro s-a ridicat, semănând mai mult ca oricând cu Don Quijote.

— Am onoarea să vă dau cuvântul meu şi...

— Da, da. E-n regulă. Nu mă îndoiesc de onoarea dumitale.

— Aşa sper şi eu, a replicat celălalt rece, dar hotărât.

— Totuşi, doar nu te aştepţi să mă despart de-un obiect atât de valoros, Braddock a indicat sarcofagul, fără să fac cercetări amănunţite asupra împrejurărilor. De fapt, domnule, chiar dacă reuşeşti să demonstrezi că eşti proprietarul, nu sunt tentat să-ţi redau mumia indiferent la ce preţ.

— Un lucru furat pe care nu mi-l înapoiaţi?

— Nu ştiu nimic despre asta, am doar cuvântul du-mitale, don Pedro. Tot ce ştiu e că eu am plătit nouă sute de lire pentru mumie şi m-a costat aproape încă o sută s-o aduc în Anglia. Păstrez ceea ce am.

— Ca şi ţara dumitale, a spus peruvianul sarcastic.

— Exact, i-a replicat Profesorul cu seninătate. Fiecare englez e tenace ca un bull-dog. “Lauda” e câinele dumitale, dar “Apucă bine” e mai bun.

— Atunci înţeleg, a spus peruvianul întinzând mâna să ridice manuscrisul căzut, că veţi păstra mumia.

— Bineînţeles, a replicat liniştit Braddock, din moment ce am plătit-o. De asemenea, voi păstra bijuteriile despre care am aflat din manuscris că s-au îngropat cu ea.

— Singurele bijuterii sunt două smaralde mari pe care mumia le ţine în mâini, a explicat don Pedro punând manuscrisul înapoi în buzunar, şi le vreau ca să am bani să refac averea familiei mele.

— Nu! Nu! Nu! a spus Braddock hotărât. Am cumpărat mumia şi bijuteriile odată cu ea. Le voi vinde să-mi asigur banii pentru a-mi finanţa expediţia la mormântul reginei Tahoser.

— O să-ţi contest drepturile! a ţipat de Gayangos pierzându-şi calmul.

Braddock a dat din mână foarte mulţumit.

— Pot să-ţi dau adresa avocaţilor mei, i-a întors-o el. Orice ai de gând să faci, o să pierzi oricum şi din ce spui nu cred că ai mulţi bani de pierdut cu procesele.

Don Pedro şi-a muşcat buzele şi a realizat că să-l facă pe Braddock să renunţe la mumia lui era, într-adevăr, o problemă mai grea decât anticipase.

— Dac-am trăi în Lima, a mormăit el în spaniolă din cauza enervării, ţi-ai da seama că spun adevărul.

— Nu mă îndoiesc de asta, a răspuns Profesorul în aceeaşi limbă.

De Gayangos s-a întors foarte surprins spre gazda lui:

— Vorbiţi limba noastră, domnule?

Braddock a aprobat:

— Am fost în Spania şi în Peru, a răspuns el sec, prin urmare ştiu spaniola literară şi dialectele din colonii. Cât despre Lima, am fost acolo şi nu vreau să mă întorc fiindcă acum treizeci de ani m-am săturat de zona aceea necivilizată când ţara dumneavoastră era foarte tulburată după războiul civil.

— Aţi fost în Lima acum treizeci de ani, a repetat don Pedro, deci eraţi acolo când Vasa a furat mumia.

— Nu ştiu cine a furat-o sau măcar dacă a fost furată, a spus Profesorul încăpăţânat, nu ştiu nici numele de Vasa. Ah! Acum îmi amintesc. Tânărul Hope a spus, într-adevăr, ceva despre un marinar suedez despre care susţii că ţi-a furat mumia.

— Vasa a făcut-o şi a adus-o în Europa s-o vândă, probabil către omul acela din Paris care a vândut-o mai târziu colecţionarului dumitale din Malta.

— Fără îndoială, a reluat calm Braddock, dar ce legătură au toate astea cu mine, don Pedro?

— Vreau mumia mea! a ţipat celălalt cu un aer ameninţător.

— Atunci n-o s-o ai! i-a replicat Braddock foarte calm, dar intrând în gardă. Mumia asta a provocat o crimă, don Pedro, şi după cum arăţi, cred c-ar putea provoca încă una.

— Nu vrei să fi cinstit?

— O să-ţi sparg nasul dacă o să mă faci necinstit! a ţipat Profesorul ridicându-se pe vârfuri ţanţoş ca un cocoş de luptă. Cel mai bun lucru ar fi să soluţionăm asta prin tribunal. Atunci legea ar decide şi nu mă îndoiesc că decizia ar fi în favoarea mea.

Englezul şi peruvianul şi-au aruncat priviri crunte, iar Cockatoo, care stătea pe vine pe podea, s-a uitat de la unul la celălalt. A ghicit că albii se certau şi poate ajungeau să se bată. În momentul acela s-a auzit o bătaie în uşă şi un minut mai târziu a intrat Archie. Braddock i-a aruncat o privire şi luând brusc o decizie, a păşit înainte declarând:

— Archie, ai venit exact la timp. Don Pedro susţine că mumia îi aparţine, iar eu spun că am cumpărat-o. O să te facem arbitru. El o vrea, eu o vreau. Ce-i de făcut?

— Mumia e din carnea şi sângele meu, domnule Hope! a spus don Pedro.

— Destul de puţin din fiecare! a răspuns Braddock dispreţuitor.

Archie a apucat un scaun şi întorcându-l l-a încălecat cu picioarele lui lungi sprijinindu-şi mâinile pe spătar. Creierul lui isteţ înţelesese iute situaţia şi cunoscând ambele feţe ale monedei nu-i era greu să ajungă la o concluzie. Dacă lui don Pedro îi era greu să piardă mumia strămoşului, îi

era la fel de greu lui Braddock sau chiar lui Hope însuşi să piardă banii investiţi, mai ales că fuseseră plătiţi cu bună credinţă vânzătorului din Malta pentru un obiect achiziţionat aparent în deplină legalitate. Pe aceste premise şi-a clădit tânărul Solomon raţionamentul.

— Înţeleg, a spus el raţional, că mumia a fost furată de la don Pedro acum treizeci de ani, iar dumneata, Profesore, ai cumpărat-o cu impresia că acel om din Malta e proprietar de drept.

— Da, s-a răstit Braddock, şi probabil că şi maltezul credea asta din moment ce a cumpărat-o de la acel colecţionar din Paris.

Hope a aprobat tăcut.

— Iar dacă Vasa a fost cel care a vândut-o omului din Paris, a adăugat el calm, cu siguranţă nu a spus cumpărătorului că o furase din Lima, iar bietul om n-a ştiut că a cumpărat ceva furat. E adevărat, don Pedro?

— Da, domnule, a aprobat peruvianul care-şi recăpătase calmul şi aerul grav, dar declar solemn că mumia a fost furată de la tatăl meu şi ar trebui să-mi revină mie.

— Nimeni nu contestă asta, a spus vesel Archie, dar ar trebui să-i revină şi Profesorului fiindcă a cumpărat-o. Ei, cum e imposibil ca doi oameni s-o aibă, trebuie să o împărţim cumva. Dumneata, Profesore, trebuie să-i vinzi mumia lui don Pedro cu preţul pe care l-ai plătit pe ea şi apoi, don Pedro, dumneata trebuie să-l recompensezi pe Profesor pentru pierderea lui.

— Nu am mulţi bani, a spus don Pedro grav, totuşi accept să fac aşa cum spuneţi.

— Eu nu accept! a protestat zgomotos Braddock. Există cele două smaralde despre care don Pedro spune că au o valoare imensă şi ele îmi aparţin din moment ce mumia e proprietatea mea.

— Profesore, a spus solemn Archie, trebuie să faci ce e corect chiar dacă ai de pierdut din asta. Eu cred povestea lui señor de Gayangos, iar mumia şi giuvaerurile îi aparţin lui. Şi pe urmă pe dumneata te interesează doar modul cum îşi îmbălsămau morţii cei din neamul Inca. Ei, atunci desfă mumia aici, în prezenţa lui don Pedro. După ce-ţi satisfaci curiozitatea şi señor de Gayangos semnează un cec de o mie de lire, poate lua cadavrul. Ai

avut atâtea necazuri din cauza lui, încât mă mir că nu eşti dornic să scapi de el mai repede.

— Dar aş vinde smaraldele pe mulţi bani şi aş acoperi cheltuielile expediţiei mele în Egipt în căutarea mormântului reginei.

— Am înţeles de la doamna Jasher că ar fi gata să-ţi finanţeze această expediţie când îţi devine soţie.

— Hmmm! a mormăit Braddock frecându-şi bărbia grăsuţă. I-am spus nişte lucruri necugetate aseară când m-am înfierbântat. S-ar putea să nu mă ierte, Hope.

— O femeie îi iartă orice bărbatului pe care-l iubeşte, a replicat Archie.

Braddock nu era prost şi nu s-a putut abţine să nu arunce o privire spre oglinda care reflecta silueta lui bondoacă. Părea incredibil ca doamna Jasher să-l iubească pentru fizicul lui, iar faptul că urma să devină într-o zi baronet i-a scăpat pe moment din vedere. Totuşi, în caz că don Pedro se adresa justiţiei, aşa cum părea hotărât, Profesorul ştia că vor urma probleme şi cheltuieli. Cântărind în minte toate acestea, Braddock s-a gândit că Archie făcuse o apreciere justă şi a cedat.

— Ei, a spus el după puţine clipe de gândire, haideţi să cădem de acord. Eu o să deschid lada şi să examinez mumia, ceea ce de altfel e exact scopul cu care am cumpărat-o. După ce o să mă lămuresc care sunt diferenţele între modurile de îmbălsămare, don Pedro o să-mi dea un cec şi să ia mumia. Sper doar că el o să aibă cu ea mai puţine necazuri ca mine.

După ce-a spus asta, Braddock i-a făcut semn lui Cockatoo să aducă cele necesare scrisului şi şi-a aşezat mâinile pe ladă.

— Sunt mulţumit, a spus scurt don Pedro.

Apoi s-a aşezat pe un scaun lângă tânărul filosof care făcuse judecata. Hope s-a oferit să-l ajute pe Profesor să deschidă lada, însă a fost refuzat cu hotărâre.

— Totuşi, mă bucur că sunteţi de faţă să vedeţi când desfac mumia, a spus Braddock lucrând la capacul lăzii, fiindcă dacă smaraldele lipsesc, don Pedro nu poate să mă acuze că le-am furat.

— De ce să lipsească smaraldele? a-ntrebat repede Hope.

Braddock a ridicat din umeri şi a spus încet:

— Sidney Bolton a fost ucis şi e puţin probabil ca cel care a fost capabil de crimă ca să aibă această mumie s-o fi abandonat aşa, pur şi simplu, în grădina doamnei Jasher. Am îndoielile mele că smaraldele sunt aici, altfel n-aş fi acceptat să vând iar obiectul.

După acest discurs cinstit, Profesorul a atacat hotărât capacul lăzii şi a introdus o sculă din oţel printre crăpături ca să ridice de el. Capacul era prins cu boţuri de lemn, după o metodă veche, dar foarte sigură şi în aparenţă nu fusese deschis de când acel Inca fusese întins în sarcofag cu sute de ani în urmă, în inima munţilor Anzi. Don Pedro a strâns pleoapele să nu vadă această pângărire a mortului, dar îşi dăduse consimţământul şi nu mai era nimic de făcut decât să strângă din dinţi şi să îndure în tăcere. Într-un timp incredibil de scurt, având în vedere precizia îmbinărilor şi rezistenţa bolţurilor de lemn, capacul a fost înlăturat. Atunci cei patru privitori au constatat că mumia fusese desigilată. Stătea rigidă în coşciugul ei învelită în fâşii verzi de pânză din lână de lama. Dar bandajele fuseseră tăiate, mâinile erau deschise, iar smaraldele lipseau… smulse cu brutalitate din încleştarea mâinilor mortului.

Capitolul XV. O ACUZAŢIE

Şi don Pedro, şi Profesorul au fost uluiţi şi furioşi văzând dispariţia giuvaerelor, dar Hope n-a părut foarte surprins. Având în vedere circumstanţele crimei, el se aştepta la asta, deşi trebuie spus că-şi dăduse seama prea târziu.

— Mă gândesc la ce-aţi spus dumneavoastră, Profesore, exact înainte să deschideţi lada, a remarcat Hope după ce trecuse prima surpriză.

— Ce-am spus eu! Ce-am spus! a izbucnit foarte nemulţumit Braddock. La ce te referi, Hope?

— Aţi spus că e puţin probabil ca cineva care comite o crimă ca să ia mumia s-o lase aşa, abandonată, în grădina doamnei Jasher. De asemenea, aţi spus că vă îndoiţi că smaraldele există încă, altfel n-aţi fi consimţit să vindeţi iar mumia proprietarului ei de drept.

Profesorul a clătinat din cap aprobativ.

— Chiar aşa, chiar aşa. Şi-mi menţin afirmaţiile, a replicat, în special fiindcă am făcut prevestiri corecte. Puteţi să vedeţi amândoi, şi-a fluturat mâinile spre lada prădată, că bietul Sidney a fost omorât din cauza smaraldelor. Întrebarea e, cine l-a omorât?

— Persoana care ştia de giuvaere, a spus repede don Pedro.

— Sigur, dar cine ştia? Eu n-am ştiut nimic până nu mi-ai spus despre manuscris. Dar tu, Hope? L-a cercetat din priviri pe Archie.

— Vreţi să mă acuzaţi pe mine? a-ntrebat tânărul râzând scurt. Vă asigur, Profesore, că nu ştiam ce s-a îngropat cu cadavrul până când don Pedro n-a spus povestea acum câteva seri de faţă cu mine, cu Random şi cu domnişoarele.

Braddock s-a întors nerăbdător spre de Gayangos fiindcă nu era de acord cu aparenta neseriozitate a lui Archie.

— Mai ştie cineva despre conţinutul manuscrisului? a întrebat el arţăgos.

Don Pedro şi-a frecat barba şi a rămas îngândurat cu ochii în podea:

— Probabil Vasa.

— Vasa? Vasa? Oh, da, marinarul care a furat mumia acum treizeci de ani de la tatăl dumitale în Lima. Pff! Pff! Pff! Mi-ai spus că manuscrisul era scris în latină şi încă în cea folosită de călugări, care e cea mai complicată. Marinarul du-mitale nu putea să-l citească şi să ştie ce valoare are. Dacă ar fi ştiut, l-ar fi furat şi pe el.

— Señor, a spus politicos peruvianul, cred că tatăl meu a făcut o traducere a manuscrisului sau măcar o copie.

— Dar am înţeles, a intervenit Hope, tot călare pe scaunul lui, că n-ai găsit manuscrisul original până la moar-tea tatălui dumitale.

— Asta-i foarte adevărat, domnule, a recunoscut imediat celălalt, dar nu v-am spus totul în seara aceea. Tatăl meu a găsit manuscrisul la Cuzco şi deşi nu pot s-o spun cu toată certitudinea, cred că am dreptate când afirm că avea o copie. Dar n-aş putea să spun dacă această copie era doar atât sau era de fapt o traducere. Cred că era doar o copie, fiindcă dacă Vasa ar fi citit o traducere şi ar fi aflat de giuvaere, desigur că le-ar fi furat înainte să vândă mumia colecţionarului parizian.

— Poate aşa a fost, a spus Braddock arătând spre mumia prădată. Vezi că smaraldele lipsesc.

— Asasinul asistentului dumitale le-a furat, a repetat don Pedro cu răceală.

— Nu putem fi siguri de asta, a replicat Profesorul, deşi admit că nici un om nu şi-ar risca gâtul de dragul unei mumii.

Archie l-a privit surprins:

— Dar un pasionat ca dumneata, Profesore, ar putea s-o facă.

Singura dată în viaţa lui Braddock a răspuns cu voie bună:

— Nu, domnule. Nici măcar pentru mumia asta n-aş încălca legea. Şi cred că nici un alt om de ştiinţă n-ar face-o. Noi, savanţii, poate nu suntem practici, dar nu suntem nici proşti. Totuşi, rămâne realitatea că smaraldele au dispărut şi nu ştiu, dar nici nu-mi pasă, dacă au fost furate de Vasa acum treizeci de ani sau de asasinul bietului Sidney acum, de curând. Voi examina mai departe mumia şi peste câteva zile don Pedro poate să-mi aducă un cec de o mie de lire şi să-şi ia strămoşul.

— Nu! Nu! a ţipat repede peruvianul. Din moment ce smaraldele lipsesc, nu mai pot să plătesc o mie de lire sterline, domnule. Vreau să duc înapoi corpul lui Inca Caxas la Lima deoarece orice om trebuie să-şi respecte strămoşii. Dar problema e că nu pot plăti banii.

— Ai spus că poţi! a ţipat Profesorul exasperat, în felul lui caracteristic.

— Admit, señor, dar speram s-o fac după ce voi vinde smaraldele pe care, după cum vedeţi, nu le pot avea. Deci trupul strămoşului meu regal trebuie să rămână aici până voi dispune de bani. S-ar putea ca sir Frank Random să mă ajute în privinţa asta.

— Pe mine n-a vrut, a izbucnit Profesorul, de ce te-ar ajuta pe dumneata?

Don Pedro, cu mai multă demnitate ca oricând, s-a ridicat în toată splendoarea înălţimii sale şi a spus solemn:

— Sir Frank mi-a făcut onoarea de a dori să-mi fie ginere. Deoarece fiica mea îl iubeşte, sunt dispus să admit căsătoria, dar pentru că acum am descoperit lipsa smaraldelor nu voi consimţi până când sir Frank nu va cumpăra mumia de la dumneata, Profesore. Aşa se cuvine, ca mâna fiicei mele să răscumpere strămoşul ei regal din mâinile unui om de ştiinţă şi ea să ducă mumia înapoi pentru a fi îngropată la Lima. În acelaşi timp, domnule, trebuie să vă atrag atenţia că sunt posesorul de drept al cadavrului şi ar trebui să mi-l cedaţi fără să-mi cereţi bani.

— Cum, să pierd o mie de lire? a ţipat Braddock furios. Nu, domnule, n-o să fac aşa ceva! Voiai mumia doar din cauza pietrelor, iar acum că nu le-ai găsit nu-ţi pasă ce se întâmplă cu strămoşul dumitale blestemat şi…

Profesorul ar fi continuat din ce în ce mai mânios, dar Hope, văzând că don Pedro se simte jignit de aceste insulte, a intervenit:

— Lăsaţi-mă să torn puţină apa peste foc, a spus el blând. Don Pedro nu poate răscumpăra mumia până nu sunt găsite smaraldele. Aşa stând lucrurile, trebuie să găsim smaraldele şi să-i permitem să facă ce e necesar.

— Şi cum o să găsim giuvaerele? a întrebat Braddock supărat.

— Găsindu-l pe asasin.

— Şi cum vom face asta? a-ntrebat mohorât de Gayangos. Am făcut tot ce-am putut la Pierside, dar n-am găsit nici un indiciu. Vasa nu e de găsit.

— Vasa! au exclamat Archie şi Profesorul simultan, foarte uimiţi.

Don Pedro a ridicat din sprâncene.

— Desigur. Vasa trebuie să fi fost cel care l-a omorât pe asistent din moment ce doar el putea şti că pietrele erau îngropate cu Inca Caxas.

— Dar, stimate domn, a protestat Hope cu bunăvoinţă, dacă Vasa a furat manuscrisul, tradus sau nu, sigur a aflat adevărul acum mulţi, mulţi ani, doar au trecut treizeci! Atunci desigur el a furat pietrele, după cum a remarcat şi Profesorul, înainte să vândă mumia către colecţionarul parizian.

— Se poate, a spus don Pedro cu încăpăţânare în timp ce Profesorul mormăia aprobativ, dar nu putem fi siguri de asta. Nimeni, aici sunt de acord cu Profesorul, nu şi-ar fi riscat gâtul să fure doar mumia, deci mobilul comiterii acestei crime trebuie să fi fost furtul smaraldelor. În afară de mine şi de tatăl meu mort, doar Vasa ştia de existenţa lor. Deci el trebuie să fie asasinul. O să-l caut şi când o să-l găsesc o să fac să fie arestat.

— Dar cum o să-l recunoşti pe om după treizeci de ani? s-a interesat neîncrezător Braddock.

— Am o memorie vizuală excelentă, regală, a spus imperturbabil don Pedro, şi în trecut l-am văzut de multe ori pe Vasa. Pe atunci era un tânăr marinar de douăzeci de ani.

— Hmm! a mormăit Braddock. Acum are cincizeci şi trebuie să se fi schimbat în treizeci de ani. N-o să-l recu-noşti niciodată.

— Ba cred că da, a spus peruvianul. Avea ochii neobişnuit de albaştri şi luminoşi. Mai avea o cicatrice pe tâmpla dreaptă de la o lovitură pe care o primise într-o luptă de stradă în care am fost implicat şi eu. În cele din urmă, domnilor, Vasa iubea o fiică de ţăran de pe moşia tatălui meu, iar ea l-a convins să-şi tatueze pe încheietura stângă soarele încercuit de-un şarpe, un simbol peruvian. Cu toate aceste semne şi cu memoria mea pentru feţe, care nu m-a trădat niciodată, n-am nici o îndoială că voi recunoaşte omul.

— Şi apoi?

— Şi apoi voi pune să fie arestat.

Hope a ridicat din umerii lui drepţi. Nu avea mare încredere în memoria regală cu care se lăuda don Pedro şi nu credea că va recunoaşte într-un om cărunt de cincizeci de ani pe tânărul de douăzeci. Totuşi era

posibil ca omul să aibă dreptate, din moment ce Vasa era singurul care putea să ştie de smaralde. Singura întrebare este dacă ar fi aşteptat treizeci de ani înainte sa jefuiască mumia. Archie nu şi-a dezvăluit gândurile fiindcă n-ar fi făcut decât să lungească o discuţie sterilă. Dar a făcut o sugestie:

— Cel mai bun plan ar fi să faceţi în scris o descriere a acestui Vasa care, apropo, probabil, şi-a schimbat numele, şi s-o daţi poliţiei împreună cu promisiunea unei recompense dacă este găsit.

— Sunt foarte sărac, señor. Poate Profesorul, aici de faţă…

— Nu vă pot oferi nimic, a spus repede Braddock, sunt la fel de sărac ca şi dumneavoastră sau poate mai rău, a adăugat sarcastic. Poate vă ajută sir Frank…

— Nu-i voi cere, a spus distant don Pedro. Dacă sir Frank doreşte să-mi devină ginere cumpărând mumia strămoşului meu regal, un lucru pe care nu i-l pot impune, sunt hotărât să accept. Dar deşi sunt sărac, voi oferi eu însumi o recompensă dacă e în joc onoarea neamului de Gayangos. Ce recompensă îmi sugeraţi, Domnule Hope?

— Cinci sute de lire, a spus repede Profesorul.

— Prea mult, a intervenit tăios Hope, mult prea mult. Daţi recompensă o sută de lire, don Pedro. E destul ca să tenteze mulţi oameni.

Peruvianul a făcut o plecăciune şi apoi şi-a notat suma.

— Voi merge imediat la Pierside să vorbesc cu inspectorul Date, care a făcut ancheta. Între timp, Profesore, vă rog să nu pângăriţi trupul strămoşului meu mai mult decât e necesar.

— Cu siguranţă nu voi mai căuta alte smaralde, i-a întors-o sec Braddock. Acum plecaţi amândoi şi lăsaţi-mă să examinez mumia. Cockatoo, condu-i pe aceşti domni şi nu lăsa pe nimeni să intre.

Don Pedro s-a întors la “Warrior Hotel” să-şi informeze fiica despre cele întâmplate cu intenţia de a merge în aceeaşi după-amiază la Pierside. Între timp a scris o descriere completă a lui Vasa, anticipând urmele lăsate de trecerea anilor şi amintind de cicatrice şi simbolul de pe încheietura stângă. La rândul lui, Hope a căutat-o pe Lucy şi a pus-o la curent cu evenimentele. Fata n-a fost surprinsă, deoarece şi ea credea că asasinul

dorea mai mult decât mumia când îl omorâse pe Sidney Bolton. L-a întrebat brusc:

— Doamna Jasher nu ştia de smaralde?

— Nu, a replicat Archie foarte surprins, doar n-o suspectezi c-ar fi amestecată în nenorocirea asta?

— Sigur că nu, a venit prompt răspunsul. Doar că nu înţeleg cum a ajuns mumia în grădina ei.

— Cred că a fost adusă pe fluviu.

— Dar de ce în grădina doamnei Jasher?

Hope a clătinat din cap.

— Nu pot să-ţi răspund. Toate astea sunt un mister şi probabil vor rămâne aşa.

— Mie mi se pare, a spus fata după o pauză, că tata ar face mai bine să-i redea mumia lui don Pedro şi să termine cu ea din moment ce pare să aducă numai ghinion. Atunci se poate căsători cu doamna Jasher şi folosi averea ei ca să meargă în Egipt să caute mormântul acela.

— Nu prea mai cred că doamna Jasher vrea să se mărite cu Profesorul acum, după tot ce i-a spus el aseară.

— Prostii, tata era furios şi a spus primele lucruri care i-au venit în minte. Sigur că ea e supărată. Oricum, o s-o întâlnesc în după-amiaza asta şi să îndrept lucrurile.

— Eşti foarte nerăbdătoare ca Profesorul să se însoare cu această doamnă.

— Sunt, a replicat serioasă Lucy, fiindcă vreau să-l las pe tatăl meu bine aranjat când mă voi căsători cu tine. Cu cât mai curând se va însura cu doamna Jasher, cu atât mai dornic va fi să mă lase să plec, iar eu vreau să mă căsătoresc cu tine cât mai repede posibil. M-am săturat de Gartley şi viaţa de acum.

Desigur, Archie nu putea să aibă decât un răspuns la acest discurs, şi cum el a luat forma unui sărut, domnişoara Kendal a fost pe deplin mulţumită. Apoi au discutat despre viitor şi propunerea de logodnă făcută de sir Frank Random frumoasei peruviene. Amândoi n-au mai spus nimic

despre mumie fiindcă erau sătui de acest subiect şi nici unul nu putea sugera o soluţie a misterului.

Profesorul petrecuse în vremea asta o oră foarte plăcută examinând bandajele mumiei. Dar această plăcere avea să-i fie scurtată mai devreme decât şi-ar fi dorit din cauza sosirii neaşteptate a căpitanului Hiram Hervey. Deşi Cockatoo, aşa cum primise indicaţii, a încercat din răsputeri să-l ţină afară, marinarul a intrat cu forţa şi şi-a vestit prezenţa aruncându-l pe Kanaka în muzeu cu capul înainte. Cockatoo, cu o expresie furioasă, s-a ridicat în picioare, iar Hervey, cu nelipsita ţigară de foi în colţul gurii, stătea în pragul uşii. Profesorul s-a răstit mânios:

— Ce înseamnă asta? Cum îndrăzneşti să-mi tratezi sclavul în felul ăsta?

— Cred că sclavul dumitale trebuie să înveţe să se poarte, a replicat căpitanul pe-un ton nepăsător pătrunzând în cameră. Crezi că mă las gonit de-un amărât de negru şi… Sfinte Sisoe!

Ultima exclamaţie fusese scoasă la vederea mumiei. Braddock i-a făcut semn lui Cockatoo, care era tot furios, să plece şi apoi a clătinat din cap triumfător. A întrebat:

— Nu te aşteptai să vezi asta, nu-i aşa?!

Hervey s-a trântit pe-un scaun şi a răsucit ţigara în gură aruncând mumiei o privire ciudată.

— Când o să fie spânzurat?

Braddock s-a holbat la el.

— Cine să fie spânzurat?

— Omul care a furat asta.

— Încă nu l-am găsit, l-a informat repede Braddock.

— Atunci cum naiba aţi dat de mortăciune?

Profesorul s-a apucat să-i explice. Marinarul înalt şi suplu a ascultat liniştit, încuviinţând tăcut din când în când. N-a părut surprins când a auzit că trupul căpeteniei Inca fusese găsit în grădina doamnei Jasher, mai ales când Braddock i-a explicat topografia locului.

— Ei, a vorbit el rar, asta nu-mi face păru’ măciucă. Cred că grădina era-n drumu’ lui şi-a folosit-o ca cimitir.

— Despre ce vorbeşti? - a-ntrebat complet nedumerit savantul.

— Despre omu’ care ţi-a gâtuit ajutoru’ şi ţi-a şutit mortăciunea.

— Dar nu ştiu cine este. Nimeni nu ştie.

— Ia-o încet. Ştiu io!

— Tu!

Braddock a tresărit şi s-a aruncat înainte ca să-l ia pe Hervey de reverele hainei groase marinăreşti.

— Tu ştii! Spune-mi cine e ca să iau smaraldele!

— Smaralde!

Hervey a îndepărtat mâinile grăsuţe ale lui Braddock de pe haina lui şi s-a holbat lacom. Braddock i-a spus:

— Nu ştii? Nu, sigur că nu. Cu mumia au fost îngropate două smaralde şi acum au fost furate.

— De cine?

— Fără îndoială de omul care l-a asasinat pe bietul Sidney.

Hervey a scuipat pe podea şi faţa lui bătută de vânturi a luat o expresie de regret profund.

— Cred că-s un mare tâmpit.

— De ce? a întrebat iar Braddock uluit.

— Şi când te gândeşti, a spus Hervey către mumie, că ai fost pe vasul meu şi nu te-am prădat.

— Ce?! Braddock a bătut din picior. Ai fi comis un furt?

— Furt pe dracu’! a sosit răspunsul. Nu-i furt dacă e de la un mort. Cred c-o mortăciune n-are ce face cu bijuteriile. Poţi să pariezi că nu m-aş fi dezlipit de mumia aia când am adus-o din Malta la bordu’ bătrânului “Diver” dacă ştiam că-i mai ceva ca un magazin de bijuterii. Ha! Două smaralde şi io să nu ştiu! Îmi vine să-mi dau palme.

— Eşti un escroc! a bâiguit uluit Profesorul.

— Ei, drace! i s-a replicat “elegant”. Mai tacă-ţi fleanca. Oricum nu-s mai prejos de domnu’ ăla spilcuit care a omorât şi-a furat.

— Ah! Braddock a sărit de pe scaun ca o minge de cauciuc. Ziceai că ştii cine-a comis crima.

— Păi, a tărăgănat-o iar Hervey, ştiu şi nu ştiu. Adică bănuiesc, da’ nu pot să jur în faţa unui judecător c-aşa-i.

— Cine l-a omorât pe Bolton? a întrebat furios Profesorul. Spune-mi imediat.

— Ba nu, dacă nu-mi iese ceva pentru osteneală.

— O să-ţi iasă, de la don Pedro.

— Gălbejitu’ ăla! Ce legătură are cu el?

— Tocmai ţi-am spus că mumia e a lui, a venit în Europa s-o găsească. Vrea smaraldele şi intenţionează să ofere o recompensă de o sută de lire pentru descoperirea asasinului.

Hervey s-a sculat vioi.

— Sunt chiar omu’ potrivit, a zis el repezindu-se spre uşă. O să mă duc drept la hanu’ ăla vechi al vostru unde zici că stă donu’ ăsta şi o să-l caut. Cred că facem târgu’!

— Dar cine l-a omorât pe Bolton? a întrebat Braddock alergând la uşă şi apucându-l pe Hervey de haină.

Marinarul s-a uitat în jos rânjind spre faţa neliniştită a omuleţului:

— Nu pot să-ţi spun, ca să nu poţi să-ţi dai seama care-i treaba până nu-s pe felie. Nu, dom’le, io’s buricu’ pământului în chestia asta.

Plin de nerăbdare, Profesorul l-a zgâlţâit pe marinar:

— Cine e?

— Aristocratu’ ăla plin de el care-a venit pe nava mea când am acostat pe Tamisa chiar în după-masa când am ajuns cu Bolton.

— Adică cine? a-ntrebat Braddock din ce în ce mai nedumerit.

— Sir Frank Random.

— Cum?! El l-a omorât pe Bolton şi mi-a furat mumia? Şi-a ascuns-o în grădină pe drum spre fort?

— Cred că el.

Profesorul s-a aşezat şi a închis ochii plin de oroare. Când i-a deschis iar… Hervey dispăruse.

Capitolul XVI. DIN NOU MANUSCRISUL

Profesorul n-avea de gând să-l lase pe căpitanul Hervey să scape fără să-i dea explicaţii complete. Înainte ca yankeul să ajungă la uşa din faţă, Braddock îl şi ajunsese, răsuflând şi gâfâind ca o balenă.

— Întoarce-te, întoarce-te! Spune-mi tot!

— N-aş crede, i-a replicat marinarul desprinzându-se din încleştarea lui Braddock. Nu mata' eşti ăl cu biştarii. O să mă duc la don sau la inspectoru' Date din Pierside.

— Dar sir Frank trebuie să fie nevinovat, a insistat Braddock.

— Trebuie s-o dovedească, i s-a răspuns sec. Dă-mi drumu'.

— Nu. Trebuie să-mi spui pe ce temei…

— Oh, dracu să te ia! l-a repezit Hervey aşezându-se pe unul din scaunele de pe hol. Ascultă care-i treaba dacă nu mă laşi până nu-ţi spun. Aristocratu' ăsta înfumurat a venit la Pierside în aceeaşi după-masă când am ancorat io. Şi când Bolton era la bord, a venit să trăncănească de ceva.

— Despre ce?

— De unde naiba să ştiu io? s-a răstit căpitanul. Nu eram atent c-aveam destul de furcă să descarc marfa. Da' înălţimea sa a mers cu Bolton în cabină şi-au vorbit vreo juma' de oră. Când au ieşit, am văzut că înălţimea sa era cu capsa pusă şi l-am auzit zicând nişte lucruri lu' Bolton.

— Ce fel de lucruri?

— Ei, păi de exemplu a zis "O să te căieşti de asta" şi pe urmă "Viaţa nu ţi-e în siguranţă cât o ai".

— Se referea la mumie?

— Aşa cred, da' poate greşesc, a spus Hervey se-nin.

— De ce nu te-ai dus la poliţie cu informaţiile astea?

— Io? Ca ce? Păi, dacă n-am văzut rost de ceva bani! Şi de fapt nu m-am gândit să pun lucrurile cap la cap până n-am văzut că înălţimea sa...

— Adică sir Frank! l-a întrerupt Profesorul încruntându-se.

— Cred că vorbesc engleza, nu chineza şi bineînţeles că vreau să spun că sir Frank! a spus sarcastic căpitanul. Zic, până n-am văzut că înălţimea sa a fost la cârciuma unde s-a comis crima.

— La “Sailor’s Rest”! Când s-a dus acolo?

— Seara. După discuţia cu Bolton şi după ceartă, fiindcă amândoi parcă erau cu capsa pusă, a coborât de la bord şi s-a dus pe iahtu’ lui, care nu era aşa departe. Bolton şi-a dus blestemata de mumie la ţărm şi s-a cazat la “Sailor’s Rest”. Mai târziu am înţeles de la al doilea ofiţer de pe “Diver”, care nu mai e-n echipaju’ meu acu’, că înălţimea sa a intrat în cârciumă să bea ceva. Mai târziu ofiţeru’ meu l-a văzut vorbind cu Bolton care era la fereastră.

— În acelaşi loc în care a vorbit cu femeia? a-ntrebat Profesorul.

— Exact acolo, doar că femeia a venit mai târziu să vorbească cu el la fereastră. Trebuie să spun, a adăugat cu generozitate căpitanul, că nimeni cunoscut n-ar putea să jure că l-a văzut pe înălţimea sa dând târcoale pe la han după ce s-a-ntunecat. Şi ce-i cu asta? poate şi-a făcut treaba ş-a lăsat cadavru’ să fie găsit mai târziu în lada aia nenorocită.

— Astea-s toate probele?

— Mi se pare destul.

— Nu ajung pentru un mandat de arestare.

— Păi, în State un om ar fi electrocutat pentru jumătate din probele astea!

— Se prea poate, a replicat cu dispreţ omuleţul, dar suntem pe un teritoriu unde se face totdeauna dreptate. Toate probele dumitale sunt de circumstanţă. Nu dovedesc nimic.

Căpitanul a fost foarte iritat.

— Mi se pare că dovedesc că sir Frank voia mumia, altfel de ce-ar fi urcat la bord să-l vadă pe nenorocitu’ ăla de asistent al dumitale?! Cuvintele pe care le-a folosit arată că l-a ameninţat pe Bolton cu ce-o să-i facă. Ş-a vorbit cu el la fereastră, a fost în cârciumă, care nu prea-i un loc unde să se aciueze un aristocrat sclivisit ca el. Cred că el e omu’ căutat de poliţie. Păi, s-a înfierbântat Hervey pe măsură ce vorbea, avea un iaht elegant lângă hanu’ acela blestemat şi putea să ia uşor mortăciunea după ce-o trecea prin fereastră. Da’ când s-a săturat de ea şi a şutit smaraldele a luat-o cu barca şi a dus-o de la fort în grădina doamnei Jasher şi-a lăsat-o acolo ca să-i

îmbrobodească pe poliţişti. Mie mi-e clar ca bună ziua. Căutaţi în şandramaua înălţimii sale şi-o să găsiţi smaraldele.

— E ciudat, a murmurat Braddock neîncrezător.

— Ciudat, dar inexact, s-a auzit o voce din capul scărilor şi tânărul Hope a coborât încet, palid la faţă, dar cu un aer foarte hotărât. Random e complet nevinovat.

— De unde ştii? a-ntrebat dispreţuitor căpitanul.

— Pentru că e un ofiţer englez, iar eu îi sunt prieten bun.

— Hmm! cred că apărarea asta n-o să împiedice să fie linşat.

Între timp, Braddock se uita iritat la Archie.

— Ai ascultat o conversaţie particulară, domnule! Cum îndrăzneşti să asculţi?

— Dacă discutaţi în particular în gura mare în hol trebuie să vă închipuiţi că cineva vă ascultă, a spus Archie pe un ton rece. Sunt vinovat, dar nu-mi pare rău.

— Când ai venit?

— La timp ca să ascult explicaţiile căpitanului Hervey. Stătusem de vorbă cu Lucy şi tocmai plecam când v-am auzit strigând.

— Lucy a auzit ceva?

— Nu. E în camera ei, e ocupată. Dar o să-i spun, Hope s-a întors să urce scările. Îl place pe Random şi nu-l va considera mai vinovat decât îl consider eu acum.

— Stai! a ţipat Braddock repezindu-se să-l tragă înapoi pe Hope exact când acesta punea piciorul pe prima treaptă. Nu-i spune deocamdată nimic lui Lucy. Trebuie să mergem la fort amândoi să-l vedem pe Random. Hervey, vino şi tu, ca să-l poţi acuza pe sir Frank în faţă.

— Dacă îndrăzneşte s-o facă! a spus Archie foarte indignat.

— Oh, fiţi siguri c-o să-l acuz când va veni vremea, a spus Hervey extrem de calm, dar acum nu e momentul. Pricepeţi? Întâi mă duc să-l văd pe don şi să mă asigur de recompensă.

— Ptiu! a făcut dezgustat Hope. Bani murdari!

— Şi ce-i cu asta? Dacă omu’ e un criminal trebuie linşat.

— Prietenul meu, sir Random, nu-i un criminal!

— Trebuie să dovedească asta, cum am spus şi mai devreme, a replicat calm yankeul îndreptându-se spre uşă. La revedere, domnilor. O să mă îndrept spre “Warrior Inn” să-mi joc cărţile. Şi vă spun, a adăugat el oprindu-se în pragul uşii deschise, că n-am pus mâna pe vasu’ acela blestemat, aşa că am nevoie de bani să rezist până apare altceva. O sută de lire ar fi exact ce-mi trebuie. Aşa că acum ştiţi după ce umblu. Adio.

A ieşit liniştit din casă lăsându-i pe Archie şi pe Braddock să se privească palizi unul pe celălalt. Siguranţa cu care vorbea Hervey îi surprindea şi-i oripila. Totuşi nu puteau crede că sir Frank Random ar fi capabil de o asemenea crimă odioasă. Hope a fost primul care a rupt tăcerea:

— Random nu ştia unde să găsească smaraldele, nici nu ştia ca există.

— Am înţeles că ştia, a spus Braddock şovăielnic. Şi tu, şi eu eram de faţă când don Pedro a afirmat că-i relatase lui Random povestea manuscrisului.

— Uiţi că eu am aflat despre smaralde în acelaşi timp, a spus liniştit Hope. Totuşi căpitanul yankeu nu mă acuză pe mine. Random şi cu mine am aflat de existenţa smaraldelor la mult timp după crimă. Ca să aibă un motiv să-l omoare pe Bolton şi să fure smaraldele Random ar fi trebuit să ştie despre ele când a venit în Anglia.

— Şi de ce n-ar fi ştiut? a-ntrebat Profesorul muşcându-şi buzele supărat. Nu vreau să-l acuz pe Random sau măcar să mă îndoiesc de el, fiindcă-i un tip tare de treabă chiar dacă a refuzat să mă ajute cu bani când am vrut să ofer o recompensă. Totuşi, l-a întâlnit pe don Pedro la Genova şi e posibil ca el să-i fi spus despre giuvaerele îngropate cu mumia.

Archie a clătinat din cap.

— Mă îndoiesc, a spus el gânditor. Random a fost la fel de uimit ca noi ceilalţi când don Pedro ne-a spus povestea asta parcă ruptă din “O mie şi una de nopţi”. Oricum, putem lămuri cu uşurinţă asta, dacă trimitem după Random. Cred că e la fort.

— O să-l trimit imediat pe Cockatoo după el, a spus Profesorul repede şi s-a dus în muzeu să-i dea instrucţiuni lui Kanaka.

Archie a rămas pe loc şi s-a aşezat pe un scaun ţinând braţele încrucişate şi sprâncenele încruntate. Era incredibil ca un nobil englez cu o reputaţie nepătată şi care se dovedise un soldat de renume să comită o crimă atât de atroce. Dar acuzaţiile lui Hervey erau complicate de faptul, pe care Hervey nu-l cunoştea de altfel, că don Pedro dorea ca Random să-i devină ginere. Hope se întreba ce va spune mândrul peruvian când îşi va auzi prietenul denunţat. Reflecţiile lui asupra acestui aspect al problemei au fost întrerupte de întoarcerea Profesorului, care a ieşit la uşa muzeului expediindu-l pe Cockatoo. După plecarea lui Kanaka Braddock l-a chemat pe tânăr.

— N-avem nici un motiv să vorbim pe hol şi să-i lăsăm pe toţi din casă să afle despre această nouă problemă, a spus el iritat. Vino încoace!

Hope a intrat privind cu scârbă nedisimulată la forma ciudată a mumiei verzi care era întinsă pe o masă lungă. A examinat zonele în care bandajele fuseseră tăiate cu un instrument ascuţit scoţând la iveală mâinile uscate, osoase care altădată ţinuseră preţioasele giuvaeruri. Faţa nu era vizibilă fiind acoperită cu o mască de aur patinat. Şi ochii fuseseră de pietre preţioase, dar acum lipseau. Hope i-a arătat masca Profesorului, care se plimba în jurul mortului cu o lupă mare.

— E ciudat, a spus cu sinceritate tânărul, că n-a fost furată şi masca de aur care e atât de preţioasă.

— Dacă nu e topită masca poate fi recunoscută, a spus Profesorul după o pauză. Pietrele, după spusele lui Don Pedro, sunt de-o valoare imensă şi poţi scăpa repede de ele. Random s-a mulţumit cu acestea.

— Nu vorbi despre el aşa, de parcă i s-ar fi dovedit vinovăţia! a spus Hope tresărind.

— Păi, trebuie să recunoşti că dovezile împotriva lui sunt clare.

— Dar pur incidentale.

— Mulţi oameni nevinovaţi au fost până acum spânzuraţi pe bază de dovezi incidentale. Hmm! a făcut Braddock stânjenit. Sper să nu-l spânzure pe prietenul nostru. Totuşi, vom auzi ce are de spus. L-am trimis pe Cockatoo la fort să-l aducă imediat. Dacă Random nu e acolo, Cockatoo îi va lăsa un bilet în cameră pe birou.

— N-ar fi fost mai bine să-i spuneţi lui Cockatoo să-i dea biletul ordonanţei lui Random?

— Nu cred, a răspuns sec Braddock. Ordonanţei lui Random e fără îndoială unul dintre cei mai tâmpiţi oameni din toată armata. Probabil ar uita să-i dea biletul şi fiindcă e important să-l găsim pe Random imediat, e mai bine ca el să găsească mesajul lăsat pe birou personal de Cockatoo, pe care mă pot baza.

Archie n-a vrut să-l contrazică pentru că în realitate nu prea conta. A schimbat subiectul.

— Cred că dacă asasinul încearcă să scape de smaralde va fi prins, asemenea pietre mari sunt prea rare ca să scape neobservate.

— Hmm! Depinde de isteţimea hoţului, a spus Profesorul mai atent la mumie decât la discuţie. Poate să taie giuvaerele în pietre mai mici sau poate merge în India să le vândă vreunui Rajah care să nu-l întrebe nimic. Nu prea ştiu cum procedează criminalii, fiindcă nu le-am studiat niciodată metodele. Dar sper că vom găsi un indiciu în felul acesta pentru că ar fi măcar în avantajul lui Random.

— Nu cred nici o clipă că Random e în pericol, a spus Archie, iar dacă este mă voi transforma eu însumi în detectiv.

— Îţi urez succes, a replicat Braddock aplecându-se peste mumie. Uite, Hope, ce culoare minunată are lâna asta. Există meşteşuguri care au dispărut complet, cum ar fi vopsitul de-o frumuseţe surprinzătoare ca aceasta. Hmm! a spus visător arheologul. Mă întreb de ce tocmai această mumie a fost vopsită în verde sau de fapt de ce a fost înfăşurată în bandaje verzi. Galbenul era culoarea regală a vechilor cârmuitori peruvieni. Lână de vicună vopsită în galben. Tu ce crezi, Hope? E ciudat.

Archie a ridicat din umeri.

— Nu pot să spun nimic pentru că nu ştiu nimic, a spus aspru. Tot ce ştiu e că mi-aş dori ca această preţioasă mumie să nu fi fost adusă niciodată aici. A provocat numai nenorociri încă de la venire.

— Ei, a spus Braddock privind mortul cu oarecare neplăcere, trebuie să spun că şi eu o să mă bucur când n-o s-o mai văd. Acum ştiu tot ce voiam.

Hmm! Mă întreb dacă don Pedro o să-mi dea voie să dezvelesc mumia. Bineînţeles! e a mea, nu-i a lui. O s-o dezvelesc complet.

Braddock tocmai întinsese mâinile ca să înceapă să comită acest sacrilegiu asupra trupului, când Cockatoo a intrat respirând greu. Venise atât de repede, încât se vedea că fugise până la fort şi înapoi. Kanaka a început să povestească:

— Am ciocănit la uşă, dar n-am auzit nimic. Am intrat şi nu era nimeni, aşa că am pus scrisoarea pe masă. Am coborât, am întrebat şi soldatu' mi-a spus, domnule, că stăpânu' lui se-ntoarce în jumătate de oră.

— Trebuia să aştepţi, s-a răstit Braddock şi l-a gonit pe Cockatoo cu un gest.Vino cu mine la fort, Hope.

— Dar Random va porni încoace de îndată ce se întoarce.

— Se prea poate, dar nu putem aştepta. Sunt nerăbdător să văd ce are de spus în apărarea lui. Haide, Cockatoo, haina, pălăria, mănuşile. Mişcă-te, ticălosule!

Şi Archie dorea să meargă, fiindcă era nerăbdător să vadă ce are de spus Random despre acuzaţiile absurde pe care i le aducea yankeul. Peste câteva minute cei doi mergeau vioi pe drumul care trecea prin sat, iar Profesorul se străduia să ţină pasul Cu picioarele mai lungi ale lui Hope tropăind cât de repede putea. La jumătatea satului au întâlnit o brişcă, iar în ea era căpitanul Hervey care se ducea la gara din Jessum.

— L-ai văzut pe don Pedro? a-ntrebat Profesorul oprind vehiculul.

— Nu încă, a răspuns Hervey indiferent. S-a dus la Pierside la poliţie. Mă duc şi io acolo.

— Mai bine-ai veni cu noi, a spus Archie foarte serios, ne ducem să-l vedem pe sir Frank Random.

— Transmiteţi-i salutările mele, a replicat cu sânge rece căpitanul, şi spuneţi-i că pentru mine valorează o sută de lire.

Le-a făcut cu mâna în timp ce brişca pornea, dar s-a uitat înapoi zâmbind:

— Ziceţi-i că mă fac c-am uitat tot pentru două sute şi comanda iahtului lui.

Braddock şi Archie s-au uitat dezgustaţi după brişcă.

— Ce om de două parale! a spus dispreţuitor Profesorul. Şi-ar vinde şi tatăl dacă i-ar ieşi ceva.

— Asta arată câtă bază putem pune pe cuvântul lui. Cred că acuzaţia asta împotriva lui Random e o însce-nare.

— Sper, de dragul lui Random, a spus Braddock mergând sprinten cu paşi mici pe lângă el.

În scurt timp au ajuns la fort şi au fost informaţi că sir Frank nu se întorsese, dar trebuia să revină cât de curând. Între timp, fiindcă Braddock şi Hope erau “de-ai casei” au fost conduşi în apartamentul lui Random, care se găsea la primul etaj. După ce ordonanţa s-a retras închizând uşa, Hope s-a aşezat lângă fereastră în timp ce Braddock se învârtea prin cameră uitându-se la lucruri.

— E ca un coteţ, a spus Profesorul. I-am mai spus lui Random.

— Poate era mai bine să-l aşteptăm în sala de mese, a sugerat Archie.

— Nu! Nu! Nu! Nu puteam vorbi acolo cu atâţia tineri zevzeci fâţâindu-se de colo-colo. I-am spus lui Random că n-aş intra niciodată în sala de mese aşa că totdeauna m-a invitat în apartamentul lui. Atunci era îndrăgostit de Lucy, a chicotit Profesorul, şi nimic nu era prea bun pentru mine.

— Nici măcar coteţul lui de câine, a zis sec Hope, pe care flecăreala Profesorului îl enerva, părându-i-se o impoliteţe.

— Pff! Pff! Pff! Pe Random nu-l supără o glumă. Însă tu, Hope, n-ai simţul umorului. Te mai cheamă şi Scotch. Cred că eşti originar din Caledonia.

— Nicidecum. M-am născut de partea asta a graniţei.

— După mine n-ai decât să fi şi de la Polul Nord, a spus omuleţul nepoliticos. Nu-mi plac artiştii, sunt de obicei zăpăciţi. Aş vrea ca Lucy să se mărite cu un om de ştiinţă. Nu vorbi prostii! Ştiu ce ai de gând să spui.

— Ei, i-a făcut pe plac Archie, ce-am de gând să spun?

Această întrebare l-a pus în dificultate pe irascibilul savant.

— Hm! Hm! Hm! Nu ştiu şi nu-mi pasă. Puff! Ce cald e-n camera asta! Ce de cărţi de călătorie are Random!

Braddock era în faţa bibliotecii, care consta din nişte rafturi fixate de zid cu funii groase. Archie i-a amintit:

— Random călătoreşte mult.

— Aşa e, aşa e. Iroseşte banii cu prostia aia de iaht. Dar n-a călătorit în America de Sud. Cred că are de gând să se ducă. Vino încoace, Hope, să vezi ce multe cărţi sunt despre Peru, Chile şi Brazilia. Cred că sunt vreo douăsprezece şi toate sunt noi.

Archie s-a apropiat repede de rafturi.

— Cred că Random se informează despre America de Sud ca să aibă ce vorbi cu donna Inez.

— Probabil, probabil! s-a răstit Braddock scoţând câteva din cărţi de la locul lor. Uite, nu-i o… Ah, vai de mine! Ce catastrofă!

Avea dreptate să spună asta fiindcă atunci când el începuse să tragă de ele, toate cărţile căzuseră de pe rafturi şi stăteau grămadă pe podea. Hope a început să le ridice şi să le pună la loc, iar autorul năzbâtiei îl ajuta. Printre cărţi erau mai multe hârtii mâzgălite cu notiţe, iar Braddock le-a strâns şi pe acestea grămadă… Deodată i-au picat ochii pe una din ele.

— Hopa! Latină! a spus el; apoi a citit un rând sau două. Oh! Hope! Hope! Manuscrisul lui don Pedro!

— Imposibil!

Archie s-a ridicat holbându-se la hârtia decolorată.

— Îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi, a spus Random intrând în aceeaşi clipă.

— Ticălosule! a ţipat furios Braddock. Deci de fapt eşti vinovat?

Capitolul XVII. PROBE NEESENŢIALE

Random a fost atât de impresionat de acuzaţia dură a Profesorului, încât s-a oprit brusc la uşă fără să îndrăznească să intre. Totuşi părea mai mult nedumerit decât speriat. Orice ar fi gândit Braddock, când Hope a văzut expresia feţei tânărului a fost mai sigur ca oricând că e nevinovat. Sincer surprins, Random a întrebat:

— Despre ce vorbiţi, Profesore?

— Ştii foarte bine, i-a replicat acesta.

— Pe cuvântul meu că nu ştiu, a spus celălalt intrând în cameră şi desfăcând catarama de la centura sabiei. Vă găsesc aici, cu toate cărţile mele răsturnate pe podea, şi imediat mă acuzaţi că sunt vinovat. Aş vrea să ştiu, vinovat de ce?! Poate-mi poţi spune tu, Hope.

— Nu e nevoie să-ţi spună Hope, domnule. Sunt perfect conştient de ticăloşia ta.

Random s-a încruntat.

— Dau oarecare libertate musafirilor mei, Profesore, a spus el demn, dar pentru un om de vârsta şi poziţia dumitale mergi prea departe. Fii mai clar!

— Daţi-mi voie să vorbesc! a intervenit Archie luând-o înainte Profesorului. Random, Profesorul tocmai a fost vizitat de căpitanul Hiram Hervey, care a fost căpitan pe “Diver”. El te acuză că l-ai omorât pe Bolton.

— Cum?! a păşit înapoi baronetul ca lovit de fulger.

— Aşteaptă puţin. Încă n-am terminat. Hervey te acuză de această crimă, de furtul mumiei, de însuşirea smaraldelor şi de plasarea cadavrului prădat în grădina doamnei Jasher, pentru ca ea să fie acuzată că a comis crima.

— Exact! a strigat Braddock văzând că oaspetele lui rămâne mut de uimire. Hope a expus cazul foarte clar. Ei, domnule, care ţi-e apărarea?

— Apărarea! Apărarea! în sfârşit Random era în stare să vorbească şi chiar foarte indignat. N-am să mă apăr.

— Aha! Deci îţi recunoşti vina?

— Nu recunosc nimic. Acuzaţia e prea strigătoare la cer ca să fie nevoie să neg ceva. Asta credeţi despre mine? s-a uitat de la unul la celălalt.

— Eu nu, a spus Archie repede. E o greşeală.

— Mulţumesc, Hope. Şi dumneata, Profesore?

Braddock se fâţâia prin cameră. În cele din urmă a răspuns:

— Nu ştiu ce să cred. Hervey vorbea foarte hotărât.

— Oh, desigur! i-a replicat Random sec mergând la uşă şi încuind-o. În cazul acesta trebuie să vă cer o explicaţie şi nici unul din dumneavoastră nu va părăsi camera înainte s-o obţin. Ce probe aveţi?

— Iată una din ele! a izbucnit Braddock aruncând manuscrisul pe masă. De unde ai asta?

Random s-a uitat la hârtia decolorată cu un aer perplex. A răspuns foarte încurcat:

— Nu l-am mai văzut în viaţa mea. Ce este?

— O copie a manuscrisului menţionat de don Pedro şi care descrie cele două smaralde îngropate cu mumia Inca Caxas.

— Înţeleg, Random a priceput totul într-o clipă. Deci spuneţi că de aici ştiam despre smaralde, aşa că l-am omorât pe Bolton ca să le obţin.

— Scuză-mă, a spus Braddock cu politeţe studiată. Hervey a spus că l-ai omorât pe bietul meu asistent şi chiar dacă descoperirea de către mine a manuscrisului dovedeşte că ştiai despre giuvaere, eu n-am spus nimic. Aştept să-ţi aud apărarea.

— Asta-i foarte amabil din partea dumneavoastră, a remarcat sir Frank ironic. Deci se pare că sunt în boxa acuzaţilor. Poate că avocaţii acuzării vor declara ce probe au împotriva mea.

S-a uitat iar de la unul la celălalt. Archie i-a strâns cu căldură mâna baronetului spunând hotărât:

— Dragul meu prieten, eu nu cred un cuvânt din toate astea.

— În cazul acesta trebuie să fie o greşeală, a replicat Random fără a părea prea impresionat de gestul generos al lui Archie. Staţi jos, Profesore, se pare că dumneavoastră sunteţi împotriva mea.

— Până aud apărarea, a spus cu încăpăţânare bătrânul.

— Nu pot să mă apăr înainte să aud ce probe aveţi. Continuaţi. Aştept!

Sir Frank s-a aşezat pe un scaun şi a rămas calm, cu ochii fixaţi pe faţa Profesorului. Acesta a întrebat răstit:

— De unde ai manuscrisul?

— Nu-l am de nicăieri, asta-i prima oară când îl văd.

— Şi totuşi era ascuns printre cărţile dumitale.

— Atunci nu pot explica cum a ajuns acolo. Îl căutaţi?

— Nu, sigur că nu. Ca să fac timpul să treacă mai repede în timp ce aşteptam, m-am uitat prin bibliotecă şi scoţând o carte am deplasat această bibliotecă suspendată, am răsturnat-o şi i-am împrăştiat conţinutul pe podea. Printre hârtiile care au căzut odată cu cărţile am zărit manuscrisul şi, observând că e scris în latină, l-am ridicat şi am fost surprins că un tânăr frivol ca dumneata studiază o limbă moartă. Câteva cuvinte m-au făcut să înţeleg că manuscrisul era o copie a celui la care se referea don Pedro.

— O clipă, a spus Archie după un raţionament scurt. Poate că acesta e manuscrisul original pe care ţi l-a dat de Gayangos, Random.

— E drăguţ din partea ta să-mi găseşti o portiţă de scăpare, a replicat sir Frank lăsându-se pe spate cu mâinile încrucişate la piept, dar de Gayangos nu mi-a dat nimic. Am văzut manuscrisul în mâinile lui când ni l-a arătat tuturor la doamna Jasher. Dar n-aş putea să spun dacă e originalul sau o copie. Cu siguranţă nu don Pedro mi l-a dat.

— Don Pedro a fost în apartamentul tău? a întrebat Hope gânditor.

— Nu. M-a vizitat doar în sala de mese. Şi chiar dacă don Pedro ar fi venit aici, pentru că-mi dau seama cum gândeşti, chiar nu văd de ce ar strecura printre cărţile mele un manuscris atât de valoros.

— Atunci chiar n-ai mai văzut asta niciodată? s-a interesat Braddock impresionat de sinceritatea lui Random şi arătând spre documentul de pe masă.

— De câte ori vreţi să vă repet? a spus nerăbdător tânărul, poate-mi veţi spune pe ce bază sunt acuzat?!

Braddock a dat din cap şi şi-a limpezit glasul.

— Căpitanul Hervey a declarat că iahtul dumitale a ajuns la Pierside aproape în acelaşi timp ca cargobotul.

— Perfect adevărat. Când don Pedro a primit o telegramă din Malta cum că mumia îţi fusese vândută dumitale şi că era expediată la Londra pe “Diver”, eu am plecat cu vasul imediat şi am urmărit cargobotul până în port. Fiindcă el era foarte lent, iar iahtul meu era rapid am ajuns în aceeaşi zi şi aproape la aceeaşi oră, deşi vasul lui Hervey avea avans faţă de-al meu.

— De ce erai atât de dornic să-l urmăreşti pe “Diver”? a-ntrebat Hope.

— Don Pedro voia mumia înapoi şi m-a rugat pe mine să urmăresc vasul. Pentru că eram îndrăgostit de donna Inez, cum de fapt sunt încă, doream din tot sufletul să-i fac un serviciu.

Braddock a aprobat din nou tăcut.

— Hervey spune că ai urcat pe “Diver” şi ai discutat cu Bolton.

— Asta-i perfect adevărat, iar vizita mea a avut acelaşi motiv pentru care urmărisem vaporul până la Londra, adică am acţionat în numele lui don Pedro. Doream să stabilesc precis ca mumia e la bord şi după ce-am aflat asta de la Bolton, l-am îndemnat să vă convingă s-o înapoiaţi pe gratis lui de Gayangos pentru că-i fusese furată. El a refuzat şi a declarat că intenţiona să v-o predea.

— Ştiam eu că pot totdeauna avea încredere în Bolton, s-a entuziasmat Profesorul. Ar fi fost mai bine dacă veneai la mine, Random.

— Aşa cred, dar v-am spus că voiam să mă asigur că mumia e la bord. Acesta a fost motivul real al vizitei mele, dar când l-am văzut pe Bolton, normal că i-am spus că don Pedro pretinde mumia deoarece e proprietatea lui şi l-am avertizat că dacă dumneavoastră sau el o păstraţi, vor apărea probleme.

— L-ai ameninţat? l-a întrebat Hope amintindu-şi ce auzise.

— Nu, sigur că nu.

— Ba da! a spus repede Braddock, Hervey declară că i-ai spus lui Bolton că se va căi dacă păstrează mumia şi că viaţa lui nu e în siguranţă atâta timp cât o are.

Spre surpriza celor doi vizitatori, după un moment de ezitare, Random a admis că făcuse aceste ameninţări serioase.

— Don Pedro mi-a spus că mulţi indieni din Lima şi Cuzco, considerându-l descendentul de drept al ultimului Inca, aşteaptă cu

nerăbdare ca el să primească înapoi mumia regală. De asemenea, mi-a destăinuit că dacă indienii ar şti cine o are, ar trimite pe unul din ei s-o aducă înapoi dacă el, adică don Pedro, n-ar reuşi. Don Pedro mi-a spus că aceşti indieni nu s-ar da în lături nici de la crimă pentru a obţine mumia. De aceea eu l-am prevenit pe Bolton.

— Oh! Archie a sărit în picioare cu ochii larg deschişi. Atunci poate că asta rezolvă problema. Bolton a fost omorât de un indian peruvian.

Random a clătinat din cap grav.

— Iar îmi oferi o portiţă de scăpare, dragul meu prieten, a spus sentenţios, dar teoria asta nu rezistă. În momentul de faţă, indienii din Lima şi Cuzco nu ştiu că mumia a fost găsită. Don Pedro a dat întâmplător peste ziarul care anunţa vânzarea şi nu a avut timp să-i înştiinţeze pe prietenii lui sălbatici din America de Sud. Dacă n-ar fi reuşit să ia mumia de la dumneata, Profesore, el s-ar fi întors în Peru şi le-ar fi spus cine posedă trupul lui Inca Caxas lăsându-i pe indieni să rezolve problema. În cazul acesta, avertismentul pe care i l-am dat lui Bolton s-ar fi dovedit util. Dar când i-am spus toate astea nu era. Totuşi Bolton v-a rămas credincios, Profesore, şi a refuzat să dea mumia. Atunci eu i-am telegrafiat lui don Pedro la Genova că mumia era la bordul lui “Diver” şi urma să fie trimisă la Gartley. De asemenea, l-am sfătuit să vină aici ca eu să vi-l prezint. Restul îl ştiţi.

A urmat o clipă de tăcere. Apoi Archie, ca să vadă dacă Random era gata să recunoască totul, exact cum ar face un om nevinovat, a întrebat cu subînţeles:

— L-ai mai văzut pe Bolton după ce-ai vorbit cu el pe vas?

Atunci baronetul a demonstrat că era perfect sincer:

— Oh, da, a răspuns repede şi fără să ezite, mai târziu mă plimbam prin Pierside şi trecând pe aleea de lângă apă, în apropiere de “Sailor’s Rest”, am văzut deschisă o fereastră de la parter şi pe Bolton privind spre fluviu. M-am oprit şi l-am întrebat când avea de gând să aducă mumia la Gartley şi dacă o descărcase de pe vas. El a recunoscut că era în han, dar n-a vrut să spună când urma să v-o trimită, Profesore. Când el a închis fereastra, eu am intrat în han şi am băut ceva cu gândul să întreb aşa, ca din întâmplare, când

urma să plece domnul Bolton. Am aflat, nu direct, fireşte, ci mai pe ocolite, că aranjase să plece a doua zi de dimineaţă şi să trimită şi bagajul. Apoi am plecat şi m-am dus la Londra. După un timp m-am întors aici şi am aflat de crimă şi de dispariţia lui Inca Caxas. Iar acum, Random s-a ridicat, după ce-am admis toate astea, poate veţi crede că sunt nevinovat.

— Nu aveţi nici o idee cine l-a omorât pe Bolton şi i-a pus corpul în ladă? a-ntrebat Braddock vizibil dezamăgit.

— Nu. Tot aşa cum nu ştiu cine e persoana care a pus lada mumiei şi conţinutul ei în grădina doamnei Jasher.

— Oh, ştii despre asta! a spus repede Archie.

— Da. Vestea străbătuse tot satul în dimineaţa asta. Nu puteam să nu aud. Şi cred că mumia a fost dusă acasă la dumneata, Profesore.

— Aşa e, a admis sec Profesorul. Am luat-o chiar eu pe un cărucior de la pomul doamnei Jasher cu ajutorul lui Cockatoo. Dar când am examinat-o azi-dimineaţă, în prezenţa lui Hope şi a lui don Pedro, am văzut că bandajele fuseseră tăiate, iar smaraldele menţionate în acel manuscris fuseseră furate.

— Ciudat! s-a încruntat Random. De cine?

— Fără îndoială de asasinul lui Sidney Bolton.

— Probabil, Random a dat cu piciorul într-un covoraş. Oricum, furtul smaraldelor arată că nu un indian l-a omorât pe Bolton. Nici unul din ei n-ar pângări un corp sacru.

— Şi, de altfel, după cum ai spus, indienii din Peru nu ştiu că mumia a reapărut după treizeci de ani, a spus Hope ridicându-se. Ei, acum ce-i de făcut?

În loc de răspuns, sir Frank a ridicat de pe masă manuscrisul şi a spus liniştit:

— O să vorbesc cu don Pedro despre asta ca să stabilim dacă e originalul sau o copie.

Braddock s-a ridicat încet şi s-a uitat atent la hârtie.

— Ştii latină?

— Nu, a răspuns Random pricepând unde bate savantul. Am studiat-o, desigur, dar am uitat mult. Aş putea traduce un cuvânt-două, dar cu

siguranţă nu latina încâlcită a clerului în care e scris acest document.

S-a uitat bine la manuscris în timp ce vorbea. Archie a întrebat:

— Dar cine să-l fi pus în camera ta?

— Nu putem afla până nu-l vedem pe don Pedro. Dacă acesta e manuscrisul original pe care l-am văzut în seara aceea, putem afla cum a ajuns din posesia lui de Gayangos în biblioteca mea. Dacă e o copie, atunci trebuie să aflăm, dacă e posibil, cine o avea.

Hope a amintit:

— Don Pedro zicea că s-a făcut o transcriere sau o traducere.

— Evident o transcriere, a spus Braddock uitându-se urât la hârtia din mâna lui Random. Dar cum a ajuns ea de la Lima până aici?

— Se poate să fi fost împachetată cu mumia, a sugerat Archie.

— Nu! s-a opus Random foarte hotărât. Dacă ar fi fost, aşa omul din Malta, de la care s-a cumpărat mumia, ar fi descoperit smaraldele şi le-ar fi luat.

— Poate că aşa a fost. N-avem nici o dovadă că asasinul lui Bolton a comis crima din cauza giuvaerelor.

— Sigur de asta a comis-o, a ţipat Profesorul iritat, altfel n-am avea nici un mobil. Dar eu cred că trebuie să pornim din sens invers ca să găsim un fir. Când vom descoperi cine a pus mumia în grădina doamnei Jasher…

— Asta n-o să fie uşor, a murmurat Hope gânditor, deşi cu siguranţă că a fost transportată tot pe fluviu. Haideţi să mergem la debarcader să vedem dacă sunt semne că s-ar fi adus o barcă acolo aseară, s-a îndreptat spre uşă. Random?

— Nu pot părăsi fortul pentru că sunt de gardă, a replicat ofiţerul punând manuscrisul într-un sertar pe care apoi l-a încuiat, dar în seara asta îl voi vedea pe don Pedro şi între timp o să încerc să aflu de la sordonanţa mea cine a fost pe la mine în ultima vreme când n-am fost acasă. Cu siguranţă manuscrisul a fost adus aici de cineva. Dar sunt sigur, a spus el conducându-şi musafirii spre uşă, că nu mă mai credeţi vinovat de…

— Sigur! Sigur! a strigat Braddock întrerupându-l repede şi strângându-i mâna. Îmi cer scuze pentru bănuielile mele. Acum susţin că eşti nevinovat.

— Iar eu nu te-am crezut niciodată vinovat, a spus Hope din tot sufletul

— Vă mulţumesc amândurora, a răspuns simplu Random.

După ce a închis uşa s-a întors pe scaunul de lângă foc să-şi fumeze pipa şi să mediteze la următoarele mişcări. “Un duşman a făcut asta”, şi-a spus în sinea lui gândindu-se la manuscrisul ascuns, dar nu-i venea în minte nimeni care să vrea să-i facă vreun rău.

Capitolul XVIII. MĂRTURISIREA

Lucy şi doamna Jasher aveau o discuţie confidenţială în salonaşul roz. Conform promisiunii, domnişoara Kendal venise ca să împace lucrurile între Profesorul cel coleric şi văduvă. Dar nu era o sarcină uşoară, fiindcă doamna Jasher era pe drept cuvânt indignată de cuvintele aspre spuse împotriva ei. Repeta iar şi iar pe-un ton furios:

— De parcă aş şti ceva despre toată povestea! Păi, draga mea, e ca şi cum mi-ar fi spus că l-am omorât…

Lucy n-a lăsat-o să termine.

— Haide! Haide! a spus ea pe tonul pe care i-ar fi vorbit unui copil arţăgos, ştii cum e tata.

— Mi se pare că tocmai încep să aflu, a spus văduva amar, şi când văd cât de repede crede tot ce-i mai rău despre mine, cred că e mai bine să ne despărţim pentru totdeauna.

— Dar nu vei mai fi lady Braddock.

— Chiar dacă m-aş mărita cu el, tot nu sunt sigură că aş deveni, pentru că am înţeles că fratele lui e sănătos şi provine dintr-o familie longevivă. Şi nu va fi plăcută viaţa cu tatăl tău dacă are un asemenea temperament.

— A făcut asta doar pentru că era aşa agitat. Gândeşte-te la salonul dumitale şi la poziţia pe care vrei s-o ai în Londra.

— Ah, da, a spus doamna Jasher vizibil calmată, aici ai dreptate. La urma urmei, nu poţi găsi bărbatul perfect. Şi un bărbat prea moale e de obicei un prostănac. Nu există trandafir fără spini... Dar zău, draga mea, a privit-o pe Lucy puţin surprinsă, pari foarte dornică să mă căsătoresc cu tatăl tău.

— Vreau să-l văd pe tata bine aranjat înainte să mă căsătoresc cu Archie, a roşit fata. Desigur, tatăl meu e complet nepriceput în treburile casnice şi trebuie servit mereu. Archie, mă bucur s-o spun, poate să se însoare cu mine la primăvară. Vreau să vă căsătoriţi cam în acelaşi timp, iar dumneata ai putea veni să locuieşti la Gartley şi…

— Nu, draga mea, a spus hotărâtă doamna Jasher, dacă mă căsătoresc cu tatăl tău, el doreşte să plecăm imediat în Egipt în căutarea mormântului.

— Ştiu că vrea să-l ajuţi din banii lăsaţi dumitale de fratele decedat. Dar sper că n-ai de gând să mergi pe valea Nilului chiar dumneata?!

— Sigur că nu, a răspuns prompt văduva, eu voi rămâne în Cairo în timp ce Profesorul va pleca în expediţie în Etiopia. Ştiu, Cairo e un loc încântător şi voi putea să mă distrez acolo.

— Deci te-ai hotărât să-l ierţi pe tatăl meu pentru vorbele lui pripite?

— Trebuie, a oftat doamna Jasher, m-am săturat să fiu o văduvă neprotejată de nimeni şi fără o poziţie în societate. Chiar şi cu banii fratelui meu, care oricum nu sunt foarte mulţi, încă voi fi privită pieziş dacă ies în lume. Dar ca doamna Braddock sau ca lady Braddock, nimeni nu va îndrăzni să spună nimic despre mine. Da, draga mea, dacă tatăl tău vine şi-mi cere iertare o va obţine... Noi, femeile, suntem aşa de slabe! ancheiat văduva moralistă de parcă n-ar fi făcut din nevoie o virtute.

După ce aranjaseră lucrurile, cele două femei au discutat prieteneşte o vreme abordând şi subiectul şansei lui Random de a se căsători cu donna Inez. Amândouă au căzut de acord că peruviana era destul de frumoasă, dar nu prea vorbăreaţă. În timp ce ele tăifăsuiau, în cameră a intrat Profesorul Braddock, foarte fercheş şi vioi după plimbarea în aerul rece şi proaspăt. Dotat cu încrederea în sine a savantului, mititelul n-a fost deloc impresionat de primirea rece făcută de doamna Jasher, ci şi-a frecat vesel mâinile.

— Ah, aici erai, Selina! a spus el cu o faţă de măcăleandru cu ochi albaştri. Sper că te simţi bine.

— Cum te poţi aştepta să mă simt bine după ce mi-ai spus? a remarcat doamna Jasher cu reproş, dornică să facă din iertare o virtute.

— Oh, îmi cer iertare, îmi cer iertare! Haide, Selina, doar n-ai de gând să faci caz de-un fleac cum e ăsta?

— Nu ţi-am dat permisiunea să-mi spui Selina.

— Aşa e. Dar pentru că ne vom căsători, ar trebui să mă obişnuiesc să-ţi spun pe numele de botez, draga mea.

— Nu sunt aşa de sigură că ne vom căsători, a spus doamna Jasher înţepată.

— Oh, dar trebuie! a strigat Braddock îngrozit. Mă bazez pe banii tăi să-mi finanţezi expediţia la mormântul reginei Tahoser.

— Văd, a spus văduva rece în timp ce Lucy stătea liniştită şi o lăsa pe femeia mai vârstnică să conducă ostilităţile, că mă vrei pentru banii mei. Nu e vorba de dragoste.

— Draga mea, de îndată ce voi avea răgazul, de exemplu în timpul călătoriei noastre spre Cairo, de unde vom merge pe Nil spre Etiopia, voi fi gata pentru dragoste de câte ori vei dori. Şi, la naiba Selina, “sunt mort după tine”, ca să folosesc o expresie argotică. Eşti o femeie fină şi cu judecată şi mă tem că te iroseşti cu un bătrânel morocănos ca mine.

— Oh, nu, nu! Te rog nu spune asta! a strigat doamna Jasher vizibil mişcată de aceste complimente. Vei fi un soţ foarte bun, dacă vei încerca să-ţi stăpâneşti puţin temperamentul.

— Temperamentul! Temperamentul! Doamne, măi femeie… vreau să spun Selina, am cel mai bun temperament din lume. Totuşi, dacă vrei tu, o să ne stăpâneşti pe el şi pe mine. Vino, a luat-o de mână, hai să fim iar prieteni şi să fixăm data nunţii.

Doamna Jasher nu şi-a retras mâna.

— Deci nu crezi c-aş avea vreo legătură cu crima asta oribilă? a spus ea jucăuşă.

— Nu! Nu! Eram înfierbântat aseară. Am vorbit pripit şi cu asprime. Iartă şi uită, Selina. Eşti nevinovată, absolut nevinovată, deşi mumia s-a găsit în afurisita aia de grădină a ta. La urma urmei sunt mai multe probe împotriva lui Random, decât împotriva ta. Poate că el a pus-o acolo, doar e în drumul lui spre fort. Nu contează. El s-a dezvinovăţit şi, fără îndoială, când îl vom confrunta cu Hervey va putea să-i închidă gura netrebnicului. Sunt chiar sigur că Hervey e un netrebnic, a încheiat Braddock frecându-şi capul chel.

Cele două doamne s-au uitat una la cealaltă uimite neştiind ce să spună. Nu aflaseră nimic despre furtul smaraldelor şi acuzaţiile aduse împotriva lui sir Frank de căpitanul yankeu. Dar cu obişnuita lui zăpăceală, Braddock uitase totul despre asta şi stătea pe scaun frecându-şi capul roz şi flecărind vesel.

— M-am dus cu Hope la taluz, a continuat el, dar nici unul din noi n-a putut vedea vreo urmă de barcă. Sigur, debarcaderul acela e scurt,

rudimentar şi dacă ar veni vreo barcă ar putea să plece fără să lase urme. Poate că aşa a fost. Totuşi trebuie să aşteptăm până-i vedem pe don Pedro şi pe Hervey, iar apoi…

Lucy l-a întrerupt exasperată:

— Despre ce vorbeşti, tată? De ce vorbeşti despre sir Frank în felul acesta?

— Dar ce-ai vrea să spun? i-a întors-o omuleţul. La urma urmei, manuscrisul a fost găsit în camera lui, iar smaraldele au dispărut. Am văzut asta eu însumi, la fel ca Hope şi don Pedro, în prezenţa cărora am deschis sarcofagul mumiei.

Doamna Jasher s-a ridicat uimită bâiguind:

— Smaraldele au dispărut?

— Da! Da! Da! a ţipat iritat Braddock. Nu v-am spus exact asta? Aproape-l cred pe Hervey când îl acuză pe Random, şi totuşi băiatul s-a dezvinovăţit foarte convingător…, într-adevăr, foarte convingător.

— Vrei să ne explici tot ce s-a întâmplat, tată? a spus Lucy care era din ce în ce mai nedumerită de această turuială incoerentă. Suntem complet nelămurite.

— Şi eu, şi Hope, toată lumea! a chicotit Braddock. Ah, da, sigur, voi n-aţi fost de faţă când s-au desfăşurat eve-nimentele.

— Evenimente? Ce evenimente? a-ntrebat doamna Jasher la capătul răbdării.

— Tocmai vreau să vă spun! s-a răstit viitorul ei soţ.

Apoi a relatat tot ce se întâmplase de la sosirea căpitanului Hervey în muzeul de la “Pyramids”. Femeile au ascultat cu interes şi uimire crescândă, întrerupând naratorul doar cu exclamaţii simultane de indignare când au auzit că sir Frank era acuzat. Lucy a ţipat furioasă:

— E absolut, complet, absurd! Sir Frank e un om de onoare.

— Aşa cred şi eu, draga mea, a intervenit doamna Jasher. Şi ce spune despre…?

Braddock a întrerupt-o:

— O să vă spun imediat dacă te opreşti din trăncănit! a ţipat el furios. Tipic pentru o femeie! Cere o explicaţie şi apoi împiedică bărbatul să i-o

dea... Random se apără foarte bine, trebuie să recunosc.

După care a explicat amănunţit ce spusese sir Frank. Când a terminat, Lucy s-a ridicat gata să plece. S-a îndreptat grăbită spre uşă:

— Mă duc să-l văd imediat pe Archie.

— Pentru ce? s-a interesat cu blândeţe tatăl ei.

Lucy s-a întors:

— Nu se poate continua aşa! a spus ea hotărâtă. Doamna Jasher a fost acuzată de dumneata, tată…

— Doar într-un moment de furie, s-a scuzat Profesorul.

— Oricum, a fost acuzată, i-a răspuns Lucy cu încăpăţânare, iar acum marinarul acesta îl acuză pe sir Frank. Cine ştie cine va mai fi acuzat de comiterea acestei crime? O să-l rog pe Archie să se ocupe de asta şi să-l găsească pe adevăratul criminal. Până nu se găseşte vinovatul, prevăd că nu vom avea nici o clipă de linişte.

— Sunt perfect de acord cu tine, a spus sinceră doamna Jasher. Pentru mine însămi mi-aş dori ca misterul acesta să se limpezească... De ce nu mă ajuţi? a adăugat ea întorcându-se spre Braddock care asculta indiferent.

— Dar ajut…, a spus el încet. Intenţionez să-l pun pe Cockatoo pe pistă imediat. O să ia o cameră la “Sailor’s Rest” sub un pretext oarecare şi fără îndoială ca va găsi un indiciu.

— Ce?! a strigat neîncrezătoare văduva. Un sălbatic ca el?!

— Cockatoo e mult mai deştept, decât un alb obişnuit, a răspuns sec Braddock, mai ales în urmărirea unei piste. Dacă e să afle cineva adevărul, atunci el va fi acela. Am mai mare încredere în Kanaka, decât în tânărul Hope.

— Prostii! a ţipat Lucy apărându-şi iubitul. Archie e cel care-l va descoperi pe asasin. O să-l întâlnesc imediat. Dar dumneata, tată?

— Eu, draga mea, a spus calm Profesorul, voi rămâne aici şi voi face pace cu viitoarea doamnă Braddock.

— Deja ai făcut! a spus văduva cu eleganţă.

I-a întins mâna pe care, pe neaşteptate, Profesorul a sărutat-o, după care s-a aşezat înapoi pe scaun părând destul de jenat de această izbucnire de bărbat galant. Văzând că totul merge bine, Lucy a lăsat cuplul mai vârstnic

să-şi continue idila şi s-a grăbit spre locuinţa ocupată de Archie, în sat. Dar s-a întâmplat ca el să nu fie acolo şi proprietăreasa nu ştia când se întoarce. Cam enervată de asta, fiindcă voia foarte mult să-şi descarce sufletul, domnişoara Kendal mergea tristă spre “Pyramids”. Pe drum a fost oprită de văduva Anne, care arăta mai deprimată şi mai mohorâtă ca oricând şi cam ameţită de-o porţie bunicică de gin. Nu era beată, dar avea limba mai slobodă ca de obicei şi jelea, aparent, dintr-un motiv necunoscut. Spunea că o oprise pe Lucy ca ea să ceară înapoi de la domnul Hope nişte articole de îmbrăcăminte care-i fuseseră împrumutate ca să-l sprijine în eforturile artistice. Acestea erau mai precis un şal, o fustă şi un corsaj de-o valoare extraordinară, iar doamna Bolton voia înapoi sau hainele sau banii pe ele. A menţionat c-ar fi preferat suma de cinci lire.

— De ce nu-i ceri chiar dumneata lucrurile domnului Hope? a spus Lucy prea nerăbdătoare ca să suporte bombănelile bătrânei. Dacă i-ai dat lucrurile, cu siguranţă că o să ţi le dea înapoi.

— Dacă nu sunt deja pătate de vopsea…, s-a văicărit văduva Anne. I-a spus lu’ Sid al meu că le vrea pentru un model ca să le poarte când o pictează. Sid mi-a cerut şi io i le-am dat lu’ Sid şi Sid le-a dat mai departe bunului domn al matale. Era o fustă aproape nouă şi un corsaj tare frumos împodobit şi un şal în carouri pe care-l aveam de la mama. Ba nu, s-a corectat femeia, era un şal închis la culoare cu buline roşii şi…

— Cere-le domnului Hope, cere-le domnului Hope! a strigat domnişoara Kendal nerăbdătoare. Eu nu ştiu nimic despre lucrurile astea.

Şi-a smuls rochia din încleştarea văduvei Anne şi s-a grăbit spre casă. Doamna Bolton s-a văitat tare văzându-se părăsită astfel şi a luat-o pe drumul spre locuinţa lui Hope, hotărâtă să rămână acolo până când artistul îi înapoiază hainele.

Pe moment Lucy nu s-a gândit prea mult la această discuţie, dar apoi i s-a părut foarte straniu că Archie împrumutase haine de la doamna Bolton prin intermediul lui Sidney. Nu că ar fi fost ciudat ca Archie să aibă nevoie de ele, dacă dorise să îmbrace un model. Dar putea mai uşor să ia de la proprietăreasă sau, dacă le voia de la văduva Anne, să le împrumute direct fără să apeleze la Sidney. Atunci de ce mortul acţionase ca intermediar? Era

o întrebare la care nu era uşor de răspuns, totuşi Lucy îşi dorea mult răspunsul pentru că-şi amintise brusc că o femeie în rochie neagră şi cu un şal tot negru pe cap fusese văzută de Eliza Flight, servitoarea de la “Sailor’s Rest”, vorbind cu Bolton prin fereastră. Hainele serviseră pentru o deghizare, iar persoana care le împrumutase dorise să dea impresia că văduva Anne vorbeşte cu fiul ei? O gheară rece i-a încleştat inima lui Lucy pe drumul spre casă pentru că vorbele doamnei Bolton păreau să-l implice indirect pe Hope în mister. S-a hotărât să-l întrebe despre asta imediat ce el va veni seara ca de obicei, să-i facă o vizită.

La cină, Profesorul era într-o dispoziţie excelentă şi chiar s-a comportat galant făcându-i lui Lucy complimente pentru administrarea casei. A menţionat, de asemenea, că speră ca doamna Jasher să fie o gospodină excelentă, ca şi ea. La cafea şi-a informat fiica vitregă că reuşise să câştige complet inima văduvei îngenunchind la picioarele ei şi retrăgându-şi apoi acuzaţiile. Hotărâseră să se căsătoreasca în mai, la o săptămână sau două după ce Lucy devenea doamna Hope. În toamna următoare urmau să plece în Egipt şi să rămână în străinătate un an sau mai mult.

— De fapt, a spus Profesorul punând jos ceaşca şi pregătindu-se să plece, totul s-a aranjat excelent. O să mă căsătoresc cu doamna Jasher, tu, draga mea, o să te căsătoreşti cu Hope şi…

— Şi sir Frank o să se însoare cu donna Inez! a terminat repede Lucy.

— Asta, a remarcat rigid Braddock, depinde în totalitate de ce va spune de Gayangos despre acuzaţiile lui Hervey.

— Sir Frank e nevinovat!

— Aşa sper şi cred. Dar va trebui să-şi dovedească nevinovăţia. Voi face tot ce pot şi i-am trimis veste lui don Pedro să vină aici. Putem discuta despre asta.

— Putem să fim de faţă şi eu şi Archie? a-ntrebat domnişoara Kendal agitată.

Oarecum spre surprinderea ei, Profesorul a cedat imediat.

— Sigur că da, draga mea. Cu cât avem mai mulţi martori cu atât mai bine va fi. Trebuie să facem tot ce putem să rezolvăm problema asta.

Lucrurile fuseseră aranjate şi când Archie a urcat în salon, Lucy l-a informat că Braddock era în muzeu cu don Pedro şi-i spunea ce se întâmplase. Hope s-a bucurat să afle că Lucy obţinuse consimţământul Profesorului ca ei să fie de faţă, fiindcă misterul oribilei morţi a lui Bolton îl irita şi dorea foarte mult să afle adevărul. De fapt, deşi nu-şi dădea seama de asta, el suferea de o "criză a detectivului" şi voia să rezolve misterul.

S-a dus bucuros în muzeu cu iubita lui. Destul de ciudat, după cum şi-a amintit Lucy ulterior, când era deja prea târziu ca să vorbească, ea a uitat complet să-i repete ce spusese văduva Anne despre hainele împrumutate.

Don Pedro, mai rigid şi mai demn ca oricând, era în muzeu cu Braddock. Cei doi erau aşezaţi pe scaune confortabile, iar Cockatoo, la oarecare distanţă, lustruia cu o cârpă lada mumiei verzi, obiectul fatal care declanşase toate problemele. Lucy se aştepta oarecum s-o vadă pe donna Inez, dar de Gayangos i-a explicat că o lăsase la "Warrior Inn" scriind nişte scrisori. După ce domnişoara Kendal şi Hope s-au aşezat, peruvianul s-a arătat foarte surprins de acuzaţiile care fuseseră aduse împotriva lui sir Frank.

— Dacă pot să vorbesc despre asemenea lucruri în prezenţa unei doamne, a remarcat el făcând o plecăciune spre Lucy.

— Oh, da! a răspuns ea cu entuziasm. Ştiu totul despre acuzaţii. Şi mă bucur că sunteţi aici, don Pedro, fiindcă vreau să spun că nu cred că e măcar un cuvânt adevărat în toate astea.

— Nici eu, a spus hotărât peruvianul.

— De acord, de acord! a strigat Braddock radios. Dar tu, Hope?

— Eu n-am crezut nimic chiar înainte să aud apărarea lui Random, a spus Archie cu un zâmbet strâmb. V-aţi întâlnit personal cu căpitanul Hervey, domnule? s-a întors el spre don Pedro. A plecat spre Pierside să vă caute.

— Nu l-am văzut, a declarat de Gayangos în felul lui demn, şi-mi pare rău, pentru că vreau să-l întreb ce-i cu acuzaţiile pe care a îndrăznit să le aducă bunului meu prieten, sir Frank Random. Aş vrea să fie aici chiar în clipa asta ca să-i pot spune ce cred despre acuzaţii.

Exact în timp ce don Pedro vorbea, s-a produs ceva neaşteptat, de parcă un duh i-ar fi ascultat comanda. Ca şi cum ar fi fost adus de o vrajă, în cameră a apărut căpitanul american, dar n-a ieşit din podea, ci a intrat pe uşă. O servitoare l-a poftit înăuntru anunţându-i numele, apoi a ieşit repede ca să evite mânia stăpânului pentru că intrase în spa-ţiul sacru al muzeului.

Căpitanul Hervey, foarte amuzat de surprinderea exprimată de fiecare faţă, a înaintat legănându-se, cu pălăria pe cap şi ţigara de foi în colţul gurii, ca de obicei. Dar când a văzut-o pe Lucy, a renunţat la amândouă cu o politeţe neaşteptată din partea unui marinar aşa de necioplit, repezit şi grosolan.

— Îmi cer scuze c-am venit aici neinvitat, a început Hervey stângaci, dar am umblat după don Pedro prin tot Pierside şi tot satul acesta. Mi s-a spus la poliţie că dumneata, s-a întors spre de Gayanos, veneai încoace, aşa că iată-mă gata de-o discuţie între patru ochi.

Peruvianul s-a uitat grav la faţa lui Hervey, bine luminată de numeroasele lămpi puternice cu care era plin muzeul, apoi s-a ridicat să facă o plecăciune.

— Sunt bucuros să vă cunosc, domnule, a spus el politicos fixându-l cu şi mai mare atenţie. Cu permisiunea gazdei noastre, vă rog să luaţi loc.

S-a întors spre Braddock, iar acesta a răspuns repede:

— Desigur! Desigur! Cockatoo?

— Scuze, permiteţi-mi! a spus de Gayangos aducând un scaun şi rămânând cu ochii fixaţi pe căpitan care era cam încurcat de atâta curtoazie. Luaţi loc, señor, apoi putem vorbi.

Hervey s-a aşezat tăcut aproape de peruvian care s-a aplecat în faţă întinzându-i un port-ţigaret de argint.

— Vreţi o ţigară?

— Nu, mulţumesc. O să fumez o ţigară de foi dacă domnişoara nu se supără.

Lucy, care ca şi Archie, şi Profesorul, era încurcată de politeţea lui don Pedro, i-a răspuns:

— Deloc! Vă rog, fumaţi!

Retrăgând port-ţigaretul, don Pedro l-a lăsat să cadă. Fiindcă el n-a făcut nici o mişcare să-l ridice, Hervey, destul de enervat pe el însuşi că e aşa de politicos cu un gălbejit, cum îi spunea el lui de Gayangos, a fost obligat să se întindă să-l ia. Pe când i-l întindea lui don Pedro, ochii peruvianului s-au luminat, el a dat din cap cu gravitate şi a spus:

— Mulţumesc, Vasa!

Schimbându-se la faţă, Hervey a sărit de pe scaun de parcă l-ar fi împuns cineva cu un vârf de lance.

Capitolul XIX. MAI APROAPE DE ADEVĂR

Câteva clipe a fost linişte. Lucy şi Archie au rămas încremeniţi pentru că erau prea surprinşi că don Pedro îl recunoscuse în căpitanul Hervey pe marinarul suedez Vasa şi nu puteau vorbi sau face vreo mişcare. Dar Profesorul n-a părut prea uimit şi singurul sunet care a tulburat tăcerea a fost chicotitul lui drăcesc. Poate că omuleţul depăşise faza în care ceva îl mai putea uimi sau, ca şi eroul lui Molière, era surprins doar dacă găsea calitatea în locuri neaşteptate. Cât despre peruvian şi căpitan, săriseră amândoi în picioare uitându-se ţintă unul în ochii celuilalt ca doi câini de luptă. Hervey a fost primul care şi-a recăpătat glasul:

— Cred că m-aţi luat drept altcineva! a spus el încercând să-l domine din priviri pe don Pedro, pentru a cărui naţionalitate avea cel mai profund dispreţ după ce călătorise atât de mult pe coasta sud-americană.

Dar de Gayangos era un adversar neclintit.

— Nu cred, a replicat el liniştit înfruntându-l curajos pe falsul american. Nu uit niciodată o faţă şi a ta e una specială. Când ai vorbit prima dată, mi s-a părut că-ţi recunosc vocea. Toată treaba cu scaunele a fost ca să fiu mai aproape şi să-ţi văd cicatricea de pe tâmpla dreaptă. Observ că e încă acolo. De asemenea, am lăsat să-mi cadă port-ţigaretul şi te-am forţat să-l ridici ca atunci când întinzi braţul să pot să-ţi văd semnul de pe încheietura stângă. E un şarpe în jurul soarelui, cel pe care Lola Farjados te-a convins să ţi-l tatuezi când erai în Lima acum treizeci de ani. Ochii îţi sunt albaştri şi luminoşi, iar pentru că aveai douăzeci de ani când te-am cunoscut eu, trebuie să ai cincizeci acum… exact vârsta de care arăţi.

— Drace! a spus rece Hervey aşezându-se să fumeze.

Don Pedro s-a întors spre Archie şi Braddock.

— Domnule Hope! Profesore! Dacă vă amintiţi descrierea pe care i-am făcut-o lui Gustav Vasa, vă rog să vedeţi că se potriveşte exact acestui om.

— Da, a afirmat Archie fără ezitare, deşi nu vad tatuajul de pe încheietura stângă despre care vorbiţi.

Hervey, care fuma încă, nu s-a oferit să arate simbolul tatuat, dar pe neaşteptate Braddock a sărit în ajutorul lui don Pedro remarcând:

— E clar că omul e Vasa. N-aş putea să spun dacă e suedez sau american. Dar e acelaşi om pe care l-am întâlnit acum treizeci de ani la Lima după război.

Hervey şi-a întors încet către savant privirea ochilor albaştri cu o licărire în adâncuri.

— Deci m-ai recunoscut? a întrebat el tărăgănat, cu accentul lui de yankeu.

— Te-am recunoscut în clipa în care te-am angajat să te duci cu “Diver” la Malta ca să aduci înapoi mumia, i-a replicat Braddock, dar nu-mi convenea să te demasc. Nu m-ai recunoscut?

— Păi, nu! a spus Hervey mai tărăgănat ca oricând. N-am memoria feţelor, dar tu şi don Pedro păreţi s-o aveţi. Hmmm! şi-a împins scaunul şi l-a înfruntat deschis pe Braddock. N-aş crede că e prea înţelept să-l sprijini pe don, domnule!

Ochii mici ai lui Braddock aruncau scântei. A spus foarte dispreţuitor:

— Nu mi-e frică de tine! N-am făcut niciodată ceva pentru care m-ai putea şantaja, căpitane Hervey sau Gustav Vasa, sau oricum te-o fi chemând.

Căpitanul a spus rece:

— Ai fost totdeauna un om foarte abil, dar mi se pare că şi oamenii ăştia fac greşeli când se cred prea deştepţi.

Braddock a ridicat din umeri şi don Pedro a intervenit remarcând furios:

— Asta n-are nici o importanţă. Căpitane Hervey, negi că eşti Gustav Vasa când te-am pus în faţa acestor probe?

Hervey şi-a suflecat mâneca stângă a jachetei marinăreşti şi a expus încheietura dezgolită care purta simbolul soarelui încercuit de-un şarpe. A spus rar:

— Ajunge? Sau vreţi să vă uitaţi la asta?

A întors capul ca să-şi arate cicatricea de pe tâmpla dreaptă:

— Deci admiţi că eşti Vasa?

— Da, a repetat tărăgănat căpitanul, ăsta-i unul din numele mele, aşa cred, deşi nu l-am mai folosit de când am vândut blestemata aia de mumie

la Paris acum treizeci de ani. Nu-i nimic mai bun ca banul.

— Nu sunteţi suedez? a-ntrebat timidă Lucy.

— Cred că sunt un cetăţean al lumii, a replicat Hervey foarte politicos, iar America e casa mea la fel ca orice alt colţ al lumii. Aş putea fi suedez sau danez, sau meridional, dacă vreau. Numele meu ar putea fi Vasa sau Hervey, sau oricare doriţi. Dar cred că-s un bărbat din cap până-n picioare.

— Şi un hoţ! a ţipat don Pedro care se reaşezase, dar reuşea cu greu să se abţină.

— Nu al smaraldelor alea, i-a replicat rece căpitanul. Doamne, când mă gândesc ce şansă am pierdut! Puteam să le fur acum treizeci de ani şi de curând. Da' n-am ştiut nimic… n-am ştiut nimic, a repetat Hervey cu regret, cu ochii lui albaştri strălucitori aţintiţi pe mumie. Aş putea să-mi dau şuturi singur, domnilor, când mă gândesc la ce am pierdut!

— Deci n-ai furat tu manuscrisul odată cu mumia?

— Ba da, s-a întors Hervey nervos spre Archie, care vorbise, da' era într-o limbă păsărească şi n-am înţeles o iotă. Dacă aş fi ştiut-o, aş fi aflat de smaraldele alea blestemate.

— Ce-ai făcut cu copia manuscrisului pe care l-ai furat? a-ntrebat aspru don Pedro. Ştiu că era o copie, fiindcă tatăl meu mi-a spus. Am originalul, dar transcrierea, şi nu o traducere aşa cum mi-am închipuit, a apărut astăzi în camera lui sir Frank Random ascunsă în spatele unor cărţi.

Hervey n-a făcut nici o mişcare, a fumat mai departe cu ochii ţintă pe covor. Totuşi, Archie, care-l privea cu atenţie, a observat că era mai speriat decât voia să pară. Explicaţia îl luase prin surprindere.

— Spune! a ţipat aspru peruvianul.

Hervey şi-a ridicat privirea fixându-l pe don cu ochi răi. A spus:

— Ascultă, dacă n-ar fi prezentă o doamnă ţi-aş arăta că nu primesc ordine de la un gălbejit… adică de la nici un don necinstit.

— Lucy, draga mea, lasă-ne! a spus Braddock ridicându-se foarte agitat. Trebuie să lămurim problema asta de la rădăcină, iar dacă Hervey poate explica mai bine în absenţa ta... Cred c-ar trebui să pleci.

Deşi domnişoara Kendal era foarte nerăbdătoare să audă tot ce era de spus, şi-a dat seama că e mai bine să asculte acest sfat, mai ales că Hope i-a

înghiontit semnificativ braţul.

— O să plec, a spus ea moale lăsându-se însoţită până la uşă de iubitul ei şi oprindu-se acolo a şoptit către Archie: să-mi spui ce se întâmplă.

După ce el a aprobat înclinând capul, fata s-a retras rapid. Tânărul a închis uşa şi s-a întors la locul lui la timp ca să-l audă pe don Pedro repetând cererea de a primi o explicaţie.

— Şi dacă nu vreau?! a spus căpitanul care se simţea mai în largul lui de când domnişoara părăsise camera.

— Atunci o să pun să fi arestat, a fost replica.

— Pentru ce?

— Pentru furtul mumiei.

Hervey a râs răguşit.

— Mi se pare că legea n-are ce să-mi facă după treizeci de ani şi încă într-o ţară de nimic cum e Peru. S-au schimbat cincizeci de guverne de când am şutit mumia.

Asta era perfect adevărat şi nu era nici o şansă ca marinarul să fie adus în faţa justiţiei. Don Pedro părea destul de nemulţumit şi a plecat ochii sub greutatea privirii lui Hervey, ceea ce nu era cinstit având în vedere că don Pedro era personajul pozitiv în timp ce căpitanul era cel negativ. don Pedro a mormăit:

— Doar nu te aştepţi ca eu să te iert pentru furt?!

— Cred că nu mă aştept la nimic, i-a replicat rece Hervey. Am furat mortăciunea, nu zic ba, şi…

— După ce tatăl meu te tratase ca pe un fiu! a spus cu amărăciune don Pedro. Erai fără casă şi fără prieteni, iar tatăl meu te-a primit doar ca să constate apoi că l-ai jefuit de lucrul cel mai de preţ.

Căpitanul a avut bunul simţ să roşească şi s-a foit neliniştit pe scaun.

— Nimic mai adevărat, a mârâit el ferindu-şi privirea. Cred că sunt soi rău, asta e. Dar un prieten de-al meu voia mortu’ şi mi-a oferit o groază de dolari să fac treaba.

— Vrei să spui că altcineva ţi-a cerut s-o furi?

— Nu, a intervenit Braddock pe neaşteptate, fiindcă eu eram prietenul.

— Dumneata!

Don Pedro s-a întors spre el extrem de uluit, dar Profesorul l-a înfruntat senin ştiindu-se nevinovat.

— Da, a spus el liniştit, după cum v-am spus, eram în Peru acum treizeci de ani. Căutam exemplare de mumii Inca. Vasa, omul căruia acum îi spunem Hervey, mi-a promis că va obţine un exemplar splendid de mumie şi eu am aranjat să-i dau o sută de lire ca să mi-l dea. Dar vă jur, de Gayangos, a continuat sincer omuleţul, că nu ştiam că vrea să fure mumia de la dumneata.

— Ştiai că e “mumia verde”? a-ntrebat don Pedro răstit.

— Nu, ştiam doar că e... o mumie.

— Şi Vasa ţi-a dat-o?

— Nu, a răspuns cel care purta pe atunci acel nume. Profesorul s-a dus la Cuzco şi a dat de bucluc…

— Am fost dus în munţi de nişte indieni, a intervenit Profesorul, şi am scăpat din captivitate abia după un an. Nu m-a deranjat asta, pentru că mi-a dat posibilitatea să studiez o civilizaţie în declin. Dar când am fost iar liber şi m-am întors în Lima, am aflat că Vasa părăsise ţara cu mumia.

— Aşa e, a recunoscut Hervey, m-am îmbarcat ca ofiţer secund pe un vas cu pânze care mergea spre Europa, şi fiindcă, de când săltasem mumia, nu prea mai eram în siguranţă, am luat-o cu mine şi-am dus-o la Paris unde am vândut-o pe câteva sute de lire. După asta mi-am schimbat numele şi-am dus-o de minune. N-am mai auzit iar de blestemăţia asta până când Profesorul, aici de faţă, a apărut cu domnu’ Bolton la Pierside şi m-a rugat s-o aduc din Malta cu “Diver”. Recunosc, a fost ce se cheamă o coincidenţă, a adăugat molcom Hervey, da’ mi-a fost ciudă când am auzit că Profesorul a plătit nouă sute pe-un lucru pe care io-l prăduisem cu două. Dac-aş fi ştiut de smaraldele alea blestemate aş fi deschis lada când era la bord şi le-aş fi luat chiar eu. Da’ n-am ştiut nimic şi nici Bolton nu mi-a spus.

— Cum putea, a întrebat liniştit Braddock, când nu ştia că sunt ascunse giuvaeruri cu mumia? Nici eu n-am ştiut. Şi am explicat de ce voiam mumia. Dar nu mi-am dat seama niciodată, până nu te-am auzit vorbind despre asta, că această mumie, a arătat cu capul spre lada verde, era cea pe

care ai furat-o la Lima de la de Gayangos. Dar trebuie să-mi faci dreptate, căpitane Hervey, şi să-i spui lui don Pedro că eu n-am aprobat niciodată furtul.

— Nu, cred că ai fost destul de cinstit! Păcatul apasă pe umerii mei şi nu cer să-mi fie ridicată povara.

— Ce-ai făcut cu copia manuscrisului? a-ntrebat don Pedro.

Hervey s-a gândit îndelung.

— Nu mai ştiu. Am găsit o polologhie în latină odată cu mumia când am furat-o din casa din Lima, dar am uitat complet ce s-a întâmplat cu ea. Poate i-am dat-o omului din Paris şi el a vândut-o odată cu mumia către omul din Malta.

— Dar îţi spun că această copie a fost găsită în camera lui sir Frank, a insistat de Gayangos. Cum a ajuns acolo?

Căpitanul Hervey s-a ridicat şi a început să se plimbe prin cameră. Când Cockatoo i-a stat în cale, pur şi simplu el i-a dat cu piciorul perfect calm. S-a oprit în faţa lui Archie, în timp ce Cockatoo s-a ferit din calea lui, privindu-l furios şi a întrebat:

— Dumneata ce crezi, domnule Hope?

— Nu ştiu ce să cred, a replicat tânărul pictor repede, doar că sir Frank mi-e bun prieten şi-l cred pe cuvânt că nu ştie nimic despre felul în care manuscrisul a ajuns să fie ascuns în biblioteca lui.

— Hmm! a făcut Hervey dispreţuitor reîncepând să se plimbe încolo şi-ncoace în tăcere. Nu cred că prietenul dumitale e aşa de nevinovat.

Hope a sărit în picioare. A spus răspicat:

— Asta-i o minciună!

— Pentru asta te-aş împuşca dac-am fi în Chile! a izbucnit căpitanul.

— Se poate, i-a replicat rece artistul, dar şi eu mânuiesc bine revolverul. Îţi repet că minţi. Random nu-i omul care să comită o crimă atât de atroce.

— Atunci cum a ajuns manuscrisul în camera lui? l-a întrebat Hervey.

— Încearcă să afle şi când o va face, va veni aici să ne spună tuturor, căpitane Hervey. Dar te întreb pe ce bază îl acuzi. Oh, ştiu ce-ai spus astăzi,

a adăugat Hope cu un gest de dispreţ, dar nu poţi dovedi că Random a luat manuscrisul.

— Dacă e-n camera lui, după cum aţi recunoscut, pot. Hervey vorbea ca un om mai cult. Ascultaţi-mă. După cum am spus, copia trebuie să fi ajuns la omul din Malta odată cu mumia. Ei, atunci, Profesorul, aici de faţă, a cumpărat şi manuscrisul, şi mumia.

— Nu, l-a contrazis foarte agitat omuleţul. Bolton mi-a descris în amănunt mumia în scrisoare, dar nu mi-a spus nimic despre vreun manuscris.

— Nici n-avea de ce, a observat Hervey, din moment ce ştia latina.

— Da, cunoştea limba, a admis stânjenit Braddock, îl învăţasem chiar eu. Dar vrei să spui că a luat manuscrisul, l-a citit şi intenţiona să ascundă existenţa smaraldelor?

Hervey a clătinat capul de trei ori şi a răsucit în gură ţigara de foi. Apoi a întrebat liniştit, cu ochii ţintă la Profesor:

— Cum altfel puteţi explica toată afacerea? Bolton trebuie să fi avut manuscrisul, fiindcă eu nu-mi aduc aminte să fi făcut cu el altceva decât să-l pun lângă mumie. El, după cum aţi admis, nu v-a spus nimic despre asta în scrisoare. Ei, mie mi se pare că avea de gând să aducă mumia în Anglia şi să fure smaraldele când era în siguranţă pe uscat.

— Dar putea să facă asta pe vas, a spus repede Archie.

— Nu cred, nu atâta timp cât eu eram prin preajmă, a spus calm Hervey. I-aş fi înţeles jocul şi l-aş fi obligat să împărţim profitul.

— Îndrăzneşti să spui asta? a strigat cu furie de Gayangos.

— Stai calm. Îndrăznesc să spun orice îmi trece prin tărtăcuţă, poţi să fi sigur. N-am de gând să mă dau înapoi în faţa unui gălbejit…

Braţul lung al lui don Pedro a zvâcnit scurt şi Hervey a fost proiectat în zid. Şi-a strecurat mâna în buzunarul de la şold cu un zâmbet strâmb, dar înainte să poată folosi revolverul pe care l-a scos Hope i-a deviat braţul, iar glonţul s-a dus spre tavan. Tânărul a ţipat:

— Lucy!

Ştia că salonul e deasupra lor şi într-o clipă a zburat pe uşă urcând în goană scările. Hervey a părut copleşit de ruşine, ca şi cum ar fi putut s-o

împuşte pe fată, şi a pus înapoi revolverul în buzunar ridicând din umeri.

— O să urc să-mi cer scuze, i-a spus el lui don Pedro care s-a înclinat grav.

— Să te ia dracu, domnule, puteai să-mi împuşti fata! a strigat Braddock. Salonul unde stă ea e exact deasupra şi…

În timp ce el vorbea s-a deschis uşa, iar Lucy a intrat la braţul lui Archie. Era palidă de frică, dar nevătămată. Se pare că glonţul trecuse prin fereastră la mare distanţă de unde stătea ea. Hervey i-a spus ruşinat:

— Primiţi scuzele mele cele mai umile, domnişoară.

— O să-ţi frâng gâtul, ticălosule! a mârâit Hope cu un aer periculos. Cum îndrăzneşti să tragi cu pistolul aici şi…

— E-n regulă, a intervenit Lucy împăciuitoare. Sunt bine. Dar voi rămâne aici pentru restul discuţiei, căpitane Hervey, fiindcă sunt sigură că nu vei trage în prezenţa unei doamne.

— Nu, domnişoară, a mormăit căpitanul.

Iar când furiosul Profesor l-a invitat din nou să vorbească, şi-a reluat povestea pe un ton mai potolit şi cu o privire încăpăţânată:

— Ei, cum spuneam, Bolton avea de gând s-o şteargă cu smaraldele, dar cred că sir Frank i-a luat-o înainte şi l-a băgat în lada aia blestemată după ce-a jefuit smaraldele. Apoi a luat manuscrisul, pe care l-a găsit la Bolton, şi l-a ascuns printre cărţile lui, după cum spuneţi, iar nenorocita de mumie a lăsat-o în grădina bătrânei de care vorbeaţi. Cred că asta am avut de spus.

— E doar o teorie, a spus don Pedro pe un ton arţăgos.

— Şi nu-i nici un cuvânt adevărat aici! a spus Lucy indignată apărându-l pe Frank Random.

— Nu se cade ca eu să vă contrazic, domnişoară, a spus Hervey tot umil, dar vă întreb, dacă ce spun nu-i adevărat, cum a ajuns copia manuscrisului în camera aristocratului?

Nimeni n-a răspuns şi deşi toţi cei de faţă, cu excepţia lui Hervey, credeau în nevinovăţia lui Random, nimeni n-a putut explica. Replica s-a dat mai târziu când ofiţerul însuşi a apărut îmbrăcat pentru cină. A păşit pe

neaşteptate, în cameră, cu donna Inez la braţ şi imediat şi-a cerut scuze faţă de de Gayangos.

— V-am căutat la han, domnule, şi pentru că nu eraţi acolo am adus-o pe fiica dumneavoastră cu mine ca să vă explic ce-i cu manuscrisul.

— Ah, da, despre asta vorbeam acum. Cum a ajuns în camera dumneavoastră, domnule?

Random a arătat spre Hervey.

— Ticălosul ăsta l-a pus acolo, a spus el hotărât.

Capitolul XX. SCRISOAREA

La această a doua insultă Archie se cam aştepta să-l vadă pe căpitan scoţând iar revolverul şi trăgând. De aceea a sărit în picioare rapid ca să evite încă o dată vreo nenorocire. Dar poate că pătimaşul american era impresionat de prezenţa unei alte doamne, fiindcă adesea bărbaţii cei mai aventuroşi sunt timizi în prezenţa sexului frumos, aşa că el a rămas calm unde era şi nici măcar nu s-a opus. Don Pedro a dat mâna cu sir Frank şi atunci Hervey a zâmbit blând şi a spus batjocoritor:

— Văd că nu credeţi teoria mea.

— Despre ce teorie e vorba? s-a interesat repede Random.

— Hervey declară că l-ai omorât pe Bolton, ai furat manuscrisul de la el şi l-ai ascuns în camera ta, i-a relatat pe scurt Archie.

— Nu pot găsi nici o altă explicaţie pentru prezenţa lui în acea cameră, a observat americanul cu un rânjet. Dacă greşesc, poate acest aristocrat ferchezuit mă va corecta.

Random era pe cale s-o facă pe un ton destul de pătimaş când a fost împiedicat de donna Inez. După cum am spus mai devreme, această tânără vorbea foarte rar. De obicei doar înfrumuseţa peisajul fără să se deranjeze să-i încânte pe cei de faţă cu vocea sa. Dar acuzaţiile aduse baronetului, pe care se pare că-l iubea, au transformat-o într-o adevărată luptătoare şi bună vorbitoare. Dându-l la o parte pe micuţul Profesor care-i stătea în cale, s-a avântat înainte şi a vorbit îndelung. Hervey care se făcuse mic pe scaunul lui, s-a văzut pus în faţa unui adversar care-l găsea dezarmat. Nu putea folosi forţa, ea îl domina din priviri şi când îndrăznea să deschidă gura, cuvintele lui puţine şi timide erau acoperite repede de torentul revărsat de pe buzele peruvienei. Toţi au fost atât de uimiţi de această izbucnire, de parcă ar fi vorbit un câine. Era un miracol ca donna Inez, care până atunci tăcuse tot timpul, vorbea aşa de liber şi cu atâta forţă. Articula cuvintele foarte distinct, într-o engleză excelentă:

— Eşti o javră şi un mincinos! Ce spui despre sir Frank e o nebunie, o prostie! În Genova, nici tatăl meu, nici eu n-am vorbit despre manuscris.

Atunci cum ar fi putut sir Frank omorî pe acel biet om când nu avea nici un motiv…

— Pentru smaralde, a îngăimat Hervey.

— Pentru smaralde! a repetat dispreţuitoare domnişoara, sir Frank e bogat. Nu are nevoie să fure ca să aibă mulţi bani. E un om de onoare, nu omoară cum ai făcut dumneata.

Hervey a sărit în picioare uimit, dar sfidător şi a văzut ca era înconjurat de feţe ostile.

— Cum am făcut eu! Păi eu sunt…

Donna Inez l-a întrerupt:

— Eşti un criminal. Chiar cred că dumneata, da, că dumneata, l-a împuns acuzatoare cu degetul, l-ai omorât pe sărmanul om care-i aducea Profesorului mumia. Dac-ai fi în ţara mea aş pune să fi biciuit ca un câine! Porc yankeu, drojdia…

— Ajunge, Inez! i-a comandat de Gayangos. Dorim să-l facem pe acest domn să spună adevărul şi nu aşa trebuie procedat.

— Domn! l-a îngânat peruviana. Nu e un domn! Adevărul! Nu scoţi nici o fărâmă de adevăr de la el, porcul porcilor!

Apoi, fiindcă era prea furioasă ca să găsească cuvintele în engleză, a continuat în spaniolă, care e o limbă mult mai bogată în înjurături relativ politicoase. Cuvintele, pur şi simplu, se revărsau din gura ei şi arăta la fel de înfricoşătoare ca Bellona, zeiţa războiului. Ascultându-i cuvintele şi privind faţa ei, de obicei frumoasă, acum lipsită de tot farmecul, Archie s-a felicitat în sinea lui că nu ea este viitoarea lui mireasă. Se mira că sir Frank, un om blând, cumsecade, îndrăznea să o facă “lady Random” pe această femeie plină de temperament. Poate că tânărul a crezut că fata merge prea departe, fiindcă a atins-o neliniştit pe braţ. Imediat mânia donnei Inez a dispărut şi ea s-a lăsat condusă spre un scaun şoptind:

— De dragul tău, îngerul meu, eram furioasă.

Apoi a păstrat tăcere urmărind toate întâmplările cu ochi strălucitori, dar cu gura închisă.

— Ei, a mormăit Hervey în felul lui tărăgănat, acum că doamna şi-a uşurat sufletul aş vrea să ştiu de ce acest aristocrat spune că i-am pus

manuscrisul în cameră.

— O să afli imediat, a spus repede Random. N-ai venit să mă vezi acum o zi sau două?

— Aşa e, domnule. Voiam să vă spun ce-am descoperit ca să mă plătiţi să-mi ţin gura dacă vă simţiţi ame-ninţat. Am întrebat unde e camera dumneavoastră, domnule, şi am intrat direct fiindcă ordonanţa nu era la uşă.

— Aşa e, ai stat în camera mea câteva minute.

— Vreo cinci, a continuat imperturbabil americanul. Şi pe urmă am coborât.

— Te-ai întâlnit cu servitorul meu care ţi-a spus că nu mă întorc decât peste cinci-şase ore.

— E exact cum spuneţi, domnule. Mi-a părut rău că nu v-am găsit, dar fiindcă timpul meu e valoros a trebuit să mă întorc la Pierside. Pentru că nu v-am găsit am venit să-l văd pe Profesor aici şi i-am spus lui ce-am descoperit.

— Ai descoperit cai verzi pe pereţi, a spus Random dispreţuitor, dar nu asta-i problema. Cred că dumneata şi numai dumneata ai putut să ascunzi manuscrisul acela printre cărţile mele cu intenţia să fie descoperit şi eu să fiu implicat în crima asta.

— Lacheul dumitale ţi-a spus toate astea? s-a interesat rece Hervey.

— Ordonanţa mea nu mi-a spus nimic! doar că ai fost în camera mea, unde n-aveai ce căuta.

— Atunci, a spus americanul liniştit şi hotărât, nu înţeleg, domnule, cum de arunci vina pe mine.

— Dacă dumneata mă acuzi, de ce nu te-aş acuza şi eu? i-a replicat Random.

— Pentru că eşti vinovat, iar eu nu sunt, a izbucnit americanul.

— Nu e clar, nu e clar, a murmurat Braddock frecându-şi mâinile.

Random n-a dat nici o atenţie întreruperii.

— Am auzit de la domnul Hope şi Profesorul Braddock despre faptele pe care-ţi bazezi acuzaţia şi le-am explicat cum am ajuns la bordul navei dumitale şi apoi la “Sailor’s Rest”.

— Iar explicaţia este perfect satisfăcătoare, a spus Hope repede.

— Sunt de acord, a încuviinţat donna Inez cu ochii strălucitori. Sir Frank mi-a explicat şi mie. Nu ştia nimic despre manuscris.

— Iar dumneata, domnule, a spus liniştit don Pedro către căpitanul Hervey, se pare că ştiai din moment ce l-ai furat din Lima împreună cu mumia.

— Recunosc furtul, dar n-am ştiut ce conţine manuscrisul, a spus sec căpitanul Hervey, altfel n-ar mai fi trebuit să vă întrebaţi cine a furat smaraldele. Nu, domnule, le-aş fi furat imediat.

— Eu cred că aşa ai făcut după ce l-ai omorât pe Bolton! a ţipat Random înfierbântat.

— Pe naiba! a replicat Hervey ridicând din umeri, dacă vroiam să mă descotorosesc de Bolton mai întâi îl aruncam peste bord şi pe urmă scriam în jurnalul de bord c-a fost un “accident”.

Braddock s-a uitat la don Pedro, iar Archie la sir Frank. Ce spunea căpitanul era destul de plauzibil. Nici un om n-ar fi fost prost să-l omoare pe Bolton pe uscat, când putea s-o facă fără să trezească bănuieli la bordul vasului. În plus, Hervey vorbea cu regret sincer că ratase smaraldele, sigur n-ar fi ezitat să le fure chiar cu preţul uciderii lui Bolton dacă ar fi ştiut unde erau. Până acum se apărase bine şi văzând ce impresie produsese, s-a îndreptat spre uşă. Acolo s-a oprit:

— Dacă dumneavoastră, oameni buni, vreţi să mă linşaţi, a spus el liniştit, o să mă găsiţi toată săptămâna la “Sailor’s Rest”. Pe urmă plec căpitan pe “Firefly” din Londra spre Algiers. Puteţi trimite poliţia oricând doriţi. Dar întâi vreau să-mi văd de-ale mele şi mâine mă duc la inspectorul Date să-i spun povestea. Şi atunci cred că aristocratu’ ăsta extraordinar o să intre la răcoare.

— Stai puţin! a strigat Braddock alergând spre uşă. Aşteaptă să vorbim şi să vedem ce-i mai bine să facem. Dacă vrei…

Hervey, acum stăpân pe situaţie, a ieşit pe uşă fără a-i da vreun răspuns, iar Profesorul l-a urmat grăbit. Cei care au rămas s-au uitat unul la celălalt neştiind ce să spună sau cum să se poarte.

— Or să te aresteze, dragostea mea! a strigat donna Inez apucând braţul lui Random.

— N-au decât! a replicat sfidător tânărul. Nu pot dovedi nimic. Din tot sufletul cred că Hervey e vinovatul. Hope, tu ce spui?… Şi dumneata, domnişoară Kendal?

— Desigur, Hervey s-a aparat excelent, a spus Archie precaut. N-ar fi fost atât de prost să-l omoare pe Bolton pe uscat când putea s-o facă aşa de uşor pe mare.

— Aici sunt de acord cu tine, a spus repede Random. Dar dacă e nevinovat, dacă nu el a adus manuscrisul în camera mea, cine a făcut-o?

— Mă întreb dacă nu cumva însăşi văduva Anne e vinovată, a spus Lucy gânditoare.

Toţi cei prezenţi s-au întors spre fată.

— Cine-i văduva Anne? a întrebat don Pedro cu un aer nedumerit.

— E mama lui Sidney Bolton, omul care a fost ucis, a răspuns repede Hope. Draga mea Lucy, de ce spui asta?

Lucy a făcut o pauză înainte să răspundă şi apoi a răspuns la întrebare cu o alta:

— L-ai rugat tu pe Sidney să ia nişte haine de la mama lui ca să îmbraci un model?

— Niciodată în viaţa mea! a răspuns prompt Hope şi lui Lucy i s-a părut sincer.

— Ei, am întâlnit-o întâmplător pe doamna Bolton şi ea insistat că fiul ei a împrumutat de la ea un şal negru şi o rochie neagră pentru tine.

— Asta nu-i adevărat! a protestat Hope înfierbântat. De ce-ar spune femeia o asemenea minciună?

— Păi, a spus Lucy încet, mi-am dat seama că femeia care a vorbit cu Sidney, la fereastră, la “Sailor’s Rest”, ar putea fi văduva Anne, iar ea a inventat povestea cu hainele împrumutate ca să se justifice în caz că e descoperită.

— Sigur că e ciudat să vorbească aşa, a spus gânditor Random, dar uitaţi, domnişoară Kendal, că ea are un alibi.

— Şi ce-i cu asta? s-a repezit don Pedro, alibiurile pot fi inventate.

— Ar fi mai bine să vedem această femeie şi s-o întrebăm pe ea, a sugerat donna Inez.

Archie a aprobat tăcut.

— Am să fac asta mâine. Apropo, vine vreodată în camera ta de la fort, Random?

— Oh, da, e spălătoreasa mea, ştiţi, şi din când în când aduce înapoi hainele ea însăşi. Totuşi, ordonanţa mea e, de obicei, acolo. Înţeleg ce vreţi să spuneţi: că putea să primească manuscrisul de la Bolton şi să-l lase în camera mea.

— Da, aşa cred, a răspuns Archie calm. N-aş fi deloc surprins să aflu că o parte din teoria lui Hervey e corectă. Se poate ca Bolton să fi găsit de fapt manuscrisul ascuns în mumie, printre hainele de înmormântare. Dacă l-a citit, ceea ce putea să facă având în vedere că ştia foarte bine latina mulţumită îndrumărilor Profesorului Braddock, se poate să fi plănuit să fure smaraldele cât timp stătea la "Sailor's Rest". Dar cineva i-a luat-o înainte şi l-a expediat la Gartley în locul mumiei.

— Dar de ce ar lăsa văduva Anne manuscrisul în camera mea? a protestat Random.

— Nu-nţelegi? Bolton ştia că vrei mumia pentru don Pedro şi mai ştia că, într-un fel, îl ameninţaseşi în prezenţa martorilor din moment ce vorbiseşi, cu voce tare, pe punte.

— Doar ca să-l avertizez pe Bolton împotriva indienilor, s-a apărat Random.

— Exact, dar cuvintele tale puteau fi interpretate cum a făcut-o Hervey. Ei, dacă văduva Anne chiar s-a dus să-şi vadă fiul, iar după minciuna cu hainele împrumutate se pare că aşa a fost, se poate ca el să-i fi dat manuscrisul ca să fi acuzat tu.

— De crimă?

— Nu, nu! a răspuns Archie morocănos. Bolton nu se aştepta să fie omorât. Dar chiar cred că avea de gând să fugă cu smaraldele şi spera că dacă manuscrisul va fi găsit în camera ta, tu vei fi cel acuzat. Cred că ideea i-a fost dată de vizita făcută de tine pe "Diver".

— Ce crezi, domnişoară Kendal? a-ntrebat Random neliniştit.

— Mi se pare că e posibil.

Sir Frank s-a întors spre peruvian şi a spus mândru:

— Don Pedro, aţi auzit ce spune Hervey. Credeţi că sunt vinovat?

Drept răspuns de Gayangos a luat mâna fiicei lui şi a pus-o în cea a tânărului ofiţer adăugând grav:

— Asta o să vă arate ce cred.

— Mulţumesc, domnule! a răspuns emoţionat Random strângând cu putere mâna socrului său în timp ce donna Inez, renunţând la orice reţinere, şi-a sărutat radioasă iubitul. În mijlocul acestei scene s-a întors şi profesorul Braddock şi arăta foarte mulţumit.

— L-am convins pe Hervey să-şi ţină gura câteva zile ca să putem cerceta mai bine chestiunea, a zis el frecându-şi mâinile, dacă şi voi ceilalţi sunteţi de acord. Altminteri sunt gata să merg chiar eu mâine la poliţie, să spun totul.

— Nu, a spus repede Archie, haideţi să rezolvăm problema singuri. Vom proteja cu orice preţ numele lui sir Frank de ruşinea de a fi târât prin tribunale.

— Nu cred că există nici un pericol ca sir Frank să fie arestat, a spus don Pedro politicos, nu sunt destule probe. Şi-n cel mai rău caz, poate găsi un alibi.

— Nu sunt aşa de sigur de asta, a intervenit Random neliniştit, sigur că am fost la Londra, dar nu m-am dus în nici un loc unde sunt cunoscut. Totuşi, a adăugat el vesel, cred că voi putea să mă apăr. Dar rămâne faptul că nu suntem mai aproape de a afla cine l-a omorât pe Bolton, decât eram mai devreme.

— Mâine îl trimit pe Cockatoo la Pierside ca să stea o vreme la “Sailor’s Rest”, a spus repede Braddock. Îl va supraveghea pe Hervey şi dacă există ceva suspiciuni în legătură cu mişcările lui, vom afla în curând.

— Iar eu o să fac mâine pe detectivul amator şi o s-o descos pe văduva Anne.

După aceste cuvinte a trebuit să-i explice totul lui Braddock, care nu fusese în cameră când se discutase despre ciudata cerere a doamnei Bolton. Între timp, donna Inez tot şoptea ceva iubitului ei arătând spre mumie. Don Pedro i-a înţeles intenţia şi a ghicit ce spunea. Random i-a dovedit că avusese dreptate când s-a întors spre el şi a-ntrebat liniştit:

— Chiar vreţi să duceţi mumia înapoi în Peru, domnule?

— Desigur. Inca Caxas a fost strămoşul meu. Nu vreau să-l las în locul acesta. Trupul lui trebuie repus în mormânt. Toţi indienii, care mă consideră acum conducătorul lor Inca, aşteaptă de la mine să aduc înapoi trupul. Deşi, a adăugat de Gayangos grav, n-am venit în Europa să caut mumia, după cum ştiţi.

— Atunci voi cumpăra eu mumia! a spus Random cu avânt. Profesore, vreţi să mi-o vindeţi?

— Acum, după ce-am examinat-o în detaliu, aş fi încântat s-o fac, a răspuns omuleţul, hai să zicem… pentru două mii de lire.

— Nicidecum, a intervenit don Pedro, vreţi să spuneţi o mie de lire.

— Sigur că da, a spus repede Lucy, iar cecul trebuie încasat de Archie, sir Frank.

— Ba de mine, de mine! a strigat Braddock indignat. Insist!

— Banii îi aparţin lui Archie, a repetat încăpăţânată Lucy. Ai văzut ceea ce doreai, tată, iar Archie doar ţi-a împrumutat banii şi e corect să-i primească înapoi.

— Oh, lasă-l pe Profesor să-i ia! a spus mărinimos Archie.

— Nu! Nu! Nu!

Random a râs.

— O să scriu cecul către dumneata, domnişoară Kendal, iar dumneata îi poţi da oricui doreşti. Iar acum, pentru că totul a fost stabilit, vă sugerez să ne retragem.

— Vino la mine la han, i-a spus don Pedro deschizând uşa, am multe să-ţi spun. Noapte bună, Profesore. Mâine, haide să mergem la Pierside, să vedem dacă nu putem afla adevărul.

— Iar mâine, a strigat Random, voi trimite cecul, domnule.

După ce toţi au plecat, Lucy s-a certat din nou cu tatăl ei din cauza cecului. Pentru că Archie plecase, ea putea vorbi deschis, aşa că i-a atras atenţia că el avea venitul mamei ei şi urma să se însoare cu doamna Jasher, care era bogată.

— Deci, susţinea Lucy, sunt sigură că nu vrei să păstrezi banii bietului Archie.

— Mi-a plătit suma asta cu condiţia să consimt la căsătorie.

— N-a făcut aşa ceva! a ţipat ea indignată. Nu mă las vândută şi cumpărată în felul acesta. Archie ţi-a împrumutat banii şi trebuie să-i dai înapoi. Nu mă obliga să te consider egoist, tată.

Rezultatul acestei certe a fost că Lucy şi-a impus voinţa, iar Profesorul a acceptat cam fără voie să se despartă de mumie şi să înapoieze cele o mie de lire. Dar i-a părut rău c-o face, pentru ca voia să strângă cât mai mulţi bani pentru expediţia lui în Egipt, iar averea doamnei Jasher, şi-a asigurat el fiica vitregă, nu era aşa de mare cum s-ar fi crezut. Totuşi, Lucy l-a convins şi s-a dus la culcare felicitându-se că în curând se putea căsători cu Hope. Începea să fie cam sătulă de egoismul Profesorului şi să se întrebe cum de-l suportase mama ei atâta vreme.

A doua zi Braddock nu s-a dus cu don Pedro la Pierside fiindcă era foarte ocupat cu muzeul. Peruvianul s-a dus singur, iar Archie, după o zi de muncă la şevalet, a căutat-o pe văduva Anne să-i pună câteva întrebări. Lucy şi donna Inez i-au făcut după-amiază o vizită doamnei Jasher şi au găsit-o în pat pentru că avea o uşoară răceală. Se aşteptau să-l găsească pe sir Frank acolo, dar se părea că el nu va apărea. Crezându-l reţinut de treburi ale armatei, fetele nu s-au mai gândit la absenţa lui, deşi donna Inez era cam abătută. Random fusese reţinut acasă de-o scrisoare, venită cu poşta de prânz, şi care l-a surprins destul de mult. Fusese expediată din Londra, iar scrisul, evident deformat, era aproape ilizibil din cauză că era grosolan. Conţinutul era cel de mai jos şi e de remarcat că nu avea nici dată, nici adresă şi era scris la persoana a treia.

“Dacă sir Frank Random vrea ca reputaţia să-i fie redată şi orice bănuială de crimă care planează asupra lui să fie înlăturată, poate fi complet reabilitat de autorul scrisorii, dacă va plăti suma de cinci sute de lire. Dacă sir Frank acceptă să facă asta, să stabilească un punct de întâlnire în Londra, iar autorul scrisorii va trimite un mesager să ia banii şi să-i predea dovezile care-l vor dezvinovăţi pe sir Frank Random. Dacă sir Frank Random îl înşală pe autorul scrisorii sau ia legătura cu poliţia, vor

apărea dovezile care-l vor face vinovat de moartea lui Sidney Bolton şi care-l vor duce la eşafod fără nici o şansă de scăpare. Câteva rânduri la rubrica Decese din Daily Telegraph, semnate «Artileria» şi menţi-onând un loc de întâlnire vor ajunge, dar să se ferească să trădeze!”

Capitolul XXI. O POVESTE DIN TRECUT

Într-adevăr, răceala doamnei Jasher n-a fost deloc gravă. Când donna Inez de Gayangos şi Lucy i-au făcut o vizită în după-amiaza zilei următoare celei în care a avut loc scena de la muzeu, ea era în pat şi le-a explicat că stătea acolo din seara precedentă, când o vizitase Profesorul. Lucy a fost surprinsă de asta, fiindcă o lăsase pe doamna Jasher în perfectă stare, iar Braddock nu menţionase nimic despre vreo boală a văduvei. Dar răceala, după cum a observat doamna Jasher, acţiona foarte rapid, iar ea era totdeauna predispusă la asta din cauză că în Jamaica avusese malarie. Totuşi, se simţea mai bine şi avea de gând să se ridice din pat în seara aceea, măcar ca să stea pe canapea în salonaşul roz. După ce explicase astfel cauzele bolii, văduva a întrebat despre noutăţi. Cum nimeni nu-i interzisese lui Lucy să povestească de vizita lui Hervey, iar doamna Jasher urma să facă parte din familie fiindcă se mărita cu Profesorul, domnişoara Kendal n-a ezitat să-i relateze tot ce se întâmplase. Povestirea a neliniştit-o pe doamna Jasher şi ea a întrerupt-o des cu expresii exprimând mirarea. Chiar şi donna Inez a devenit vorbăreaţă şi i-a spus văduvei cum îl apărase ea pe sir Frank în faţa căpitanului american.

— Ce nemernic! a spus doamna Jasher când a aflat toate faptele. Chiar cred că el l-a omorât pe bietul Sidney.

— Nu! a spus Lucy hotărâtă. Eu nu cred asta. Dacă ar fi avut de gând să-l omoare, l-ar fi omorât la bord, pentru că ar fi fost mai sigur. E la fel de nevinovat ca sir Frank.

— Despre care să nu îndrăznească nimeni să spună vreun cuvânt! a strigat donna Inez cu ochii plini de flăcări.

— Are o bună apărătoare, draga mea, a spus văduva bătând-o uşurel pe mână.

— Îl iubesc, a spus donna Inez ca şi cum asta explica totul, ceea ce, poate, era corect în ceea ce-o privea.

Doamna Jasher a zâmbit cu indulgenţă, apoi s-a întors spre Lucy pentru mai multe informaţii.

— Nu s-ar putea ca văduva Anne să fie vinovată?

— Oh, nu cred asta. Nu putea să-şi omoare propriul fiu, mai ales când îl iubea atât de mult. Înainte de-a veni aici, Archie mi-a spus că a trecut pe la ea. Tot mai susţine că Sidney a împrumutat haine spunând că sunt pentru Archie.

— Ce crezi despre asta, draga mea?

— Păi, şi-a cântărit domnişoara Kendal cuvintele, sau văduva Anne însăşi e femeia care a vorbit cu Sidney la fereastra de la “Sailor’s Rest” şi a inventat povestea ca să se salveze, sau Sidney a luat hainele acelea şi voia să le folosească pentru a se deghiza când urma să fugă cu smaraldele.

— În cazul acesta, a replicat doamna Jasher, tot rămâne o problemă: cine-i femeia care a vorbit cu el la fereastră. Şi pe urmă, dacă Sidney Bolton avea de gând să fure smaraldele, putea s-o facă în Malta sau la bordul vasului.

— Nu! a spus Lucy hotărâtă. Mumia a fost dusă direct de la casa vânzătorului la vas şi, probabil, Sidney n-a găsit manuscrisul până nu s-a uitat la mumie. Atunci căpitanul Hervey îl supraveghea pe Sidney, iar el nu putea deschide mumia ca să fure smaraldele.

— Totuşi, după spusele tale Sidney, s-a uitat de fapt la mumie, adică a deschis lada, pentru că altfel n-ar fi găsit manuscrisul.

Lucy a aprobat din cap.

— Aşa cred, dar nu pot fi sigură. Dar lada în care se afla mumia se afla în cala vaporului şi dacă Sidney ar fi vrut să fure smaraldele, n-ar fi putut s-o facă fără să trezească bănuielile căpitanului Hervey.

— Deci, hai să spunem că Sidney a jefuit mumia când era la “Sailor’s Rest” şi a luat hainele împrumutate de la mama lui ca să fugă deghizat. Dar ce-i cu femeia?

Lucy a clătinat capul.

— N-aş putea spune. S-ar putea să aflăm mai multe în continuare. Don Pedro s-a dus la Pierside să facă cercetări, iar tata spune că îl va trimite şi pe Cockatoo acolo cu acelaşi scop.

— Ei, a oftat doamna Jasher istovită, sper că toate necazurile astea se vor sfârşi. Mumia asta verde a adus numai ghinion. Lăsaţi-mă acum, fete dragi, mă simt cam obosită.

— La revedere! Lucy a sărutat-o. Sper să te simţi mai bine diseară. Nu te scula, decât dacă te simţi în stare.

— Oh! O să mă odihnesc în salon.

— Parcă totdeauna îi spuneai cameră de primire, a râs fata.

— Ah! a zâmbit doamna Jasher, vezi că trebuie să exersez pentru când voi fi stăpână la “Pyramids”. Nu poţi numi camera aia imensă de acolo cameră de primire.

A râs încet. Pe ansamblu, şi Lucy, şi donna Inez au fost impresionate de cât de slăbită era doamna Jasher, abia capabilă cum spunea ea să-şi “târască picioarele”. Amândouă fetele ar fi fost surprinse să vadă ce masă consistentă a luat această doamnă în aceeaşi seară, după ce s-a sculat şi s-a îmbrăcat. Poate simţea că trebuie să-şi păstreze forţele, din moment ce s-a servit cu generozitate de savuroasele feluri pregătite de Jane care era o bucătăreasă excelentă.

După cină, doamna Jasher s-a întins pe o canapea roz din salonul roz, lângă un foc superb, pentru că noaptea era friguroasă, aspră, şi stătea să plouă. Lângă cotul ei, văduva avea o măsuţă pe care se aflau o cană de cafea şi un pahar de lichior. Draperiile roz erau trase, lămpile cu abajur roz erau aprinse, iar tot interiorul căsuţei arăta, într-adevăr, foarte intim. Doamna Jasher, într-o rochie de culoarea şofranului, împodobită cu dantelă neagră, stătea întinsă pe canapeaua ei precum Cleopatra pe luntre. La lumina roz arăta foarte bine, deşi faţa ei avea o expresie de îngrijorare. Asta se datora faptului că primise prin poştă trei scrisori de la creditori. Doamna Jasher făcuse totdeauna eforturi să se descurce cu banii şi luptase din greu să se menţină pe linia de plutire. Sigur, din moment ce moştenise banii fratelui ei, negustorul din Pekin, nu mai trebuia să arate aşa de îngrijorată. Dar arăta şi nu încerca deloc s-o ascundă pentru că era singură.

După o vreme s-a dus la birou şi a luat un vraf de facturi, alte scrisori, un registru de socoteli şi un carnet de cecuri. S-a ocupat de ele cam o oră. Ceasul a bătut nouă înainte ca ea să termine această sarcină neplăcută, în urma căreia a realizat că poziţia ei financiară nu e deloc satisfăcătoare. S-a sculat cu un suspin de oboseală şi s-a studiat în oglinda de deasupra şemineului; apoi s-a încruntat. Se gândea: “Dacă nu mă căsătoresc cu

Profesorul imediat, nu ştiu ce se va întâmpla cu mine. M-am descurcat foarte bine până acum, dar e un moment de criză. Dracii ăştia”, fără îndoială se referea la creditori, “nu mă vor lăsa în pace mult timp şi pe urmă va veni dezastrul. Va trebui să plec din Gartley la fel de săracă cum am venit şi nu-mi va rămâne decât vechiul coşmar al unei vieţi oribile. Trebuie să-l forţez pe Profesor să ne căsătorim mai repede. Trebuie! Trebuie!” A început să se plimbe de colo-colo prin camera aceea mică într-o stare de agitaţie şi disperare justificată.

În timp ce încerca să se calmeze, fără să reuşească deloc, Jane a intrat în cameră cu o carte de vizită. S-a dovedit că e a lui sir Frank Random. Doamna Jasher i-a spus servitoarei:

— E cam târziu pentru o vizită. Totuşi, sunt atât de plictisită şi poate o să mă înveselească puţin. Pofteşte-l înăuntru.

După ce Jane a plecat, văduva a stat liniştită o clipă sau două încercând să-şi dea seama de ce tânărul venea în vizită la o oră atât de nepotrivită. Dar când i-a auzit paşii mai aproape de uşă a împins facturile şi scrisorile în sertarul biroului şi l-a încuiat repede. Când Random a apărut la uşă, ea tocmai se îndepărta de birou ca să-l întâmpine şi nimeni n-ar fi recunoscut în femeia zâmbitoare, plinuţă, bine conservată pe creatura care mai devreme arăta aşa nestăpânită şi frământată de griji.

— Mă bucur să te văd, sir Frank! a spus doamna Jasher clătinând capul într-un mod familiar. Stai pe scaunul acesta foarte confortabil, Jane o să-ţi aducă o cafea şi kummel.

— Nu, mulţumesc, a spus Random în felul lui obişnuit, protocolar, dar foarte politicos, tocmai am părăsit popota, unde am luat o cină bună.

Doamna Jasher a aprobat tăcută şi s-a lăsat pe canapeaua care era vizavi de scaunul pe care-l alesese pentru musafir.

— Văd că eşti îmbrăcat pentru cină, a spus ea veselă, eşti chiar elegant pentru salonul meu sărăcăcios. De ce nu eşti cu donna Inez? Am auzit de la Lucy despre logodnă. A fost astăzi aici cu señorita de Gayangos.

— Vă cred, a replicat Random încă reţinut, dar vedeţi că eram nerăbdător să vin să vă văd.

— Ah! a făcut doamna Jasher calmă. Ai auzit că sunt bolnavă. Da, am stat în pat de ieri după-amiază până acum câteva ore. Dar acum sunt mai bine. Cina mi-a făcut bine. Dă-mi te rog evantaiul. Focul e prea încins.

Sir Frank a făcut ce i s-a spus şi ea a ţinut evantaiul de pene între faţa ei şi foc în timp ce el o privea întrebându-se ce să spună. În cele din urmă a întrebat:

— Nu vi se pare prea zăpuşeală aici? Ar fi bine să deschidem fereastra.

Doamna Jasher a ţipat:

— Băiete drag, ai înnebunit?! Am un început de gripă şi o fereastră deschisă ar fi moarte curată. Zău, camera asta e extrem de plăcută.

— Miroase prea tare a parfum, Random a adulmecat aerul înadins.

— Aş fi crezut că deja cunoşti aroma asta, sir Frank. Nu folosesc şi niciodată n-am folosit altceva. Miroase! i-a întins ea o delicată batistă de dantelă.

Random a luat batista şi a dus-o la nas. O ciudată expresie triumfătoare i-a apărut în ochi. Dând înapoi batista a observat:

— Parcă mi-aţi spus odată că e parfum chinezesc.

Doamna Jasher a aprobat foarte încântată.

— Îl iau de la un prieten al răposatului meu soţ care e la Ambasada Britanică din Pekin. Doar eu îl folosesc.

— Puteţi jura că nimeni altcineva n-a mai folosit vreodată acest parfum?

Doamna Jasher a ridicat sprâncenele bine pensate.

— Nu ştiu de ce-mi ceri să jur, a spus ea liniştită, dar te asigur că ţin doar pentru mine parfumul acesta care vine din China. Nici măcar Lucy Kendal nu are, deşi l-a dorit mult. Noi, femeile, suntem egoiste cu unele lucruri, stimate domn. E un parfum absolut delicios.

— Da, a încuviinţat sir Frank privind-o ţintă, şi foarte puternic.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Nimic. Cred că un asemenea parfum ar fi bun pentru răceala pe care aţi contractat-o aseară când aţi fost la Londra.

Brusc doamna Jasher a pălit sub stratul de fard roz, iar mâna ei s-a încleştat pe evantai atât de tare, încât aproape i-a rupt mânerul.

— N-am mai fost la Londra de aproape o lună, a bâiguit ea. Ce afirmaţie ciudată!

— Una adevărată, a răspuns baronetul căutând în buzunarul jachetei. Ai mers la Londra aseară cu trenul de şapte ca să expediezi asta.

I-a întins scrisoarea anonimă. Văduva, acum foarte palidă şi îmbătrânită cu câţiva ani, s-a ridicat în capul oaselor pe canapea cu un efort evident care sugera o vârstă avansată. A încercat să rămână calmă:

— Nu înţeleg, n-am fost la Londra şi n-am expediat nici o scrisoare. Dacă ai venit aici ca să mă insulţi…

— Nu cred că e o insultă dacă pun câteva întrebări, a spus Random renunţând la reţinere şi vorbind hotărât. Am primit această scrisoare, care are ştampilă de Londra, cu poşta de prânz. Scrisul este deformat, nu are nici semnătură, nici dată. Ţi-ai pregătit mesajul foarte bine, doamnă Jasher, dar ai uitat că parfumul chinezesc te-ar putea trăda.

— Parfumul! Parfumul!

Doamna Jasher a tras aer în piept înţelegând într-o clipă cum conversaţia avută cu puţin înainte o atrăsese într-o cursă.

— Scrisoarea are urme din parfumul pe care-l foloseşti, a continuat implacabil baronetul. Am un miros extrem de fin şi fiindcă mirosul ajută memoria cel mai bine, mi-am amintit repede că dumneata foloseşti acest parfum special. Mi-ai spus acum câteva momente că nu-l mai foloseşte nimeni altcineva, deci am dovedit că e adevărat când afirm că această scrisoare e scrisă de dumneata.

— E o minciună… o greşeală! s-a bâlbâit doamna Jasher prinsă la strâmtoare, cu un aer periculos.

Aerul ei de doamnă de lume dispăruse şi simpla aventurieră ieşise la suprafaţă. Indignat de felul în care ea înşelase pe toată lumea şi gândindu-se la tot ce era în joc, Random n-a cruţat-o:

— Nu-i o greşeală şi nici o minciună. Când mi-am dat seama că dumneata ai scris scrisoarea m-am dus imediat la Jessum să văd dacă ai fost la Londra, de unde era expediată. Am aflat de la şeful de gară şi de la un hamal că ai plecat în oraş cu trenul de ora şapte şi te-ai întors cu cel de miezul nopţii.

Doamna Jasher a sărit în picioare.

— Nu puteau să mă recunoască. Purtam…, apoi s-a oprit, încurcată pentru că se trădase atât de uşor.

— Purtai un voal. Totuşi, doamnă Jasher, toată lumea de pe-aici te cunoaşte prea bine ca să nu te recu-noască. Şi apoi, cuvintele dumitale dovedesc că am dreptate. Dumneata ai scris această scrisoare de şantaj şi doresc o explicaţie.

— Nu am ce să explic! a mormăit furioasă femeia fără să cedeze nici un pic.

— Dacă refuzi să-mi explici mie o vei face către poliţie, a spus sir Frank ridicându-se şi îndreptându-se către uşă.

Doamna Jasher s-a ridicat şi ea şi s-a agăţat de el cu un gest disperat:

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu pleca!

— Deci o să-mi explici? O să-mi spui tot?

— Ce să-ţi spun?

— Cine l-a omorât pe Sidney Bolton.

— Nu ştiu. Jur că nu ştiu! a strigat ea cu înfrigurare.

— Asta-i ridicol, a replicat rece Random. Spui în scrisoarea asta că mă poţi duce la spânzurătoare sau mă poţi salva. Fiindcă eu ştiu că sunt nevinovat, dumneata trebuie să ştii cine e vinovatul.

— Totul e o cacialma. Nu ştiu nimic, a recunoscut doamna Jasher eliberându-i braţul şi aruncându-se pe canapea. Voiam doar să fac rost de bani.

— Cinci sute de lire?! Cam mulţi bani! a rânjit Random punând scrisoarea înapoi în buzunar. N-ai cere banii ăştia degeaba, trebuie să ştii adevărul. Am bănuit multe persoane, doamnă Jasher, dar niciodată pe dumneata.

Femeia s-a sculat şi a ridicat braţele spre cer.

— Nu! a spus ea cu voce slabă, suferind ca un şobolan încolţit. V-am păcălit pe toţi până acum. Sir Frank, o să-ţi spun adevărul.

— Despre crimă?

— Nu ştiu nimic despre asta. Despre mine.

Random a ridicat din umeri.

— O să ascult povestea asta mai întâi. Poate aflu detalii despre crimă. Continuă.

— Nu ştiu nimic despre crimă sau despre furtul smaraldelor…

— Totuşi ai ascuns mumia în casa asta şi după aceea, nu ştiu din ce motiv, ai pus-o lângă pom ca să fie găsită de Profesor.

— Nu ştiu nimic nici despre asta, a îngăimat doamna Jasher cu încăpăţânare în timp ce buzele i se albiseră. Scrisoarea aceea prin care ai ajuns la mine e doar o cacialma.

— Deci recunoşti că dumneata ai scris-o?

— Da, a spus ea posacă. Ştii prea multe şi e inutil să neg adevărul când sunt pusă în faţa probelor pe care le aduci împotriva mea. Totuşi, aş lupta, a adăugat ea ridicând capul ca un şarpe gata de atac, dacă n-aş fi sătulă şi obosită de luptă.

— Luptă?

— Da, luptă cu necazurile, grijile, dificultăţile materiale şi creditorii. Oh, s-a bătut ea cu pumnul în piept, ce ştii tu despre viaţă, om bogat şi indolent?! Eu am văzut prăpastia şi nu din cauza mea. Am avut o mamă rea şi un soţ nemernic. Am fost târâtă în noroi de cei care ar fi trebuit să mă ajute să mă ridic. Am flămânzit zile întregi, am plâns ani în şir, nu există pe faţa pământului o fiinţă mai nefericită ca mine.

— Vă rog, nu mai fiţi aşa melodramatică, a spus cu asprime Random.

— Ah! doamna Jasher s-a aşezat împreunându-şi mâinile. Nu mă crezi. Cred că nu înţelegi, pentru că viaţa, viaţa adevărată, e o carte închisă pentru dumneata. E inutil să fac apel la înţelegerea dumitale când eşti aşa de neştiutor... Să ne rezumăm la fapte. Ce vrei să ştii?

— Cine l-a omorât pe Sidney Bolton şi cine are smaraldele.

— Nu pot să-ţi spun. Ascultă! n-ai nici o legătură cu trecutul meu. Voi începe cu momentul când am venit aici. Îmi pierdusem soţul şi am reuşit să strâng câteva sute de lire… oh, într-un mod foarte decent, te asigur, a adăugat ea sfidătoare văzând tresărirea interlocutorului. Am venit aici ca să încerc să trăiesc în linişte şi, dacă e posibil, să găsesc un soţ bogat. Ştiam că fortul e aproape şi speram să mă mărit cu un ofiţer. Totuşi am fost atrasă de poziţia Profesorului şi m-am hotărât să mă căsătoresc cu el. Sunt logodită şi

dacă n-ai fi fost atât de inteligent în chestiunea cu scrisoarea aş fi devenit cât de curând doamna Braddock. Mi-am cheltuit toţi banii. Am numeroase datorii. Nu mai pot rezista.

— Dar banii pe care i-ai moştenit…

— Şi asta e tot o cacialma. N-am avut niciodată un frate. N-am moştenit nici un ban. Nu ştiu nimic despre Pekin în afară de faptul că un prieten îmi trimite parfumul acela în fiecare an drept cadou de Crăciun. Sunt o aventurieră, dar, probabil, nu atât de rea pe cât mă crezi. Lucy şi donna Inez n-au auzit nimic necuviincios de pe buzele mele. Am fost totdeauna o femeie bună, într-un fel, adică o femeie cu morală, şi voiam să mă căsătoresc cu Profesorul ca să trăim fericiţi. Văzând că sunt la capătul resurselor, iar Profesorul aştepta ca eu să am moştenirea înainte de căsătorie, m-am gândit cum aş putea obţine banii. Am auzit că eşti acuzat de căpitanul Hervey, aşa că aseară am scris acea scrisoare şi am expediat-o din Londra crezând că vei ceda ca să nu fi arestat.

Random a râs cinic. Apoi a mormăit:

— Mă credeai un om slab.

— Aşa e, a spus sinceră doamna Jasher. Ca să fiu sinceră credeam că eşti un fraier. Dar mergând pe firul scrisorii şi cerându-mi socoteală, ai dovedit că eşti mai inteligent decât te crezusem. Ei, asta-i tot. Nu ştiu nimic despre crimă. Scrisoarea mea a fost o cacialma ca să-ţi storc cinci sute de lire. Dacă plăteai banii, îi dădeam Profesorului drept banii din moştenirea fratelui meu. Dar acum…

— Acum, a spus Random ridicându-se să plece, îi voi spune Profesorului ce mi-ai spus şi…

— Şi mă vei da pe mâna poliţiei, a completat doamna Jasher ridicând din umerii rotunzi. Ei, mă aşteptam la asta. Totuşi, speram ca de dragul trecutului vei fi mai indulgent.

— N-am fost niciodată mai mult decât simple cu-noştinţe, doamnă Jasher, a spus cu răceală Random, aşa că, nu înţeleg de ce aştepţi milă după felul în care te-ai purtat. Te aştepţi să mă şantajezi şi să scapi nepedepsită. Trebuie să te pedepsesc cumva, aşa ca-i voi spune Profesorului Braddock, cu care, desigur, nu te mai poţi căsători. Dar nu te voi da pe mâna poliţiei.

— Nu?! doamna Jasher a făcut ochii mari, abia capabilă să-şi creadă urechilor.

— Nu. Lasă-mă o zi să mă gândesc la toate astea şi voi hotărî ce să fac cu dumneata. Cred că ai un suflet bun, doamnă Jasher, şi voi vedea dacă pot să te ajut. Între timp o să pun să-ţi fie supravegheată casa pentru a te împiedica să fugi.

— În cazul acesta mai bine m-ai da pe mâna poliţiei, a spus ea cu amărăciune.

— Deloc, a replicat calm Random. Am încredere în servitorul meu, care e prostănac, dar cinstit şi devotat. Voi avea grijă ca secretul să fie păstrat. Dar dacă încerci să fugi, voi pune să fi arestată pentru şantaj. Înţelegi?

— Da. Te porţi foarte frumos cu mine, a îngăimat ea... Când te voi mai vedea?

— Mâine seară. Trebuie să vorbesc despre asta cu Braddock. Mâine voi hotărî ce să fac şi, probabil, îţi voi da o şansă să începi o viaţă nouă într-un alt colţ de lume. Ce spui?

— Accept. Într-adevăr, nu mi-a rămas nimic altceva de făcut.

— Nu eşti prea recunoscătoare, a spus sever Random.

— Probabil. Totuşi, putem vorbi despre recunoştinţă mâine. Între timp, te rog, lasă-mă singură!

Sir Frank s-a dus până la uşă şi s-a oprit. A spus răspicat:

— Aminteşte-ţi! Casa dumitale e supravegheată. Încearcă să scapi şi voi pune să fi arestată!

Doamna Jasher a gemut îngropându-şi faţa în pernele canapelei.

Capitolul XXII. UN CADOU DE NUNTĂ

Doamna Jasher l-a considerat pe Random foarte inteligent pentru că se comportase astfel încât s-o prindă în cursă. L-ar fi considerat şi mai inteligent dacă ar fi ştiut că se baza doar pe forţa de sugestie când încerca s-o împiedice să fugă. Sir Frank nu avea nici cea mai mică intenţie să-şi pună ordonanţa de pază, fiindcă nu asta este datoria unui asemenea soldat. Dar după ce a convins-o pe aventurieră că va face asta, a plecat sigur că femeia nu va încerca să fugă. Deşi nimeni nu supraveghea căsuţa, crezând ceea ce i se spusese, doamna Jasher urma să creadă că ochi vigilenţi stau aţintiţi pe uşa şi ferestrele ei zi şi noapte, iar dacă va încerca să fugă, va fi prinsă imediat de poliţia din Pierside sau chiar de poliţistul din sat. Ca un vrăjitor asiatic, baronetul ţesuse o vrajă în jurul căsuţei, iar ea a funcţionat minunat. Deşi doamna Jasher dorea din suflet să fugă şi să se ascundă, a rămas pe loc înspăimântată de un spion care nu exista.

A doua zi, de îndată ce timpul i-a permis, Random s-a dus la “Pyramids” şi s-a întâlnit cu Profesorul. I-a explicat viitorului mire tot ce se întâmplase, i-a arătat scrisoarea anonimă şi i-a dezvăluit cum ajunsese la concluzia că doamna Jasher e autoarea ei. Lui Braddock nu i se putea face părul măciucă pentru că nu avea, dar şi-a pierdut complet cumpătul şi a urlat plimbându-se, de colo-colo, prin muzeu până l-a speriat şi pe Cockatoo, cât era el de sălbatic. Când s-a mai potolit, a putut să discute în linişte problema şi a cerut repede ca doamna Jasher să fie dată pe mâna poliţiei. Dar trebuia să-şi închipuie că sir Frank va refuza să accepte acest sfat radical. El a explicat:

— S-a comportat nedemn, recunosc. Totuşi, cred că e o femeie mai bună decât crezi, Profesore!

— Cred! Cred! Cred! a ţipat înfuriat omuleţul sărind iar in picioare ca să se plimbe prin cameră ca un pudel nervos. Cred că-i o femeie rea, o femeie vicioasă. Să mă înşele pretinzând că e bogată şi…

— Dar, Profesore, sunt sigur că doreai să te căsătoreşti cu ea şi din dragoste!.

— Absolut deloc, domnule, absolut exclus! Las dragostea şi alte asemenea fleacuri pentru cei ca dumneata sau ca Hope, care n-au altceva la care să se gândească.

— Dar o căsătorie fără dragoste…

— Ptiu! Ptiu! Ptiu! Nu te contrazice cu mine, Random! Dragostea e doar o iluzie. Nu mi-am iubit prima soţie, mama lui Lucy, şi totuşi am fost foarte fericiţi. Dacă doamna Jasher ar fi devenit a doua soţie, ne-am fi înţeles de minune cu condiţia să-mi dea banii pentru expediţia mea în Egipt. Te întreb, ce voi face acum, Random? Chiar şi mia de lire pe care o plăteşti pentru mumie, o primeşte afurisitul ăla de Hope din cauza ideilor prosteşti ale lui Lucy. Nu am nimic, absolut nimic, şi-ţi jur că mormântul e printre dealurile alea din Etiopia, aşteptând să fie deschis. Oh, ce şansă am ratat! Ce şansă! Dar o să mă duc chiar eu la doamna Jasher. Ştie despre crima asta.

— Spune că nu ştie nimic.

— Nu-mi spune asta! Nu-mi spune asta! a strigat Profesorul. N-ar fi scris scrisoarea aia dacă nu ştia nimic.

— A fost o cacialma, v-am explicat asta.

— Cacialma pe dracu'! de fapt Profesorul a folosit un cuvânt mai “colorat”, nu cred c-ar fi îndrăznit să acţioneze dacă n-ar fi avut mai multe date. O s-o văd chiar eu în după-amiaza asta şi o s-o forţez să mărturisească. O să găsesc asasinul, într-un fel sau altul, şi o să-l fac să scoată smaraldele alea, dacă nu vrea să fie spânzurat. Apoi le pot vinde ca să-mi finanţez expediţia în Egipt.

— Dar uiţi, Profesore, că smaraldele îi aparţin lui don Pedro, chiar dacă sunt găsite.

— Nu-i adevărat! a urlat Profesorul stacojiu de furie. Refuz să i le las! Am cumpărat mumia şi conţinutul ei, inclusiv smaraldele acelea. Sunt ale mele.

— Nu! a spus Random hotărât. Eu cumpăr mumia de la dumneata, deci ele intră în posesia mea şi-i aparţin lui de Gayangos. O să i le dau lui.

— Mai întâi va trebui să le găseşti! a spus Braddock ca turbat. Cât despre mumie, n-o s-o ai. Refuz s-o vând. Uite aşa!

— Dacă refuzi, a spus Random răspicat. Don Pedro te va da în judecată, iar căpitanul Hervey va fi adus ca martor să dovedească faptul că mumia a fost furată.

— Don Pedro n-are bani! a exclamat Braddock triumfător. Nu poate plăti onorariile avocaţilor.

— Dar eu pot, a reluat foarte sec tânărul. Pentru că mă voi căsători cu donna Inez se cuvine să-mi ajut socrul în toate privinţele. El are sentimente pentru această relicvă a unei civilizaţii şi doreşte s-o ducă înapoi în Peru. Deci va face asta.

— Dar eu? Dar eu?

— Ei, a continuat Random vorbind rar cu intenţia vădită de a-l irita şi mai mult pe omuleţul al cărui egoism îl enerva, dacă aş fi în locul dumitale m-aş căsători cu doamna Jasher şi aş trăi liniştit în casa asta din venitul pe care-l am.

Braddock s-a înroşit iar şi a bolborosit:

— Cum îndrăzneşti să-mi faci o asemenea propunere, domnule?! Îmi ceri să mă căsătoresc cu această femeie josnică, această aventurieră, această… această…

Nu-şi mai găsea cuvintele. Desigur, Random nu avea nici o intenţie să favorizeze o asemenea căsătorie chiar dacă nu avea despre doamna Jasher o părere la fel de proastă ca Profesorul. Dar omuleţul era atât de crud, încât tânărului îi făcea plăcere să-l aţâţe folosind numele văduvei aşa cum toreadorii folosesc în arenă pelerina roşie în faţa taurului. A remarcat:

— Nu cred că doamna Jasher e o femeie rea.

— Ce? Ce? Ce? După ce-a făcut? Şantaj! Şantaj! Şantaj!

— Asta-i rău, recunosc, dar n-a obţinut ce dorea şi la urma urmei dumneata eşti indirect cauza pentru care a scris scrisoarea aceea de şantaj.

— Eu? Eu? Cum îndrăzneşti?

— Vezi, voia să ia cele cinci sute de lire de la mine ca un fel de zestre pentru ea.

— Da, şi? Mi-a spus minciuni despre blestematul ei de frate care era negustor la Pekin când, de fapt, el nici nu există.

— Oh, n-o apăr pentru asta, a spus calm Random. Per ansamblu, doamna Jasher nu s-a comportat bine. Totuşi, Profesore, cum am spus şi mai devreme, cred că are şi părţi bune. Evident a avut părinţi răi şi un soţ netrebnic, dar din câte mi-am dat seama, nu e o femeie imorală. Biata creatură a venit aici doar ca să încerce să iasă din mocirlă. Dacă s-ar căsători cu dumneata, sunt sigur că ar fi o soţie excelentă.

Profesorul era atât de furios, încât s-a calmat foarte brusc. A spus caustic:

— Bineînţeles, spui numai tâmpenii! Dac-ar fi după mine, femeia asta ar fi biciuită în piaţa publică pentru felul în care ne-a înşelat pe toţi. Totuşi, o s-o vizitez astăzi şi s-o fac să mărturisească cine l-a omorât pe Bolton.

— Don Pedro îţi va fi foarte îndatorat dacă o faci. Vrea acele smaralde.

— Şi eu, iar dacă pun mâna pe ele o să le păstrez, a izbucnit Braddock, iar dacă nu mai ai nimic să-mi spui, te rog să mă laşi. Sunt ocupat.

Fiindcă nu mai era nimic de făcut la omuleţul cel coleric, sir Frank i-a urmat indicaţia şi a plecat. S-a dus la “Warrior Inn” să-i vadă pe don Pedro şi donna Inez, dar din întâmplare fata plecase la “Pyramids” în vizită la domnişoara Kendal, iar lui Random i-a părut rău că n-o găseşte. Totuşi, poate era mai bine fiindcă putea vorbi deschis cu de Gayangos. I-a spus toată povestea doamnei Jasher şi a descoperit că peruvianul, ca şi Braddock, era convins că doamna Jasher ştia adevărul.

— N-ar fi scris scrisoarea aceea, dacă nu l-ar fi ştiut, a spus don Pedro.

— Deci credeţi c-ar trebui arestată?

— Nu. Ne putem ocupa de asta chiar noi. În momentul de faţă, e perfect în siguranţă fiindcă nu va părăsi căsuţa deoarece se crede supravegheată. Hai să-l lăsăm pe Braddock să vorbească cu ea şi să vedem ce poate afla. Apoi, putem discuta problema şi lua o hotărâre.

Random a încuviinţat neatent. Pe urmă a remarcat:

— Mă întreb dacă doamna Jasher e femeia cu care Bolton vorbea la fereastră.

— Nu e imposibil. Totuşi asta nu explică de ce Bolton a împrumutat haine femeieşti de la mama lui.

— Poate le-a purtat doamna Jasher.

— Asta ar presupune că exista o înţelegere între Bolton şi doamna Jasher, precum şi cunoaşterea existenţei manuscrisului înainte ca Bolton să plece în Malta. Ştim că doar în Malta putea să vadă prima oară manuscrisul. Evident, fusese ascuns între bandajele mumiei de tatăl meu, care a uitat complet de el când mi-a dat originalul.

— Şi Hervey a uitat. Mă întreb dacă asta e adevărat.

— Eu sunt sigur că este, a declarat apăsat don Pedro. Dacă Hervey sau Vasa, sau cum vrei să-i zici, ar fi găsit manuscrisul şi ar fi pus să fie tradus, e sigur că ar fi deschis mumia şi ar fi luat smaraldele. Nu, sir Frank, cred că teoria lui e parţial adevărată. Bolton voia să fugă cu smaraldele şi să trimită mumia la Profesorul Braddock fiindcă dacă îţi aminteşti a aranjat ca proprietarul de la "Sailor's Rest" să trimită lada a doua zi de dimineaţă chiar dacă el lipseşte. Bolton ştia că va lipsi… cu smaraldele.

— Atunci nu credeţi că Hervey mi-a pus manuscrisul în cameră?

— El a declarat sus şi tare că n-a făcut-o. Când am fost la Pierside ieri, m-am dus la "Sailor's Rest" şi l-am văzut. Îi spusese lui Braddock doar cu o zi în urmă că a pierdut şansa să se îmbarce şi n-a apărut nimic în perspectivă. Dar când s-a întors la Pierside a aflat că primise o scrisoare care îi dădea, după cum mi-a spus, comanda unui cargou de patru mii de tone numit "Firefly". Trebuie să plece imediat, chiar mâine, mi se pare.

— Şi ce-o să facă în legătură cu crima asta?

— Nu poate face nimic acum, dacă rămâne în Pierside pierde comanda vasului. Mâine pleacă la drum, dar între timp vrea să scrie toată povestea furtului mumiei. I-am promis că-i dau cincizeci de lire pentru asta pentru că vreau să iau înapoi mumia de la Braddock, pe gratis!

— Cred că Braddock nu va renunţa deloc la mumie, a spus Random mohorât.

— O va face, după ce Hervey îşi scrie confesiunea care nu va fi gata până se îmbarcă, pentru că e foarte ocupat. Dar a promis să trimită o barcă la debarcaderul de lângă fort, mâine seară, când vasul pleacă în aval. Voi fi acolo cu cincizeci de lire, în aur!

— Dar dacă nu reuşeşte să oprească şi să trimită barca?

— Atunci nu va primi cele cincizeci de lire, a replicat don Pedro. Omul e un ticălos şi merită mai degrabă să stea în închisoare, decât să ia o recompensă, dar pentru că mumia a fost furată de el acum treizeci de ani, doar el poate dovedi cine-i proprietarul.

— Dar de ce să vă faceţi atâtea probleme? a protestat baronetul. Pot să cumpăr eu mumia de la Braddock.

— Nu, a spus don Pedro, am drepturi asupra proprietăţii mele.

Random a aşteptat toată după-amiaza şi seara pentru că era nerăbdător s-o vadă pe donna Inez, dar ea a venit foarte târziu. Între timp a apărut Archie Hope care venise să-l vadă pe don Pedro în legătură cu convorbirea avută de el cu văduva Anne. Înainte de a veni la han, trecuse pe la Profesorul Braddock şi aflase de la el totul despre mişelia doamnei Jasher. Era foarte surprins:

— N-aş fi crezut. Sărmana femeie!

— Ah! a spus Random destul de mulţumit. Eşti mai milos decât Profesorul, Hope. El spune că-i o femeie rea.

— Hmm! Nu cred că Braddock ar trebui să fie primul care să arunce cu piatra, a replicat acru Archie, doamna Jasher nu s-a comportat frumos, dar aş vrea să aud toată povestea ei înainte s-o judec. Trebuie să aibă o mulţime de părţi bune, altfel Lucy, care a petrecut mult timp împreună cu ea, ar fi descoperit cum e cu mult timp în urmă. Mă încred în aprecierea pe care o femeie o face alteia, iar doamna Jasher era desigur nerăbdătoare să se mărite.

— Aşa e, iar Profesorul Braddock o ştie, a răspuns repede Random.

— Mă preocupă mai puţin asta, decât ce mi-a spus văduva Anne.

Don Pedro a ridicat privirea interesat:

— Oh, deci ai văzut-o pe bătrână? Ce spune despre haine?

— Repetă povestea ei. Spune că Sidney a împrumutat hainele ca să mi le dea mie pentru un model. Ei, cum eu nu l-am rugat niciodată pe Bolton să facă asta, îmi închipui că dorea să se deghizeze chiar el sau hainele erau pentru doamna Jasher.

— Dar ce legătură avea doamna Jasher cu el? a întrebat aspru Random.

— Păi, e ciudat, a răspuns ezitant Hope, dar doamna Bolton declară că fiul ei era îndrăgostit de doamna Jasher şi avea de gând să se căsătorească cu ea la întoarcerea din Malta.

— Imposibil! a strigat sir Frank. Ea s-a logodit cu Braddock.

— Doar după moartea lui Bolton, aminteşte-ţi!

Don Pedro a încuviinţat:

— Asta-i adevărat. Dar ce spui dumneata, domnule Hope, dovedeşte că teoria lui Hervey e adevărată.

— Cum adică?

— După cum ştim din spusele lui Random, doamna Jasher voia bani. Nu avea de gând să se mărite cu un bărbat sărac. Bolton era sărac, dar cu ajutorul smaraldelor se putea îmbogăţi, pentru că ele au o valoare imensă. Probabil avea de gând să le fure ca să se căsătorească cu această femeie. Asta o implică pe doamna Jasher în crimă.

— Da, a aprobat sir Frank, dar cum Bolton nu ştia că smaraldele există înainte să cumpere mumia în Malta, nu văd de ce ar fi împrumutat dinainte o deghizare pentru doamna Jasher ca să-l întâlnească la “Sailor’s Rest”.

Hope a intervenit nerăbdător:

— Lucrul e uşor de lămurit. Hai să mergem amândoi la doamna Jasher în seara asta şi să insistăm să ne spună adevărul. Dacă recunoaşte că era logodită în secret cu Sidney Bolton, s-ar putea să admită că hainele au fost împrumutate pentru ea.

— Cum s-ar putea să admită şi că ea a pus manuscrisul în camera mea, a adăugat sir Frank după o pauză. Hervey nu l-a pus acolo, dar e foarte posibil ca doamna Jasher, care-l avea de la Bolton din seara când au vorbit la fereastră, s-o fi făcut.

— Prostii! a spus Hope dovedind mult simţ practic. Doamna Jasher ar fi fost prinsă imediat, dacă ar fi mers în camera ta. Adu-ţi aminte c-ar trebui să treacă de santinelă. De fapt, nici n-am dovedit până acum că ea e femeia îmbrăcată cu hainele doamnei Bolton cu care Sidney a vorbit la fereastră. Toate astea le putem lămuri dacă vorbim cu ea în seara asta.

— Foarte bine, Random s-a uitat la ceas. Trebuie să plec. Don Pedro, îi spuneţi lui Inez că trec pe-aici diseară? Putem să mai discutăm despre

aceste chestiuni, Hope?

— Eu rămân aici fiindcă vreau să mă consult cu don Pedro.

Random a încuviinţat şi a plecat cam fără elan. Dorea fierbinte ca un adevărat îndrăgostit, să rămână sperând că donna Inez se va întoarce curând, dar datoria îl chema şi el era obligat să se supună.

Noaptea era foarte întunecoasă, deşi nu era foarte târziu. Nu ploua şi Random a luat-o repede prin sat şi apoi pe drumul spre fort. A văzut luminiţele de la casa doamnei Jasher strălucind în depărtare şi a zâmbit amar la gândul vrăjii pe care o aruncase asupra căsuţei. Fără îndoială doamna Jasher tremura în pantofii ei stil Ludovic XV crezându-se supravegheată. Random credea sincer că merita măcar această pedeapsă. La intrarea în fort santinela l-a salutat ca de obicei, iar Random era gata să treacă, dar omul a păşit înainte întinzându-i un pachet învelit în hârtie maro. Santinela l-a salutat şi a spus:

— Poftim, domnule, am găsit asta în ghereta mea.

Sir Frank a luat pachetul.

— Cine l-a pus acolo? Şi de ce mi-l dai mie? a întrebat el surprins.

— Vă rog, domnule, sunteţi destinatarul, dar şi nu ştiu cine l-a pus în ghereta mea, domnule. Eram de serviciu, domnule, şi cred că cineva l-a lăsat să cadă pe podeaua gheretei când eu eram la celălalt capăt al rondului, domnule. Era la fel de întuneric cum e acum, domnule, aşa că n-am văzut şi n-am auzit nimic. Când m-am întors, domnule, m-am adăpostit de ploaie în gheretă şi l-am simţit sub picior. Am aprins o lumină, domnule, şi am văzut că e pentru dumneavoastră.

Sir Frank a băgat pachetul în buzunar şi a plecat după ce i-a spus vreo două cuvinte răstite santinelei sfătuindu-l să fie mai vigilent. Era nedumerit cine lăsase pachetul în ghereta santinelei şi curios să afle ce conţine. Imediat ce a ajuns în cameră a tăiat sfoara care lega nu prea strâns hârtia maro. Apoi, la lumina lămpii, a văzut ieşind din pachetul prost legat un superb smarald verde ca marea, foarte mare, care scânteia ca un soare. În hârtia maro era un bileţel alb pe care era scris: “Un dar de nuntă pentru sir Frank Random”.

Capitolul XXIII. EXACT LA TIMP

Din toate surprizele apărute în legătură cu tragedia mumiei verzi, aceasta era cu siguranţă cea mai mare. Fără îndoială, Sidney Bolton fusese asasinat din cauza smaraldelor, iar asasinul scăpase cu prada pentru care îşi vânduse sufletul diavolului. Totuşi, iată că unul dintre smaralde îi era returnat de un anonim lui Random, care putea să-l dea adevăratului proprietar. Oricât de uimit era, sir Frank nu s-a putut abţine să nu chicotească la gândul furiei Profesorului Braddock când va afla despre norocul lui don Pedro. În ceasul al doisprezecelea, peruvianul recuperase ce era al lui sau măcar o parte din ce i se cuvenea.

Punând smaraldul în sertar Random a dat ordine ordonanţei ca atunci când santinela îşi termină programul de gardă să fie adus la el. Random s-a îmbrăcat pentru cină, o operaţiune care nu i-a luat mult pentru că voia să fie liber să se concentreze asupra rezolvării noii probleme şi tocmai terminase, când a apărut soldatul care fusese de gardă. Dar nu ştia nimic în plus faţă de ce spusese deja. Când el era la capătul cel mai îndepărtat al rondului, în timp ce făcea de gardă la poarta fortului, pachetul fusese strecurat în gheretă. Era destul de întuneric şi soldatul a mărturisit că nu auzise nici un sunet şi nici nu văzuse pe nimeni. Persoana care adusese superbul giuvaer pândise ocazia favorabilă şi, cu paşi uşori de pisică, se strecurase în întuneric să lase preţiosul pachet pe podeaua gheretei. Acolo omul îl simţise sub picior ceva mai târziu când intrase ca să se adăpostească de ploaie. Era imposibil de stabilit cât timp trecuse de când pachetul fusese plasat acolo, până când fusese găsit de santinelă. Totuşi, după calculele lui Random, trecuse cam o oră fiindcă înainte de asta nu era destul de întuneric pentru ca o persoană, fie bărbat, fie femeie, să se poată ascunde ducând un dar regesc înfăşurat în hârtie maro.

La început Random a avut tendinţa să trimită santinela în arest pentru că se abătuse atât de mult de la datoria lui încât cineva putuse să se apropie aşa de mult de fort, dar cum deja îl mustrase pe om şi dorea să ţină secret faptul că recuperase giuvaerul, pur şi simplu, l-a lăsat să plece. Când a rămas singur, s-a aşezat în faţa focului întrebându-se cine riscase atât de

mult şi care era motivul pentru care smaraldul îi fusese trimis lui. Ar fi avut mai mult sens dacă ar fi fost trimis lui don Pedro sau chiar Profesorului Braddock. La început s-a gândit că doamna Jasher îi trimisese giuvaerul în semn de recunoştinţă pentru cum se purtase cu ea. Amintindu-şi experienţa precedentă, a mirosit pachetul, dar n-a putut să depisteze vreo urmă din faimosul parfum chinezesc, principalul indiciu în cazul scrisorii. Desigur, cuvintele de pe hârtia maro şi cele din bilet erau scrise cu un scris prefăcut, aşa că din asta nu putea afla nimic. Totuşi, nu mai credea că doamna Jasher trimisese smaraldul. Era foarte strâmtorată şi dacă ar fi obţinut giuvaerul prin crimă, presupunând că ea era femeia care vorbise cu Bolton la fereastră, cu siguranţă l-ar fi vândut ca să-şi asigure un trai îmbelşugat. Sigur, dacă era vinovată mai avea şi celălalt smarald, de valoare egală, dar dacă îşi riscase gâtul ca să câştige această avere ar fi păstrat toată prada care putea s-o coste aşa de scump. Nu, oricine ar fi fost persoana care se căia în ceasul al doisprezecelea, ea nu era doamna Jasher.

Poate că văduva Anne era femeia care vorbise în faţa ferestrei şi care acum dădea înapoi smaraldul. Dar asta era imposibil din moment ce doamna Bolton bea, de obicei, mai mult decât ar fi trebuit, şi n-ar fi avut îndrăzneala să aducă giuvaerul, şi n-ar fi fost în stare să comită o crimă, mai ales dacă victima era chiar fiul ei. Sigur că putea afla de planul lui Sidney de-a fugi cu giuvaerele şi putea cere o parte. Dar dacă asta se întâmplase, la Pierside, în seara aceea, când de fapt trei sau patru babe juraseră că ea era în Gartley, ar fi ghicit cine îi strangulase băiatul. Dacă ar fi fost aşa, nici toate giuvaerele din lume n-ar fi împiedicat-o să-l denunţe pe criminal. Cu toate defectele ei, care nu erau puţine, doamna Bolton era o mamă bună şi-l considera pe Sidney bucuria şi mândria vieţii ei cam irosite. Doamna Bolton era, cu siguranţă, la fel de nevinovată ca doamna Jasher.

Mai rămânea Hervey. Random a râs tare când acest nume s-a ivit în capul lui înfierbântat. Piratul ăla era, fireşte, ultimul om care şi-ar abandona prada sau ar avea remuşcări după comiterea unei crime. Odată ce căpitanul ar fi pus ghearele pe cele două giuvaere, de-o valoare colosală, nu le-ar fi lăsat să-i scape, nici măcar pe unul. Din aceste considerente se părea că Hervey iese din discuţie, iar Random nu se putea gândi la altcineva. În

mijlocul acestei dileme şi-a amintit că două capete sunt mai bune decât unul şi înainte să plece la cină i-a trimis lui Archie Hope un bilet prin care îi cerea să vina la fort cât mai curând posibil.

Sir Frank a fost destul de posomorât la cina din seara aceea şi n-a prea răspuns la glumele camarazilor săi ofiţeri. Aceştia au făcut haz de el punând totul pe seama dragostei, fiindcă nu era nici un secret că baronetul o admiră pe frumoasa peruviană, deşi nimeni nu ştia încă despre logodna lui Random cu ea, care avea şi consimţământul lui don Pedro. Tânărul a suportat cu bunăvoinţă tot hazul făcut pe seama lui, dar a profitat de primul prilej de a se retrage în camera lui de îndată ce s-au servit cafelele şi ţigările. S-a întors în cameră după nouă, iar acolo l-a găsit pe Hope care-l aştepta nerăbdător.

— Văd că ai cinat la “Pyramids”, a spus Random văzând că Hope e în haine de seară.

Archie a dat din cap.

— Da. Nu mă dichisesc aşa să mănânc o amărâtă de ciosvârtă la mine. Dar Profesorul m-a invitat la cină să discutăm chestiunea asta.

— Ce părere are? a-ntrebat Random căutându-şi ţigările.

— Oh, e foarte pornit împotriva doamnei Jasher şi crede că ea l-a înşelat. S-a dus s-o vadă în după-amiaza asta şi, după câte spune, a avut o discuţie furtunoasă cu ea.

— Nu mă mir de asta, dacă a vorbit în stilul lui obişnuit, a spus celălalt posac întinzându-i lui Hope cutia cu ţigări. Poftim! Whisky-ul şi sifonul sunt pe masă. Simte-te bine şi spune-mi ce are de gând Profesorul.

— Păi, a spus Archie întorcându-se pe jumătate de la măsuţa unde se dusese ca să-şi toarne whisky, deja a luat măsuri trimiţându-l pe Cockatoo să stea la “Sailor’s Rest” şi să-l spioneze pe Hervey.

— Ce porcărie! Hervey pleacă mâine cu “Firefly” în direcţia Algiers. Nu va afla nimic de la el.

— Aşa i-am spus şi eu Profesorului, a spus Hope întorcându-se la fotoliul de lângă foc, şi i-am mai spus că don Pedro l-a convins pe căpitan să scrie o mărturisire completă a furtului mumiei din Lima, acum treizeci de ani. L-am anunţat şi că hârtia semnată va fi predată la debarcaderul din Gartley când “Firefly” trece în aval mâine seară.

— Hmm! Şi Braddock ce-a spus despre asta?

— Mai nimic. A spus doar că orice-ar declara Hervey pentru a dovedi că viitorul tău socru e proprietarul, el intenţionează să păstreze corpul îmbălsămat al lui Inca Caxas şi intenţionează, de asemenea, să pretindă smaraldele când vor fi găsite.

Random s-a ridicat şi s-a dus la sertarul biroului.

— Mă tem că oricum a pierdut un smarald, a spus el descuind sertarul.

— Ce-i asta? a spus răstit Hope. De ce ai… oh, Dumnezeule!

A sărit în picioare cu o privire uluită când Random a ridicat superbul giuvaer din care, la lumina blândă a lămpii, izvorau flăcări verzi.

— Oh, Dumnezeule! a îngăimat iar artistul. De unde naiba ai asta?

Sir Frank a pus giuvaerul în mâna prietenului şi s-a întors la locul lui.

— Am trimis după tine ca să-ţi spun. A fost găsit în ghereta santinelei.

Hope s-a uitat fix mai întâi la minunatul giuvaer şi apoi la sir Random.

— Cum aducă? a-ntrebat el. Cum dracu' să fie găsit într-o gheretă de santinelă?! Probabil faci o greşeală.

— Nici gând. A fost găsit pe podeaua gheretei de santinelă, aşa cum ţi-am spus, şi eu am vrut să te consult să vedem cum naiba a ajuns acolo.

— Hervey, a murmurat Archie fascinat de giuvaer.

Random a ridicat din umerii puternici.

— Nu-l prinzi pe Shylock-ul ăsta yankeu dând înapoi ceva deja înhăţat nici dacă e vorba să facă un cadou de nuntă.

— Un cadou de nuntă! a repetat Hope mai nedumerit ca oricând. Dacă nu te deranjează, te-aş ruga să-mi dai amănunte, bătrâne, ca să nu-mi mai vâjâie capul.

— Ba cred c-o să-ţi vâjâie şi mai tare, a spus sec Random.

I-a arătat hârtia maro în care fusese învelit giuvaerul şi biletul din interiorul ei, apoi i-a explicat tot ce ştia el. Archie a ascultat tăcut, fără să-l întrerupă, dar expresia nedumerită de pe faţa lui s-a accentuat. Văzând că prietenul lui nu spune nimic, Random l-a întrebat:

— Ei, ce crezi?

— Dumnezeu ştie! O să înnebunesc dacă se mai întâmplă lucruri din astea. Sunt un tip simplu şi n-am nevoie de mistere care depăşesc toate

romanele poliţiste pe care le-am citit. Treburile astea pică foarte bine în ficţiune, dar în viaţa reală… hmm! Ce-ai de gând să faci?

— Să-i înapoiez smaraldul lui don Pedro.

— Desigur, deşi ţi-a fost dat drept cadou de nuntă... Şi apoi?

— Apoi..., Random s-a uitat ţintă la foc, nu ştiu. Te-am rugat să vii ca să mă ajuţi.

— Bucuros…, dar cum?

Random a meditat câteva clipe.

— Cine crezi că mi-a trimis smaraldul? a întrebat uitându-se drept la artist.

Hope învârtea gânditor giuvaerul între degetele lui delicate. A sugerat pe neaşteptate:

— De ce nu doamna Jasher?

— Nu, a clătinat sir Frank din cap, m-am gândit c-ar putea fi ea, dar nu se poate. Dacă e vinovată, aşa cum ar trebui să fie, dacă ea a trimis smaraldul, nu s-ar despărţi de prada ei când e aşa de strâmtorată. Încep să cred, Hope, că ce a spus ea despre scrisoare e adevărat.

— Mai precis, ce vrei să spui?

— Că scrisoarea a fost doar o cacialma şi ea chiar nu ştie nimic despre crimă. Apropo, Braddock a aflat ceva?

— Absolut nimic. A spus doar că ei doi s-au certat. Cred că Braddock a atacat-o, iar doamna Jasher i-a ripostat. Amândoi sunt prea certăreţi ca să ajungă la vreo înţelegere. Apropo, ca să te imit pe tine, mai bine ai ascunde giuvaerul acesta, altfel sunt în stare să te strangulez chiar eu ca să pun mâna pe el. Simpla vedere a acestei nestemate superbe mă ispiteşte, nu mai pot rezista.

Random a râs şi a încuiat giuvaerul în sertar. Hope a sugerat că nu e în siguranţă doar cu încuietoarea aceea şubredă, dar baronetul a clătinat din cap declarând:

— E mai în siguranţă aici, decât în cutia cu bijuterii a unei femei. Nimeni nu caută în sertarul meu şi cu siguranţă nimeni nu s-ar aştepta să găsească un giuvaer demn de coroana unui rege, cum e acesta, în

apartamentul meu. Ei, el s-a întors pe scaun strecurând cheile în buzunarul pantalonilor, toată chestiunea mă nedumereşte.

— De ce să nu facem cum am sugerat eu şi să mergem la doamna Jasher? Oricum te duci acolo în seara asta, nu-i aşa?!

— Da. Vreau să hotărăsc ce să fac cu femeia. Voiam să merg singur, dar dacă tot eşti aici mai bine-ai merge cu mine.

— Cu mare plăcere. Ce intenţionezi să faci?

— S-o ajut, a spus Random scurt.

— Nu merită, a replicat Hope aprinzând altă ţigară.

— Merită cineva ceva? a întrebat cinic Random. Ce crede domnişoara Kendal despre toată afacerea asta? Cred că Braddock i-a spus. Are limba prea lungă şi nu poate ţine un secret.

— I-a spus la cină când eram şi eu de faţă. Lucy e perfect de acord cu tine. Spune că o cunoaşte pe doamna Jasher de luni de zile şi are calităţi, dar eu trebuie să-ţi spun că Lucy a fost puţin şocată.

— Mai vrea ca doamna Jasher să se mărite cu tatăl ei după toate astea?

— Tatăl ei vitreg, l-a corectat repede Archie. Nu, asta-i exclus. Dar ar dori ca doamna Jasher să fie ajutată să iasă din impas şi să înceapă o viaţă nouă. Doar cu multă diplomaţie am împiedicat-o pe Lucy să se ducă s-o vadă pe sărmana femeie în seara asta.

— De ce-ai împiedicat-o?

Archie s-a îmbujorat.

— Poate că sunt puţin cam puritan, a răspuns el, dar după ce s-a întâmplat, nu vreau ca Lucy să vină în contact cu doamna Jasher. Mă acuzi?

— Nu. Oricum, nu cred deloc că doamna Jasher e o femeie imorală.

— Poate că nu, dar n-ar trebui să vorbim despre caracterul ei, când ştim atât de puţine despre trecut, iar ea ţi-a spus fără îndoială povestea care i-a convenit. Cred că e mai bine s-o facem să ne spună tot ce ştie în seara asta şi apoi s-o trimitem departe de aici cu nişte bani care s-o ajute să înceapă o viaţa nouă.

— Sigur că o voi ajuta, a spus Random cu ochii ţintă la foc, dar nu pot spune exact cum. Părerea mea e că această biată femeie a suferit mai mult decât a făcut pe alţii să sufere.

— Eşti un soldat cu conştiinţă! Random.

Baronetul a râs.

— Şi de ce n-ar trebui un soldat să aibă conştiinţă? Îţi iei informaţiile despre ofiţeri de la romanciera aceea care ne prezintă pe toţi ca pe nişte idioţi şi pierde-vară?

— Nu tocmai. Oricum, nu mulţi bărbaţi s-ar purta aşa, cum o faci tu, cu această femeie fără noroc.

— Orice bărbat adevărat, fie soldat, fie civil, ar ajuta o fiinţă atât de nefericită. Şi cred, Hope, c-o vei ajuta şi tu.

Artistul a sărit impulsiv în picioare.

— Desigur. Sunt al tău pe toată linia, cum ar spune Hervey. Dar înainte să decidem ce să facem ca s-o punem iar pe picioare pe doamna Jasher, hai să vedem ce are de spus.

— Nu ne poate spune nimic în plus, a replicat Random.

— Nu cred asta, a spus Hope luându-şi paltonul. Tu poţi să crezi că scrisoarea n-a fost decât o cacialma, dar eu sunt sincer convins că doamna Jasher ştie ceva. În plus, cred că Bolton i-a dat hainele alea şi ea era femeia care i-a vorbit; s-a dus acolo să afle cum merge micul lor aranjament.

— Dacă aş crede asta, a spus Random cu răceală, n-aş ajuta-o pe doamna Jasher.

— Ba da, ai face-o. Cu cât păcătosul greşeşte mai tare, cu atât are mai multă nevoie de ajutor, dragul meu. Dar pune-ţi haina şi hai s-o zbughim. Nu cred că avem nevoie de pistoale.

Sir Frank a râs în timp ce-şi punea mantaua militară ajutat de artist. A remarcat:

— Nu cred că doamna Jasher va fi periculoasă. O să aflăm de la ea ce e de aflat şi apoi o să vedem cum să facem să-i îmbunătăţim starea financiară. Apoi, n-are decât să plece unde doreşte, iar noi putem, cum spun francezii, “să ne întoarcem la oile noastre”.

— Cred că donna Inez şi Lucy s-ar enerva dacă ar auzi că sunt numite oi! a râs Archie.

Apoi cei doi tineri au părăsit încăperea. Noaptea era mai întunecoasă decât oricând şi cădea o ploaie fină, monotonă. Când au ieşit de sub

arcadele slab luminate ale fortului trecând de poarta mică, au ieşit într-o beznă totală, ca în miez de noapte, cum trebuie să se fi lăsat cândva peste pământul Egiptului. Respectând obiceiurile străvechi ale locuitorilor din Gartley, măcar unul din ei ar fi trebuit să aibă o lanternă, fiindcă nu era o treabă uşoară să găseşti un drum mai uscat prin atâta noroi. Totuşi, pentru că Archie cunoştea locurile mai bine ca Random, deschidea drumul şi-au trecut încet prin poarta de fier ajungând pe drumul pietruit care ducea la fort. Imediat după el au cotit pe cărarea îngustă de zgură care ducea, printre mlaştini, la căsuţa doamnei Jasher, trudindu-se tot timpul din cauza ploii mărunte care nu se mai oprea. Ceaţa se ridica de pe fluviu şi se răspândea atât de groasă, încât abia vedeau luminile palide din căsuţă. Totuşi, instinctul lui Archie îi conducea în direcţia bună şi-n cele din urmă s-au lovit de poarta de lemn. S-au oprit acolo foarte surprinşi să audă brusc, sălbatic, un ţipăt de femeie. Hope a întrebat înspăimântat:

— Ce Dumnezeu e asta?

— Trebuie să aflăm, i-a şoptit Random.

S-au repezit înainte pe potecă prin valurile albe de ceaţă. Când au ajuns pe verandă, uşa s-a deschis şi o femeie a ieşit ţipând, dar alte ţipete continuau în interiorul căsuţei. Random a prins femeia şi a strigat:

— Ce s-a întâmplat?

Femeia era Jane.

— Oh, domnule, stăpâna mea a fost omorâtă…

Hope a trecut pe lângă ea fugind pe coridor, fără să aştepte să audă mai mult. Strigătele se transformaseră într-un geamăt slab, iar el s-a repezit în salonul roz în care era întuneric beznă. A aprins un chibrit şi l-a ridicat deasupra capului. A văzut-o pe doamna Jasher prăvălită pe podea şi o siluetă întunecată care ieşea prin fereastra mică. S-a auzit un mârâit şi silueta a dispărut în timp ce chibritul se stingea.

Capitolul XXIV. O MĂRTURISIRE

Jane era încă ţintuită pe podea de sir Frank şi continua să ţipe convinsă că omul care o ţine este un hoţ, deşi îl recunoscuse după voce. Random era aşa de exasperat de prostia ei, încât a scuturat-o:

— Ce-i cu tine, proasto? Nu vezi că sunt un prieten?

— D-d-d-a, d-d-d-omnule, şi-a recăpătat Jane răsuflarea, dar mă duc după poliţie. Stăpâna mea e asasinată.

— Domnul Hope are grijă de asta, iar ţipetele au încetat. Cine era cu stăpâna ta?

— Nu ştiu, domnule! a hohotit servitoarea. Nu ştiam c-a venit cineva şi pe urmă am auzit ţipete. M-am uitat în salon să văd ce se întâmplă, dar lampa fusese aruncată şi se stinsese, iar în întuneric se auzeau zgomote de luptă, aşa că am ţipat şi am ieşit şi apoi eu… oh… oh…

Jane părea să redevină isterică şi l-a apucat strâns pe Random fiindcă un om apăruse tiptil de după colţ. S-a auzit vocea lui Hope:

— Eşti acolo, Random? E aşa de întuneric şi de ceaţă, că mi-a scăpat!

— Cine?

— Omul care încerca s-o omoare pe doamna Jasher. O pusese la pământ când am intrat şi am aprins un chibrit. Pe urmă a ieşit pe fereastră şi n-am reuşit să-l prind sau măcar să-l recunosc. S-a pierdut în ceaţă.

— N-are rost să-l căutăm acum, a spus Random scrutând întunericul de smoală. Mai bine am avea grijă de doamna Jasher.

— Cu cine eşti acolo?

— Cu Jane…, dar pare să-şi fi pierdut capul.

— E mare minune că nu mi-am pierdut viaţa, domnule, cu hoţii şi criminalii care bântuie peste tot, a hohotit fata prăbuşindu-se pe verandă.

Random a ridicat-o repede în picioare.

— Du-te, adu o lumânare şi păstrează-ţi cumpătul dacă poţi, a comandat el cu voce de militar. Nu-i momentul să te văicăreşti.

Asprimea lui a avut mare efect asupra fetei, care a redevenit cea obişnuită. Hope a mai aprins un chibrit, iar cei trei au intrat în coridorul care ducea spre bucătărie unde Jane lăsase o lampă aprinsă. Luând-o din

cui, sir Frank a făcut drumul înapoi prin coridor spre salonaşul roz, iar Hope şi Jane cea speriată l-au urmat îndeaproape. Au văzut o scenă groaznică. Camera mică şi cochetă era pur şi simplu devastată, de parcă un taur uriaş s-ar fi agitat înăuntru. Lampa zăcea pe podea înconjurată de mai multe lumânări stinse. Era un noroc că toate sursele de lumină se stinseseră când fuseseră răsturnate, altfel căsuţa ar fi devenit demult o torţă. Scaunele, mesele şi paravanele erau de asemenea răsturnate, iar singura fereastră avea draperiile roz rupte şi sticla spartă, ceea ce indica foarte clar pe unde scăpase ucigaşul. Că omul care o atacase pe doamna Jasher era un ucigaş, se vedea clar din firul de sânge care se prelingea încet din pieptul ei. Aparent, fusese înjunghiată în plămâni, fiindcă rana era pe partea dreaptă. Zăcea acolo, biata femeie, printre podoabele ei stridente, ciopârţită, bătută şi învineţită, moartă în mijlocul casei ei în ruină. Jane a început imediat să ţipe iar.

— Opreşte-o, Hope! a strigat Random care îngenunchease lângă doamna Jasher să-i palpeze inima. Doamna Jasher nu e moartă. Taci din gură, femeie, şi du-te după un doctor.

Împiedicată să mai ţipe, Jane a început să se smiorcăie.

— Mai bine mă duc eu, a spus Hope repede, şi trec pe la fort să-i mobilizez pe toţi. Poate pot să prindă bărbatul.

— Poţi să-l descrii?

— Sigur că nu! a protestat Archie indignat. L-am văzut doar o clipă la lumina slabă a unui chibrit. Pe urmă a sărit prin fereastră şi eu după el. Am încercat să-l prind, dar l-am pierdut în ceaţă. N-am nici cea mai mică idee cum arată.

— Atunci cum să-l aresteze cineva? a izbucnit Random ridicând capul doamnei Jasher. Mobilizează pe cine vrei, dar aleargă la Robinson în sat. Trebuie să salvăm viaţa bietei femei, chiar dacă e s-o facem numai ca să aflăm cine a omorât-o.

— Dar nu e încă moartă… nu e încă moartă! se văieta Jane frângându-şi mâinile în timp ce Hope, care cu-noştea valoarea timpului, a alergat să aducă ajutoare.

— O să moară în curând, a replicat sir Frank, care într-un moment atât de critic nu avea tocmai starea de spirit necesară ca să tolereze o proastă. Du-te şi adu-mi imediat nişte coniac, pe urmă prosoape şi apă fierbinte. Trebuie să facem tot ce putem să oprim hemoragia din rana asta şi s-o înviorăm.

În următorul sfert de oră bărbatul şi femeia s-au străduit mult să-i salveze viaţa doamnei Jasher. Random a bandajat rana strâns, iar Jane a turnat coniac printre buzele palide ale stăpânei ei. Doamna Jasher s-a mai înviorat puţin câte puţin şi un suspin slab i-a scăpat de pe buze pe măsură ce pieptul ei rănit se ridica şi cobora în ritmul respiraţiei. Exact când sir Frank spera că va vorbi, a recăzut brusc în stare de comă. Din fericire, chiar atunci Archie se întorcea cu tânărul doctor Robinson şi cu Painter, poliţistul din sat, pe care-l întâlnise, printr-un noroc, în ceaţă.

După ce s-a uitat la femeia în stare de inconştienţă Robinson a fluierat:

— A scăpat ca prin urechile acului! a mormăit el ridicând trupul împreună cu Random.

— O să-şi revină? a-ntrebat nerăbdător Hope.

— Încă nu pot să vă spun, a răspuns doctorul.

Împreună cu sir Frank a cărat corpul greu al văduvei în dormitorul ei şi s-a interesat:

— Cum s-a întâmplat?

— Asta-i treaba mea! a intervenit Painter care intrase şi el şi acum îşi dădea importanţă. Dumneata ai grijă de trup, domnule, iar eu o să-i interoghez pe aceşti doi domni şi pe servitoare.

— Interoghează-te singur! Ce neruşinare! a mormăit Jane aruncând înfuriată cu boneta spre tânărul poliţist. Nu ştiu nimic, mi-am lăsat stăpâna în salon scriind scrisori şi n-am auzit pe nimeni intrând. Clopoţelul n-a sunat deloc. Prima dată când mi-am dat seama că se întâmplă ceva rău, a fost când am auzit ţipete. Când m-am uitat în salon lumânările şi lampa erau stinse şi cineva se lupta pe întuneric. Pe urmă am ţipat, ceea ce mi se pare foarte normal, şi am alergat drept în braţele acestor domni de îndată ce am putut deschide uşa din faţă.

După ce a făcu această relatare, Jane a fost chemată să-l ajute pe doctor în dormitor, iar poliţistul, însoţit de Archie şi Random, s-a dus în salonul roz să audă ce au de spus. Desigur că l-au putut lămuri chiar mai puţin ca Jane, iar Archie a declarat că-i era absolut imposibil să-l descrie pe omul care scăpase pe fereastră.

— Ah, a făcut pe deşteptul Painter, a ieşit pe acolo, dar cum a intrat?

— Fără îndoială pe uşă, i-a replicat nervos Random.

— Nu ştim asta, domnule. Jane spune că n-a auzit clopoţelul.

— Poate doamna Jasher i-a deschis în secret bărbatului, oricine ar fi fost el.

— De ce-ar fi făcut-o, domnule?

— Ah, acum mă întrebaţi mai multe decât vă pot spune. Doar doamna Jasher poate explica şi mi se pare că ea e pe moarte.

Între timp, printr-un fenomen necunoscut, vestea despre crimă se răspândise în sat şi deşi se făcuse târziu, fiindcă era trecut de ora zece, cam o duzină de săteni apăruseră. Mai veniseră şi nişte soldaţi conduşi de un sergent isteţ căruia sir Frank i-a explicat ce s-a întâmplat. Într-un fel destul de stângaci, pentru că ceaţa era deja groasă ca un fuior de lână, militarii şi civilii au scotocit mlaştinile din jurul căsuţei sperând ca asasinul să se ascundă într-un şanţ. Inutil să spunem că n-au găsit nimic şi pe nimeni, deoarece era mai rău decât să cauţi acul în carul cu fân. Omul venise din ceaţă şi după ce săvârşise fapta se întorsese în ceaţă, fără să lase cea mai mică şansă de a-l găsi. Încet-încet, aproape de miezul nopţii, soldaţii s-au întors la fort, iar sătenii pe la casele lor. Au mai rămas doctorul, poliţistul, Hope şi prietenul lui, baronetul. Erau hotărâţi să intre în miezul misterului şi sperau ca doamna Jasher să le poată spune adevărul când îşi recăpăta cunoştinţa.

— Are legătură cu trimiterea smaraldului, i-a spus Random pictorului, iar după cum ştim aceasta e legată de moartea lui Bolton.

— Crezi că bărbatul ăsta care a atacat-o pe doamna Jasher e acelaşi care l-a strangulat pe Sidney Bolton?

— Aşa cred. Poate că totuşi doamna Jasher e cea care a trimis smaraldul, iar acest om a omorât-o ca răzbunare.

— Dar de unde ştia el că ea are smaraldul?

— Dumnezeu ştie! Poate ea îi era complice.

Archie s-a încruntat.

— Cine naiba poate fi această persoană misterioasă?

— Pot doar să-ţi răspund exact ca tine, prietene. Dumnezeu ştie!

— Ei, sunt sigur că Dumnezeu nu-l va lăsa să scape de data asta. Gartley va deveni din nou celebru, a continuat Hope. Apropo, am văzut pe unul din servitorii de la “Pyramids” aici. Sper că prostul ăla nu va alerga acasă s-o sperie de moarte pe Lucy cu palavrele lui.

— Du-te la “Pyramids” s-o vezi, i-a sugerat sir Frank. Doamna Jasher e tot inconştientă şi va rămâne aşa ore întregi mi-a spus doctorul.

— E prea târziu ca să merg la “Pyramids”, Random.

— Dacă ştiu de noua tragedie de aici, pariez că nu sunt în pat.

Hope a încuviinţat, dar a adăugat:

— Oricum, voi rămâne aici până va putea doamna Jasher să vorbească.

A stat cu Random fumând în sufragerie, care era cea mai confortabilă cameră din casă. Painter, poliţistul, şi-a “făcut tabăra” în salon supraveghind scena crimei şi a pus paravanul chinezesc în faţa ferestrei sparte ca să nu lase frigul să intre. În dormitor, Jane şi doctorul Robinson aveau grijă de muribundă. Da, conform tânărului medic, ea chiar era pe moarte şi el nu credea că femeia va mai rezista mult. Ceaţa albă şi groasă înconjurase căsuţa singuratică, iar întunericul se făcea mai dens până când, cum spune expresia, “puteai să-l tai cu cuţitul”. N-a mai existat vreodată o veghe atât de stranie, epuizantă şi cumplită ca aceasta.

Pe la patru, Hope a aţipit în timp ce se odihnea în fotoliu, dar a fost deodată trezit de o exclamaţie a lui sir Frank, care era încă treaz şi fuma trabuc după trabuc. Într-o clipă artistul a sărit în picioare alarmat şi lucid.

— Ce e?

Random s-a dus repede la uşa sufrageriei:

— Mi s-a părut că-l aud pe Painter strigând, a răspuns el grăbindu-se spre salon urmat de Hope.

Camera era goală, dar paravanul din faţa ferestrei sparte fusese doborât şi Painter era ghemuit imediat lângă fereastră, afară.

— Ce dracu s-a întâmplat?a întrebat Random. Ai strigat, Painter? Mi s-a părut că aud ceva.

Poliţistul a intrat în cameră.

— Am strigat, domnule, a mărturisit el. Adormisem pe jumătate pe scaun când deodată m-am trezit şi mi s-a părut că văd o faţă privindu-mă pe la colţul paravanului. Am sărit ca ars şi v-am strigat, domnule, şi am răsturnat paravanul.

— Şi? Şi? a întrebat sir Frank nerăbdător văzând că omul ezită.

— N-am văzut pe nimeni, domnule. Oricum, aveam o bănuială şi o mai am, că un bărbat a intrat pe fereastră şi mă studia din spatele paravanului.

— Bărbatul care a atacat-o pe doamna Jasher?

— N-aş putea să spun, domnule. Dar a fost cineva. Oricum, a dispărut din nou, asta dacă a fost, într-adevăr, aici, şi nu e nici o şansă să-l găsim. Afară e o ceaţă foarte deasă.

Hope şi Random au ieşit în acelaşi timp pe fereastră, dar n-au putut vedea nici la cinci centimetri în faţa lor, aşa de groasă era ceaţa, aşa de compact era întunericul. Întorcându-se, au pus la loc paravanul şi spunându-i lui Painter să fie mai vigilent s-au întors tremurând lângă focul din sufragerie. După ce s-au aşezat, Archie a întrebat:

— Crezi că poliţistul a visat?

— Nu, a replicat repede Random, cred că omul care-a atacat-o pe doamna Jasher se învârte pe-aici şi s-a aventurat înapoi în cameră bazându-se pe faptul că poate scăpa în ceaţă dacă e descoperit.

— Dar omul n-ar fi aşa de nebun să se întoarcă într-un loc periculos…

— Decât dacă ar vrea ceva cu disperare, a adăugat Random accentuând cuvintele.

Hope a scăpat ţigara pe care şi-o aprindea.

— Cum adică?

— Sigur, s-ar putea să greşesc. Dar impresia mea e că în salon este ceva ce omul doreşte şi pentru care a încercat s-o omoare pe doamna Jasher. Noi l-am întrerupt şi a fost obligat să fugă. Ascuns în ceaţă, el pândeşte să vadă dacă poate pune mâna pe lucrul pentru care şi-a riscat gâtul.

— Ce poate fi? a murmurat Archie impresionat de cât de corectă părea această teorie.

— Probabil al doilea smarald, a remarcat sumbru sir Frank.

— Cum?! Doar nu crezi că…

— Nu cred nimic. Sunt prea obosit ca să mai gândesc vreun pic. Totuşi Painter va sta de veghe şi de dimineaţă putem să căutăm prin cameră. Omul a intrat în casă de două ori ca să ia ce vrea. Nu va mai risca încă o dată, acum când ştie că stăm de pază. O să încerc să aţipesc puţin. Tu rămâi treaz pentru că ai dormit deja.

Hope a fost de acord, dar exact când Random se pregătea să doarmă un somn chinuit, în cameră a venit în grabă Jane, trasă la faţă şi cu ochii roşii.

— Dacă vreţi, domnilor, doctorul vrea să veniţi şi s-o vedeţi pe stăpâna mea. E conştientă şi…

Cei doi n-au aşteptat să audă mai multe, au intrat rapid, dar în linişte în camera în care zăcea muribunda. Robinson stătea lângă pat ţinând mâna pacientei şi luându-i pulsul. Şi-a dus degetul la buze în timp ce tinerii intrau tiptil, şi în acelaşi timp, în camera slab luminată de o singură lumânare s-a auzit vocea doamnei Jasher, foarte stinsă din cauza epuizării. Nou veniţii s-au oprit la un semn al lui Robinson. În ciuda grijii cu care intraseră, doamna Jasher le auzise paşii, aşa că a-ntrebat cu voce slabă:

— Cine-i acolo?

— Domnul Hope şi sir Frank Random, a şoptit doctorul la urechea muribundei. Au venit la timp ca să vă salveze.

— La timp ca să mă vadă murind, a murmurat ea, dar nu pot muri dacă nu spun adevărul. Sunt bucuroasă că Random e aici, e un tânăr cu suflet mare şi s-a purtat cu mine mai bine decât avea motive. Eu… oh… puţin coniac… coniac...

Robinson i-a dat o lingură de băutură şi i-a comandat:

— Acum staţi liniştită şi nu încercaţi să vorbiţi. Trebuie să vă păstraţi forţele.

— Aş… să spun ce vreau să mărturisesc, a şoptit doamna Jasher încercând să se ridice. Sir Frank! Sir Frank!

Vocea îi era răguşită şi slabă.

— Da, doamnă Jasher! a spus tânărul apropiindu-se încet de pat.

Ea a întins o mână slăbită şi l-a apucat:

— Trebuie să-mi fi preot şi duhovnic, trebuie să auzi tot. Ai primit smaraldul?

— Cum?!

Random s-a tras înapoi.

— Da, eu ţi l-am trimis drept cadou de nuntă. Mi-a părut rău şi m-am temut şi eu… eu…, a tras aer în piept.

Doctorul a intervenit şi i-a mai dat coniac insistând cu seriozitate:

— Nu trebuie să mai vorbiţi, altfel îi dau afară din cameră pe sir Frank şi pe domnul Hope.

— Nu! Nu! Mai dă-mi coniac… mai mult… mai mult!..

Când doctorul i-a pus la buze un pahar, ea a băut atât de lacomă, încât a trebuit să i-l retragă ca să nu se înece. Dar băutura tare i-a dat forţe noi şi cu un efort supraomenesc s-a ridicat deodată în pat şi a vorbit cu voce mai clară:

— Vino încoace, Hope… vino încoace, Random! Am multe să vă spun. Da, după ce s-a lăsat întunericul am luat smaraldul şi l-am aruncat în ghereta santinelei... când omul nu se uita. Am scăpat de spionul tău, Random, şi am înşelat vigilenţa santinelei. Am mers ca o pisică şi tot aşa văd în întuneric. Sunt bucuroasă că ai smaraldul...

— De unde îl ai? a-ntrebat calm Random.

— E o poveste lungă. Nu ştiu dacă am puterea s-o spun... Am scris-o.

— Aţi scris-o? a spus Hope apropiindu-se repede.

— Da. Jane a crezut că scriu scrisori, dar eu scriam întreaga poveste a crimei... Ai fost bun cu mine, Random, băiatule drag, şi sub un impuls de moment ţi-am dat smaraldul. Mi-a părut rău când m-am întors, dar era prea târziu să mă căiesc fiindcă nu îndrăzneam să mă apropii iar de fort. Spionul tău, care mă supraveghea, putea să mă prindă de data asta... Şi pe urmă m-am gândit că aş putea să scriu povestea crimei ca să mă dezvinovăţesc.

— Deci nu eşti vinovată de moartea lui Bolton? a întrebat sir Frank încurcat de confesiunea ei cam incoerentă.

— Nu. Nu eu l-am strangulat... Dar ştiu cine a făcut-o. Am scris totul. Tocmai terminasem când am auzit bătăi la fereastră. I-am dat drumul înăuntru şi... el a încercat să ia hârtiile, fiindcă i-am spus ce făcusem.

— Cui i-ai spus? a intervenit Hope foarte agitat.

Doamna Jasher nu i-a dat atenţie.

— Confesiunea e pe biroul meu, toate foile sunt împrăştiate. N-am avut timp să le pun împreună pentru că a intrat el... Voia smaraldul şi confesiunea. I-am spus că-ţi dădusem smaraldul ţie, Random, şi că mărturisisem totul în scris. Atunci parcă a înnebunit... şi s-a repezit la mine cu un cuţit enorm. A răsturnat lumânările şi lampa. Toate s-au stins şi s-a făcut întuneric beznă, iar eu am ţipat după ajutor pe când diavolul ăla mă lovea iar… şi iar… ah!

— Pentru numele lui Dumnezeu, cine-i omul? a întrebat Random ridicându-se în culmea nerăbdării.

Dar doamna Jasher leşinase şi căzuse înapoi pe pat, iar Robinson îi dădea coniac. Pe urmă doctorul a spus:

— Voi doi mai bine aţi părăsi camera, altfel nu răspund de viaţa ei.

Random a ripostat hotărât:

— Trebuie să rămân şi să aflu adevărul, iar tu, Hope, du-te în salon şi găseşte mărturisirea aceea. A spus că e pe birou, foile sunt împrăştiate. Fără îndoială că a doua dată când a venit omul căuta exact această mărturisire. S-ar putea să mai facă o încercare când Painter adoarme. Grăbeşte-te!... Grăbeşte-te!

Archie n-a avut nevoie de alt îndemn fiindcă şi-a dat seama câte depindeau de obţinerea acestei mărturisiri. A fugit repede afară din cameră închizând uşa după el. Chiar dacă sunetul fusese slab, doamna Jasher l-a auzit, a deschis ochii şi a spus abia şoptit:

— Nu pleca, Random... Mai am multe de spus deşi confesiunea le va lămuri pe toate. Aproape îmi pare rău c-am scris-o, de fapt mi-a părut rău şi, probabil, aş fi ars-o dacă n-ar fi fost... accidentul ăsta.

— Accident! a repetat sir Frank dispreţuitor. Crimă vrei să spui.

Sinistrul cuvânt a electrizat-o pe muribundă readucând-o la viaţă, iar ea s-a ridicat iar în capul oaselor în pat.

— Crimă! Da, e o crimă! a strigat ea tare... L-a omorât pe Sidney Bolton pentru smaralde, iar pe mine ca să-mi închidă gura...

— Cine te-a înjunghiat? Vorbeşte! Vorbeşte! a ţipat nerăbdător Random.

— Cockatoo! El e vinovat de... moartea mea şi a lui Bolton, a spus ea.

Apoi s-a prăbuşit în pat moartă.

Capitolul XXV. ÎNCERCĂRILE DOMNULUI

La orele reci şi cenuşii ale dimineţii, Hope şi prietenul lui au părăsit căsuţa în care avusese loc tragedia. Moarta zăcea ţeapănă şi rece pe patul ei, acoperită cu un cearşaf pe care deja fuseseră presărate crizanteme multicolore luate din salonul roz de înlăcrimata Jane. Sărmana femeie care avusese o viaţă aşa de agitată şi nefericită avea cel puţin o persoană care o regreta sincer pentru că fusese totdeauna blândă cu servitoarea care era singurul ei “personal domestic”, iar Jane n-ar fi lăsat pe nimeni să spună vreun cuvânt rău despre moartă. De fapt, nici nu spunea nimeni nimic fiindcă Random şi Hope păstrau secret conţinutul confesiunii ei. Era destul timp ca reputaţia doamnei Jasher să fie pătată după ce conţinutul acelei mărturisiri devenea public.

După ce biata femeie a murit, Random i-a lăsat pe doctor şi pe servitoare să aibă grijă de cadavru şi el s-a dus în salon. Acolo se afla Hope cu hârtiile în mână. Din nefericire, Painter nu era în cameră în momentul respectiv, altfel el l-ar fi împiedicat pe pictor să ia hârtiile. Urmând indicaţiile doamnei Jasher, Hope găsise confesiunea, care era scrisă pe multe foi de hârtie, exact pe birou. Ea se întrerupea brusc spre sfârşit şi nu era semnată. Aparent acesta era momentul când doamna Jasher fusese întreruptă, după cum declarase, de bătăile în fereastră ale lui Cockatoo. Probabil ea îl lăsase imediat înăuntru, iar când refuzase să-i dea smaraldul şi când îi spusese despre mărturisirea scrisă, el răsturnase lampa şi lumânările cu scopul de a o ucide. Planul mârşav al lui Kanaka fusese încununat de succes.

Archie a băgat confesiunea în buzunar înainte ca poliţistul să se întoarcă şi apoi a părăsit căsuţa împreună cu Random şi cu doctorul, din moment ce nu mai era nimic de făcut. Era trecut de şapte, poate opt şi se crăpa de ziuă; o zi rece, dar ceaţa stăruia leneşă, grea, peste mlaştini de parcă ar fi fost un giulgiu.

Robinson s-a dus acasă să-şi ia brişca şi să plece la Jessum unde să prindă trenul şi bacul spre Pierside. Era nevoie ca inspectorul Date să fie informat fără întârziere de această nouă tragedie şi pentru că poliţistul

Painter se ocupa cu supravegherea căsuţei, nu rămăsese alt mesager disponibil în afară de doctorul Robinson. Random s-a oferit să trimită un soldat sau să-i permită lui Robinson să telefoneze de la fort, dar doctorul prefera să-l vadă pe Date personal ca să-i povestească, în detaliu, ce se întâmplase. Poate că tânărul doctor căuta să devină celebru ca să-şi sporească clientela, pentru că părea foarte dornic să se implice mult în tot ce era legat de moartea doamnei Jasher.

După ce a plecat Robinson, Random şi Hope s-au dus acasă la acesta din urmă ca să citească destăinuirea şi să afle mai exact în ce măsură fusese implicată doamna Jasher în tragedia mumiei verzi. Se declarase nevinovată chiar şi pe patul de moarte şi, după câte îşi puteau da seama cei doi, nu ea fusese cea care îl strangulase pe Sidney Bolton. Dar se putea, şi devenea din ce în ce mai probabil, ca ea să fie un complice la faptă. Însă asta puteau afla din confesiunea ei, aşa că s-au aşezat în salonul micuţ al lui Hope, unde focul tocmai fusese aprins de proprietăreasă şi au aranjat foile de hârtie frumos în faţa lor. Archie a sugerat:

— Poate vrei o cană de cafea sau nişte whisky cu sifon înainte să ne apucăm de citit.

— Aş vrea, a consimţit Random, care arăta palid şi obosit. Evenimentele din noaptea asta m-au cam dat gata. Aleg cafeaua, o cafea bună, neagră, tare, fierbinte.

Hope a dat din cap şi s-a dus să ceară. Când s-a întors, a închis atent uşa, s-a aşezat şi a vrut să citească. Dar înainte ca el să poată vorbi, Random a ridicat mâna:

— Hai să stăm de vorbă până primim cafeaua ca să nu fim întrerupţi din lectură.

— Bine, a spus Hope. Ia un trabuc!

— Nu, mulţumesc. Am fumat toată noaptea. O să stau aici lângă foc şi să aştept cafeaua... Şi tu arăţi cam boţit.

— Nici nu-i de mirare, a spus Archie obosit. Nu ne-a trecut prin minte când am plecat, aseară, de la fort ce noapte vom avea. Ca să vezi, de fapt chiar doamna Jasher ţi-a trimis smaraldul!

— Da. S-a căit, după cum a spus ea şi îndrăznesc să spun şi eu, şi s-a temut, după cum a spus tot ea, că a acţionat după primul impuls. Dacă n-ar fi fost înjunghiată de blestematul de Cockatoo, fără îndoială că ar fi distrus confesiunea. Cred că şi pe aceea a scris-o tot dintr-un impuls de moment.

— Cel puţin a mărturisit, a spus Hope lăsându-şi capul în palme şi uitându-se gânditor la foc. Cred că a ştiut tot timpul adevărul. Mă întreb dacă a devenit complice înainte sau după faptă.

Random s-a gândit puţin:

— Mă întreb e ce legătură are Braddock cu toate astea.

Hope a ridicat surprins capul.

— Păi, nici una. Doamna Jasher n-a spus nici o vorbă despre Braddock.

— Ştiu asta. Totuşi, Cockatoo e complet sub influenţa Profesorului şi probabil el l-a pus să-l stranguleze pe Bolton.

— Asta-i imposibil! a ţipat artistul foarte agitat. Gândeşte-te la ce vorbeşti, Random. Ce lucru oribil ar fi pentru Lucy dacă Profesorul ar fi vinovat, aşa cum sugerezi tu!

— Nu înţeleg de ce. Domnişoara Kendal nu e rudă cu Braddock decât prin alianţă. Mârşăviile lui n-au nici o legătură cu ea sau cu tine.

— Dar îţi spun că e imposibil, Random. Pe tot parcursul acestor întâmplări Braddock a creat impresia unui om perfect nevinovat.

— Aşa e, a spus caustic sir Frank, a creat impresia. În ciuda pretinsei lui dureri pentru pierderea smaraldelor, n-aş fi surprins să aflu de aici, a arătat spre confesiunea de pe masă, că le-a avut tot timpul. Cockatoo n-avea nici un motiv să fure smaraldele pentru el, mai ales că, probabil, nici nu le cunoaşte valoarea, pentru că e doar un sălbatic pe jumătate civilizat. El a acţionat din ordinele stăpânului şi deşi Cockatoo l-a strangulat pe Bolton, de fapt Profesorul este autorul, beneficiarul şi factorul motor aici.

— Îl consideri pe Braddock complice înainte de săvârşirea faptelor?

— Da, şi pe doamna Jasher un complice după săvârşirea lor. Cockatoo e veriga de legătură fiindcă e chiar criminalul care i-a unit pe cei doi în delict. Nu-i de mirare că Braddock voia s-o ia de nevastă pe femeia asta, deşi n-o iubea; ea ştia prea multe ca el să fie liniştit.

— Asta-i oribil, a murmurat disperat Hope, dar e o simplă teorie. Nu putem fi siguri până nu citim confesiunea.

— Curând vom fi siguri, fiindcă uite cafeaua.

Random a făcut ultima remarcă după ce se auzise un ciocănit timid la uşă, iar câteva clipe mai târziu proprietăreasa a intrat cu o tavă pe care erau ceşti, farfurioare şi o carafă cu cafea fierbinte. Femeia blândă, timidă, a intrat şi a pregătit totul într-o tăcere respectuoasă, iar peste câteva momente au rămas iar singuri. Au băut fiecare o ceaşcă cu cafea şi apoi Hope a început citirea confesiunii.

Povestea spusă de doamna Jasher începea cu o scurtă relatare a copilăriei ei. Se pare că tatăl ei era un nobil ruinat şi un cartofor, iar mama ei fusese actriţă. A trăit într-un stil de viaţă boemă până a ajuns la vârsta căsătoriei şi mama ei, o femeie rea şi fără inimă, a obligat-o să se mărite cu un om destul de bogat numit Jasher. Acest soţ în vârstă, pentru că Jasher nu mai era tânăr, şi-a tratat soţia foarte prost şi molipsindu-se de la tatăl ei de microbul jocului de cărţi şi-a pierdut toţi banii. Atunci doamna Jasher a plecat cu el în America şi a urcat pe scenă ca să aibă din ce trăi. A avut un copil care a murit, spre disperarea, dar şi spre uşurarea ei, pentru că era săracă şi nefericită. Doamna Jasher nu spunea prea multe despre anii aceia de necazuri şi încercări dure, de eşecuri şi tristeţe. Ea şi soţul ei au străbătut toată America, apoi Australia şi Noua Zeelandă, unde au dus un trai mizer mai mulţi ani. În cele din urmă, soţul a murit de atâta băutură, la o vârstă avansată, iar doamna Jasher s-a trezit că e o văduvă cam coaptă.

Biata femeie a încercat iar să urce pe scenă ca să-şi câştige existenţa, dar n-a reuşit. După aceea a ţinut prelegeri. Apoi a avut o pensiune şi-n cele din urmă, s-a făcut asistentă medicală. Se pare că încercase prin toate mijloacele să se menţină pe linia de plutire şi migrase, cum fac păsările, fără să găsească odihnă şi un petic de pământ solid pe care să pună piciorul. Totuşi din povestea ei, tinerii au putut vedea că totdeauna îşi dorise o existenţă liniştită, decentă, respectabilă, şi doar forţa împrejurărilor o aruncase în vâltoarea vieţii. Ajuns în acest punct al povestirii Random a exclamat:

— După cum am mai spus, această femeie nefericită a suferit mai mult decât a făcut pe alţii să sufere.

— Totuşi, se pare că simţul ei moral s-a cam atrofiat, a spus Archie cu îndoială.

— Şi nu-i de mirare când era înconjurată de asemenea oameni, dar mi se pare că s-a descurcat, în aceste împrejurări, mult mai bine decât ar fi făcut-o alte femei. Continuă!

În Melbourne a făcut o speculaţie norocoasă cu acţiuni la nişte mine, iar asta i-a adus o mie de lire. Cu această sumă a venit în Anglia şi a hotărât să încerce să fie o femeie respectabilă. Şansa a adus-o în apropiere de Gartley şi s-a gândit că, dacă se stabileşte în această localitate, se poate mărita cu un ofiţer de la fort, deoarece în asemenea regiune aridă un tânăr poate fi mai uşor cucerit de o femeie de lume; prin urmare, a închiriat căsuţa dintre mlaştini la un preţ foarte mic. Aici spera să chivernisească puţinii bani rămaşi, câteva sute de lire, până la împlinirea râvnitei căsătorii. După aceea l-a întâlnit pe Profesorul Braddock şi s-a hotărât să se mărite cu el pentru că părea un bărbat mai uşor de dominat. A reuşit s-o atragă pe Lucy de partea ei şi totul mergea de minune până când mumia verde a adus ghinionul la “Pyramids”.

Bolton a fost cel care a pomenit primul de mumia verde. Sidney era un tânăr deştept, chiar dacă era de origine foarte umilă, şi pentru că fusese ales de Profesorul Braddock să-i fie asistent, putea visa ca într-o zi să-i ia locul. Braddock îl educa, dar îi plătea un salariu foarte mic. Sidney s-a îndrăgostit de doamna Jasher şi cumva, ea nu preciza cum, i-a câştigat încrederea. Poate că femeia atât de singuratică se bucura să aibă un prieten înţelegător. Oricum, ea i-a povestit lui Sidney tot trecutul ei şi i-a spus că vrea să se mărite cu Braddock. Sidney a insistat să se mărite cu el şi i-a promis să facă destui bani ca să fie o partidă bună pentru ea, pentru că doamnei Jasher nu-i păsa deloc de originea lui umilă.

Atunci i-a povestit Sidney ce descoperise Braddock când fusese în Peru cu mulţi ani în urmă şi încercase să obţină mumia pentru lucrările lui ştiinţifice. Când Hervey, pe vremea aceea numit Vasa, i-a promis atunci să-i facă rost de mumia ultimului Inca, Braddock a fost extrem de mulţumit.

Hervey a furat mumia şi odată cu ea o copie a manuscrisului scris în latină. A trimis documentul, ca probă că obţinuse mumia, lui Braddock, pe atunci aflat la Cuzco, urmând să-i dea Profesorului şi mumia când se întorcea la Lima. Din nefericire Braddock a fost luat un an în captivitate, iar când a scăpat, Vasa deja dispăruse cu mumie cu tot. Fiindcă Profesorul descifrase manuscrisul în latină, ştia despre smaralde şi apoi ani de zile a căutat mumia, care putea fi uşor recunoscută după neobişnuita sa culoare verde, cu scopul de a lua giuvaerele şi a-şi finanţa expediţia în Egipt. Se pare că tot timpul Profesorul fusese mânat doar de pasiunea pentru ştiinţă, pentru că nu-i păsa deloc de bani în sine. Bolton i-a spus doamnei Jasher că Braddock i-a explicat ce mult îşi dorea mumia, dar nu i-a spus nimic despre giuvaere. Mult timp Sidney a avut impresia că şeful lui voia mumia doar ca să vadă diferenţa dintre modurile de îmbălsămare egiptean şi peruvian.

Apoi, într-o zi, Sidney a dat întâmplător peste manuscrisul în latină şi a aflat că motivul real pentru care Braddock voia mumia era să scoată smaraldele din încleştarea cadavrului. Sidney a păstrat secretul, iar Braddock n-a ghicit niciodată că asistentul lui cunoaşte adevărul. Pe urmă, pe neaşteptate, Braddock a dat peste anunţul despre descoperirea unei mumii verzi care era de vânzare în Malta. După culoare a fost sigur că era cea a lui Inca Caxas aşa că s-a făcut luntre şi punte să facă rost de bani. În sfârşit, a reuşit să-i obţină de la Archie Hope cu condiţia să fie de acord cu căsătoria acestuia cu fiica lui vitregă. Crezând că Sidney nu ştie nimic despre giuvaere, Braddock l-a trimis să aducă acasă mumia.

Sidney i-a spus doamnei Jasher că va încerca să fure smaraldele în Malta sau la bordul cargoului. Dacă nu reuşea, avea de gând să întârzie predarea mumiei sub un pretext oarecare şi să jefuiască mumia la Pierside. Ca să fie sigur că va scăpa, a împrumutat nişte haine de la mama lui pe motiv că Hope le voia pentru un model. Sidney avea aceste haine cu el şi după ce fura giuvaerele voia să scape deghizat într-o bătrână. Pentru că era zvelt, fără barbă sau mustăţi şi destul de bun actor, putea s-o facă cu uşurinţă.

Apoi a plănuit ca doamna Jasher să-l întâlnească la Paris unde urmau să vândă smaraldele şi apoi să plece în America, să se căsătorească şi să

trăiască fericiţi toată viaţa, ca într-o poveste. Din nefericire pentru acest plan, doamna Jasher s-a gândit că Profesorul ar fi un soţ mai distins, aşa că l-a trădat pe Sidney.

— Ce lucru josnic! a intervenit dezgustat Random. Doar nu voia să-l ajute pe Braddock! Am despre doamna Jasher o părere mai proastă ca oricând. Ar fi trebuit să-şi amintească un lucru, că până şi hoţii au onoare!

— Ei, acum e moartă, biata de ea! a oftat Hope. Dumnezeu ştie că dacă a păcătuit a şi plătit din plin pentru asta.

Apoi, pentru că sir Frank a rămas tăcut, Hope şi-a reluat lectura.

Braddock a fost furios când a auzit ce şmecherie pusese la cale asistentul lui şi s-a hotărât să-i dejoace planul. A fost de acord să se căsătorească cu doamna Jasher fiindcă dacă n-ar fi făcut-o, ea l-ar fi putut preveni pe Sidney, iar el ar fi scăpat şi cu mumia, şi cu smaraldele, asociindu-se cu Hervey. Profesorul nu putea risca asta, mai ales că-l recunoscuse în Hervey pe Gustav Vasa aşa că ştia cât de inteligent şi fără scrupule este. Era greu de spus dacă Braddock chiar avusese vreodată de gând să se căsătorească cu văduva, dar e sigur că se prefăcuse de acord cu logodna, la care Lucy contribuise foarte mult. Apoi urmau detalii despre crimă, aşa cum le aflase doamna Jasher.

Într-o seară, de fapt chiar în seara comiterii crimei, femeia se plimba seara târziu în grădina ei. La lumina lunii i-a văzut pe Braddock şi Cockatoo mergând pe poteca de zgură către debarcaderul de lângă fort. Întrebându-se ce caută acolo, i-a aşteptat şi i-a văzut, pentru că luna strălucea, venind înapoi mult timp după miezul nopţii. A doua zi a auzit de crimă şi a ghicit că Profesorul şi sclavul lui, aşa cum îl considera pe Cockatoo, vâsliseră până la Pierside într-o barcă, acolo îl strangulaseră pe Sidney şi furaseră mumia. L-a vizitat pe Braddock şi l-a acuzat. Profesorul a deschis lada şi s-a prefăcut uimit să descopere corpul bărbatului pe care Cockatoo îl strangulase, deşi cunoştea foarte bine faptele. La început Braddock negase că a fost la Pierside, dar doamna Jasher insistase că va spune totul poliţiei, aşa că el fusese obligat să i se destăinuiască femeii.

— Să auzim! a spus Random pregătindu-se să asculte detalii despre crimă fiindcă se întrebase adesea cum fusese înfăptuită.

Archie a citit mai departe. Braddock, după cum vedem doamna Jasher nu s-a obosit să găsească o formulare mai politicoasă, a explicat că atunci când a primit scrisoarea prin care Sidney îi comunica intenţia de a rămâne peste noapte cu mumia la Pierside, a ghicit că asistentul trădător are de gând să jefuiască mumia. Se pare că din greşeală Sidney uitase acasă hainele în care voia să se deghizeze şi să scape. Ştiind asta, Profesorul l-a pus pe Cockatoo să se îmbrace cu ele şi să vâslească pe fluviu până la "Sailor's Rest". Kanaka putea cu uşurinţă să fie luat drept o femeie pentru că, asemenea lui Sidney, era zvelt şi fără păr pe faţă. Purta şalul pe cap pentru a-şi ascunde cât mai mult posibil părul rebel şi faţa tatuată. Pe întuneric, fiindcă era trecut de nouă, Cockatoo a vorbit cu Sidney prin fereastră după ce-l văzuse acolo mai devreme, când îl căutase. Sălbaticul spunea că Sidney fusese speriat aflând că planul lui era descoperit de Profesor. I-a oferit lui Kanaka o parte din pradă, iar Cockatoo a acceptat spunând că se va întoarce mai târziu şi vrea ca Sidney să-i dea drumul în cameră unde să deschidă împreună lada şi să fure giuvaerele de pe mumie. Sidney chiar a crezut că Cockatoo e trup şi suflet alături de el, mai ales când vicleanul Kanaka a jurat că e sătul de tirania stăpânului. Exact când Cockatoo vorbea aşa, a fost văzut de Eliza Flight care, foarte normal de altfel, l-a luat drept o femeie. Cockatoo s-a întors cu barca la debarcaderul de la Gartley şi i-a povestit stăpânului totul. După aceea, mult mai târziu, Profesorul a mers la debarcader şi a fost dus la Pierside de către Kanaka.

— Atunci i-a văzut doamna Jasher! a spus Random foarte interesat

— Da, a răspuns Archie. Şi apoi, dacă-ţi aminteşti, ea i-a aşteptat să se întoarcă.

Era aproape miezul nopţii când barca a ajuns lângă taluzul de piatră care urca în pantă spre aleea ce trece pe lângă "Sailor's Rest". Nu mai era nimeni în preajmă la ora aceea, nici măcar un poliţist, iar fereastra lui Sidney Bolton nu era luminată. Braddock a fost foarte neliniştit crezând că Bolton deja fugise. A aşteptat în barcă şi l-a trimis pe Cockatoo să ciocănească la fereastră. S-a aprins lumina şi fereastra s-a deschis în linişte. Kanaka s-a strecurat înăuntru şi a rămas acolo cam zece minute după ce fereastra s-a închis. Când a ieşit, lumina era stinsă. I-a şoptit stăpânului că

Sidney deschisese lada şi coşciugul mumiei şi sfâşiase bandajele ca să ia smaraldele. Când Sidney a refuzat să-i dea lui Kanaka smaraldele, aşa cum i-a cerut acesta, Cockatoo, care avea deja pregătit şnurul luat pe tăcute de la jaluzea, s-a repezit la nefericit şi l-a strangulat. Cockatoo i-a spus toate astea stăpânului îngrozit, apoi i-a cerut să vină să-l ajute să ascundă cadavrul în ladă. Braddock a refuzat şi atunci Cockatoo i-a spus că va arunca în fluviu giuvaerele pe care le jefuise de la Sidney. Poziţia stăpân-servitor era inversată, iar Braddock a fost obligat să se supună.

Profesorul s-a strecurat în tăcere pe ţărm şi în cameră. Cei doi bărbaţi au reaprins lumânarea şi au tras jaluzeaua. Au pus cadavrul lui Sidney în ladă şi apoi înapoi capacul, aproape fără să facă zgomot. Când au terminat şi erau gata să care la barcă mumia în coşciugul ei, după ce puseseră înapoi şi acel capac, au auzit paşi în depărtare, probabil cei ai poliţistului care îşi făcea rondul. Au stins imediat lumânarea şi, cel puţin aşa i-a spus Braddock doamnei Jasher, au stat aşa tremurând în întuneric, sau cel puţin el a tremurat. Dar poliţistul, dacă ai lui fuseseră paşii, a trecut spre o altă stradă şi cei doi au fost în siguranţă. Fără să reaprindă lumânarea, au strecurat fără zgomot mumia pe fereastră, în timp ce Cockatoo o susţinea de afară, iar Braddock o împingea dinăuntru. Sarcofagul cu conţinutul lui nu erau grele şi celor doi bărbaţi nu le-a fost greu să-l ducă la barcă. După ce coşciugul a fost bine aşezat, Cockatoo, despre care stăpânul spunea că era viclean ca diavolul însuşi, s-a întors în dormitor şi a descuiat uşa. Apoi a trecut o sfoară la îmbinarea de sus şi de jos a ferestrei şi a reuşit să tragă zăvorul. După aceea s-a întors la barcă şi a vâslit înapoi până la Gartley. Pe drum, Cockatoo i-a spus stăpânului că Sidney lăsase instrucţiuni ca lada cea mare să fie dusă a doua zi dimineaţa la “Pyramids” şi n-au de ce să se teamă. Au ascuns mumia într-o nişă de sub debarcader şi au acoperit-o cu iarbă.

Auzind asta Random a întrebat:

— De ce n-au dus-o în casă?

Hope a ridicat ochii de pe manuscris şi a răspuns:

— Ar fi fost periculos având în vedere că era evident că mumia fusese furată de criminal. Era mai uşor s-o ascundă printre ierburile de lângă

debarcader pentru că nimeni nu vine acolo vreodată. Ei, a întors el câteva pagini, practic asta e tot. Restul e despre ce s-a întâmplat după aceea.

— Vreau să aud! a spus Random luând altă porţie de cafea.

Hope şi-a trecut ochii rapid peste cât mai rămăsese din hârtii şi i-a dat repede prietenului următoarele detalii:

— Ştii ce s-a întâmplat, Profesorul s-a prefăcut surprins când a găsit cadavrul pe care chiar el îl închisese în ladă şi…

— Da! Da! Dar de ce era mumia plasată în grădina doamnei Jasher?

— A fost ideea lui Braddock. Şi-a închipuit că mumia putea fi descoperită acolo sub debarcader şi se pot pune întrebări incomode. De asemenea, dorea s-o poată implica pe doamna Jasher ca s-o împiedice să spună la poliţie ce-i mărturisise el. El şi Cockatoo s-au dus până la fluviu, într-o noapte, şi au cărat în linişte mumia până la copac. Apoi s-a prefăcut uimit când a descoperit-o. Trebuie să spun că atunci şi-a jucat rolul foarte bine, a spus Hope gânditor, chiar când a acuzat-o pe doamna Jasher. Asta a fost o lovitură îndrăzneaţă, o mişcare genială.

— Una foarte periculoasă.

— Deloc. I-a jurat doamnei Jasher că dacă spune ceva el va mărturisi poliţiei că ea a luat de la “Pyramids” hainele împrumutate de Sidney şi se dusese să vorbească la fereastră cu el ca să fugă împreună cu smaraldele. Pentru că descoperirea mumiei în grădina doamnei Jasher ar fi făcut minciuna credibilă, ea a fost obligată să-şi ţină gura. Şi de fapt, spune ea, nici nu-i păsa, pentru că era logodită cu Profesorul şi avea unul din smaralde.

— Ah! Cel pe care mi l-a dăruit mie. Cum a pus mâna pe el?

Hope s-a uitat iar pe manuscris:

— A insistat ca Braddock să i-l dea ca un semn de încredere. El a trebuit s-o facă, altfel risca să piardă complicitatea ei. Iată de ce a pus mumia în grădină, ca s-o implice şi pe ea şi s-o împiedice să vorbească.

— Dar celălalt smarald?

— Braddock l-a dus la Amsterdam când a plecat la Londra atunci… dacă-ţi aminteşti, când a venit don Pedro. Braddock a vândut smaraldul

pentru trei mii de lire, iar acum piatra e pe drum spre un rajah indian. Mă tem că don Pedro nu va găsi niciodată piatra aceea.

— Unde sunt banii?

— I-a depus la bancă pe un nume fals în Amsterdam şi voia să-i scoată la lumină când se căsătorea cu doamna Jasher spunând că i-au fost lăsaţi ei de acel frate negustor la Pekin inventat. Pricepi?

— Da. Ce ticălos diabolic! Şi cred că aseară el l-a trimis pe Cockatoo să ia celălalt smarald.

— Nu scrie despre asta în manuscris, a spus Archie punând jos ultima foaie de hârtie şi luându-şi cafeaua. Mărturisirea se termină brusc, cred că în momentul când Cockatoo a bătut în fereastră. Dar pe patul de moarte doamna Jasher a spus că sălbaticul Kanaka i-a cerut al doilea smarald. Dacă nu ţi l-ar fi trimis ţie într-o criză de slăbiciune, cred că i l-ar fi dat lui. Nu înţeleg, a adăugat Archie gânditor, de ce doamna Jasher a mărturisit când totul era atât de sigur.

— Păi, văzând că-l are la mână pe Braddock, i-a replicat Random frecându-şi bărbia cu ochii ţintă la foc, a făcut greşeala de a încerca să mă şantajeze, deşi n-aş putea spune de ce a încercat asta. Poate voia cele cinci sute de lire doar pentru ea fiindcă ştia că banii rezultaţi din jaful Profesorului se vor irosi pe expediţia lui blestemată. Oricum s-a trădat prin acest şantaj şi cred că i s-a făcut frică. Dacă poliţia îi percheziţiona casa sau dacă eu ceream să fie arestată pentru şantaj, s-ar fi găsit smaraldul, iar ea ar fi fost incriminată. Prin urmare s-a descotorosit de el cu isteţime trecându-l asupra mea ca dar de nuntă. Apoi i s-a făcut iar frică şi a scris această confesiune pentru a se dezvinovăţi prin ea.

— Dar n-o face! a insistat Hope. Se demască foarte clar drept complice după săvârşirea faptei.

— O femeie nu înţelege detaliile astea legale. Ea a scris confesiunea ca să se dezvinovăţească dacă e arestată pentru şantaj şi, probabil, în caz că Braddock refuză s-o ajute, aşa cum a şi făcut, dacă-ţi aminteşti.

— A fost dur cu ea, a spus încet Archie.

— Când e şi el aşa de ticălos! a adăugat Random înverşunat. Dar din nefericire Cockatoo a intrat în scenă şi când a aflat că nu mai avea

smaraldul şi scrisese adevărul, a înjunghiat-o. Dacă noi n-am fi picat exact la ţanc, ar fi luat confesiunea şi n-am fi ştiut niciodată adevărul. Nimeni, a încheiat Random ridicându-se şi întinzându-se, n-ar fi făcut legătura între Braddock sau Cockatoo şi moartea doamnei Jasher.

— Sau cu moartea lui Sidney Bolton, a spus Hope sculându-se şi el şi punându-şi pălăria. Ce actor e omul ăsta!

— Unde te duci? a întrebat sir Frank căscând.

— La “Pyramids”. Vreau să văd ce face Lucy.

— O să-i spui de mărturisire?

— Mai târziu. O să i-o dau inspectorului Date când vine. Profesorul trebuie să doarmă cum şi-a aşternut. Când o să mă însor cu Lucy o s-o duc departe de locul ăsta blestemat.

— Atunci însoară-te imediat, l-a sfătuit Random. până să meargă Profesorul la închisoare, iar Cockatoo să fie spânzurat. Între timp cred că mai bine ţi-ai pune paltonul dacă nu vrei să te plimbi prin sat în haine de seară şifonate, ca un student petrecăreţ.

Deşi era epuizat, Archie a râs îmbrăcându-şi paltonul în acelaşi timp în care Random şi-l punea pe-al lui. Cei doi tineri au mers prin sat spre “Pyramids” pentru că şi Random voia să-l vadă pe Braddock înainte să se întoarcă la fort. Au găsit deschisă uşa imensei case şi pe servitori în hol.

— Ce se-ntâmplă aici? a întrebat Hope intrând. De ce sunteţi aici şi nu la treburile voastre? Unde e stăpânul?

— A fugit! a spus bucătăreasa cu voce ascuţită. Dumnezeu ştie de ce, domnule.

— Archie! Archie!

Lucy venea dinspre muzeu, alergând, palidă la faţă.

— Tata a fugit cu Cockatoo şi mumia verde. Ce înseamnă asta? Şi exact acum când biata doamnă Jasher a fost asasinată!

— Ssst, linişteşte-te, draga mea! Vino înăuntru şi o să-ţi explic, a spus cu blândeţe Hope.

Capitolul XXVI. ÎNTÂLNIREA

Biata Lucy Kendal a fost groaznic de şocată şi mâhnită după ce i s-a făcut o relatare completă a fărădelegilor tatălui ei vitreg. Archie a încercat să-i dea vestea cât mai delicat posibil, dar nici un cuvânt nu putea îndulci sordida poveste. La început, Lucy n-a putut crede că e posibil ca un om, pe care-l cunoştea de atâta timp şi cu care se înrudea prin alianţă, să se comporte atât de josnic. Ca să o convingă, Hope a fost obligat să-i citească ceea ce scrisese doamna Jasher. După ce-a aflat faptele, prima dorinţă a bietei fete a fost să treacă totul sub tăcere şi l-a implorat pe iubitul ei cu lacrimi în ochi să ascundă documentul incriminant, dar Hope a spus ferm:

— Asta-i imposibil şi dacă o să te gândeşti mai bine, draga mea, n-o să repeţi această rugăminte. E absolut necesar să fie predată poliţiei, iar adevărul să se cunoască foarte bine. Dacă nu se lămuresc lucrurile o dată pentru totdeauna, altcineva poate fi acuzat de crimă.

— Dar ce ruşine! a plâns Lucy ascunzându-şi faţa pe umărul iubitului.

El şi-a trecut braţul în jurul taliei fetei.

— Draga mea, ruşinea există chiar dacă e publică sau particulară. La urma urmei Profesorul nu ţi-e rudă.

— Nu. Dar toată lumea ştie că sunt fiica lui vitregă.

— Toată lumea! a repetat Archie oarecum ironic. Draga mea, toată lumea înseamnă în cazul acesta puţinii oameni care trăiesc în satul ăsta uitat de Dumnezeu. Numele tău nu va apărea în ziare. Şi dacă întâmplător va apărea, n-are importanţă fiindcă în curând îl vei schimba cu al meu. Cred că cel mai bun lucru pe care-l putem face e să vii cu mine la Londra săptămâna viitoare şi să ne căsătorim. Pe urmă putem merge în sudul Franţei tot restul iernii, până îţi revii. Când ne vom întoarce şi vom lua o casă în Londra, să zicem peste un an, toată povestea va fi de mult uitată.

— Dar cum poţi să te însori cu mine când ştii ca vin dintr-o asemenea familie? a plâns Lucy un pic mai consolată.

— Draga mea, trebuie să-ţi reamintesc că nu eşti rudă cu Profesorul Braddock, n-ai nici un strop din sângele lui de ticălos în vene. Şi chiar dacă ai avea, tot m-aş însura cu tine. Pe tine te iubesc, cu tine mă însor şi nu mai

e nimic de spus. Hai, draga mea, spune că-mi vei deveni soţie săptămâna viitoare.

— Dar Profesorul?

Archie a zâmbit trist. Îi venea greu să-l ierte pe Braddock pentru dezonoarea pe care o adusese fetei. După o pauză a spus:

— Nu cred că Profesorul ne va mai tulbura vreodată. S-a pierdut în necunoscut cu acel infernal Kanaka.

— Dar de ce-a fugit, Archie?

— Pentru că ştia că jocul s-a sfârşit. Doamna Jasher a scris această confesiune şi i-a mărturisit asta lui Cockatoo când el a venit să ia smaraldul. Ca să-şi salveze stăpânul, Kanaka a înjunghiat-o pe biata femeie, iar dacă n-ar fi fost întrerupt de Random şi de mine ar fi luat mărturisirea. Sunt convins că devreme dimineaţa, a venit prin ceaţă ca s-o fure. Dar când şi-a dat seama că totul e în zadar, s-a întors aici şi i-a spus Profesorului că doamna Jasher scrisese povestea crimei. Lui Braddock nu-i mai rămăsese decât să fugă. Deşi, a adăugat Hope gândindu-se puţin, nu-mi imaginez de ce fugarii ar târî mumia aia blestemată cu ei.

— Dar de ce să fugă Profesorul? a întrebat iar Lucy, după câte scrie doamna Jasher nu el l-a strangulat pe bietul Sidney.

— Nu. Şi recunosc că el nu avea nici o intenţie să-şi omoare asistentul. Sângele de sălbatic al lui Cockatoo l-a îndemnat la fapta asta şi probabil totul se explică prin devotamentul lui Kanaka faţă de Profesor. La fel şi în cazul morţii doamnei Jasher. Omorându-l pe Bolton, Kanaka spera să obţină smaraldele pentru Braddock, înjunghiind-o pe doamna Jasher spera să salveze viaţa Profesorului.

— Oh, Archie, o să-l spânzure pe tata?

Hope a tresărit.

— Numeşte-l tată vitreg, a spus el repede. Nu, draga mea, nu cred că va fi spânzurat, dar în calitate de complice după săvârşirea faptei, sigur va fi condamnat la mulţi ani de închisoare. Dar Cockatoo va fi, cu siguranţă, spânzurat şi asta va fi foarte bine. E doar un sălbatic şi prin urmare e un pericol pentru o comunitate civilizată. Mă întreb unde s-au dus. I-a auzit cineva plecând?

— Nu, a spus Lucy fără să ezite. Bucătăreasa a venit în dimineaţa asta în camera mea şi mi-a spus că tata, vreau să spun tatăl meu vitreg, a fugit cu Cockatoo şi mumia verde. Nu ştiu ce i-a venit să spună asta din moment ce Profesorul pleca des pe neaşteptate.

— Probabil a auzit zvonuri prin sat şi a pus lucrurile cap la cap. N-aş putea să explic. Probabil a ştiut instinctiv, dar cred că Braddock şi complicele lui au fugit în zori, la adăpostul ceţii. Sigur şi-au dat seama că această mărturisire îi va aduce aici pe poliţişti.

— Sper să scape! a murmurat Lucy.

— Hmm, eu nu sunt sigur, a spus Hope şovăielnic. Sigur, de dragul tău, aş vrea să evit un scandal şi totuşi e corect ca cei doi să fie pedepsiţi. Aminteşte-ţi, Lucy dragă, cum ne-a înşelat Braddock pe toţi. Ştia tot, dar nici unul din noi nu-l suspecta.

În timp ce Archie o consola aşa pe biata fată, satul Gartley era în fierbere. Toată lumea vorbea despre această nouă crimă şi toată lumea se întreba cine o înjunghiase pe biata femeie. Confesiunea doamnei Jasher nu ajunsese încă în mâinile poliţiei, aşa că nimeni nu ştia că tocmai Cockatoo era criminalul care se pierduse în ceaţă. Inspectorul Date a venit repede le faţa locului cu subalternii lui făcându-şi sediul în căsuţă. Mai târziu în aceeaşi zi, după ce Hope făcuse o baie rece şi se înviorase, a adus confesiunea. I-a dat-o ofiţerului, explicându-i cele întâmplare din noaptea precedentă. Date a fost mai mult decât uluit, a fost stupefiat. A citit confesiunea şi a luat notiţe, apoi a trimis după sir Frank Random şi l-a interogat în acelaşi mod sever în care vorbise şi cu artistul. Şi Jane a fost interogată. Văduva Anne a fost chemată ca martor să povestească despre hainele împrumutate şi astfel Date a câştigat material pentru o nouă judecată. La cea precedentă nu putuse prezenta juriului decât puţine dovezi, iar verdictul fusese considerat nesatisfăcător de public. Cu această ocazie, văzând că martorii pot rezolva atât misterul primei crime, cât şi pe al doilea, inspectorul Date pur şi simplu jubila. Se şi vedea promovat, cu salariul mărit şi numele lăudat în ziare, ca al unui ofiţer deştept şi plin de zel. Până să ajungă la judecată, inspectorul se convinsese singur că întregul mister fusese rezolvat de el. Înainte de asta s-a mai întâmplat un eveniment care a

uimit pe toată lumea şi care a făcut ca faza finală a crimelor legate de mumia verde să fie cea mai senzaţională. Şi doar Dumnezeu ştie că, de la început la sfârşit, totul n-a fost decât o melodramă sângeroasă.

Don Pedro de Gayangos a fost extrem de uimit de întorsătura neaşteptată a cazului. L-a tulburat peste măsură că atâta vreme el încercase să rezolve un mister adânc, iar soluţia fusese tot timpul în mâinile Profesorului. A admis că nu-i plăcuse niciodată Braddock, dar a mai explicat că nu se aşteptase să audă că micuţul şi arţăgosul om de ştiinţă e aşa un netrebnic. După cum mărturisea don Pedro, pentru el tot răul era spre bine din moment ce rezolvarea acestui tragic mister era regăsirea unui smarald. Sir Frank i-a dat giuvaerul în după-amiaza zilei care a urmat morţii doamnei Jasher, când tot satul era în fierbere. Random a fost cel care a dat toate detaliile donnei Inez şi tatălui ei; i-a condus din dezvăluire în dezvăluire, iar la sfârşit a încununat această poveste extraordinară scoţând la lumină splendidul giuvaer.

— E-al meu! E-al meu! a strigat don Pedro cu ochi strălucitori. Lăudată fie Fecioara Maria, lăudaţi fie toţi sfinţii!

Şi-a plecat capul şi a făcut pios semnul crucii peste piept. Donna Inez a bătut din palme, iar ochii îi sclipeau tare, pentru că iubea mult giuvaerele, ca orice femeie.

— Oh, ce minunat e, Frank! Cred că valorează o groază de bani.

— Profesorul Braddock l-a vândut pe celălalt unui rajah indian în Amsterdam, printr-un agent, şi mi se pare că a luat trei mii de lire.

— Eu voi obţine mai mult, a spus repede don Pedro. Profesorul l-a vândut în grabă şi n-a avut timp să negocieze, dar eu o să obţin pe acesta cinci mii de lire, mai devreme sau mai târziu, a ridicat piatra în lumină, unde a strălucit ca un soare de smarald. Ce mai, e demn de coroana unui rege!

— Mă tem că nu veţi obţine niciodată celălalt giuvaer, a spus Random cu regret. Dacă o credem pe doamna Jasher, acum piatra e în drum spre India.

— Nu contează. Mă voi mulţumi cu acesta, señor. Am gusturi simple şi această piatră va ajuta mult la refacerea averii familiei mele. Când mă voi

întoarce cu giuvaerul şi cu mumia verde, toţi indienii care ştiu că sunt un descendent din vechii incaşi vor fi încântaţi şi mă vor trata cu mai mult respect.

— Dar aţi uitat, a spus Random încruntându-se, că mumia verde a fost furată de Profesorul Braddock.

— Nu puteau să ajungă departe cu ea, a spus donna Inez ridicând din umeri.

— Nu ştiu ce să spun despre asta, draga mea, i-a răspuns sir Frank. Aparent, după cum au manipulat-o în noaptea crimei, e mai uşor de cărat decât ne-am imagina. Iar azi-noapte, sau mai exact de dimineaţă, au fugit la adăpostul unei ceţi dese.

— Acum e destul de senin, a spus de Gayangos uitându-se pe fereastră afară, unde un soare palid de iarnă strălucea pe cerul gri ca oţelul. În cele din urmă vor fi prinşi.

— Vreţi să fie prinşi? a întrebat brusc Random.

— Nu Profesorul. De dragul domnişoarei Lucy sper că va scăpa, dar aş vrea ca sălbaticul care a omorât aceste două fiinţe fără noroc, să fie dus la spânzurătoare.

— Şi eu, a spus Random. Ei, don Pedro, mi se pare că misiunea dumneavoastră în Gartley s-a încheiat. Tot ce aveţi de făcut e să aşteptaţi procesul şi să asistaţi la înmormântarea doamnei Jasher, biata femeie! Apoi puteţi merge la Londra şi rămâne acolo până după Crăciun.

— Dar de ce să rămân la Londra? a întrebat peruvianul surprins.

Random a aruncat o privire spre donna Inez, care a roşit.

— Aţi uitat că v-aţi dat consimţământul la căsătoria mea cu…

— Ah, da! don Pedro a zâmbit grav. Mă întorc cu un giuvaer la Lima, dar îl las în urmă pe celălalt.

— Lasă, a spus fata sărutându-şi tatăl, după ce Frank şi cu mine ne căsătorim, vom veni la Callao cu iahtul lui.

— Iahtul nostru, a spus Random zâmbind.

— Iahtul nostru, a repetat donna Inez. Şi atunci o să vezi, tată, că am devenit o adevărată lady englezoaică.

— Dar să nu uiţi de tot că eşti peruviană! a spus don Pedro glumeţ.

— Şi o descendentă a lui Inca Caxas, a adăugat donna Inez.

Apoi şi-a fluturat evantaiul, de care nu se despărţea, şi a râs spre iubitul ei:

— Nu uita, señor, că te căsătoreşti cu o prinţesă.

— Mă căsătoresc cu cea mai fermecătoare fată din lume, a replicat el luând-o în braţe, gest care l-a cam scandalizat pe de Gayangos, care avea despre comportarea cuplurilor logodite ideile rigide ale etichetei spaniole.

Don Pedro a spus calm:

— E ceva ce trebuie să faceţi pentru mine, señor, înainte să încheiem pentru totdeauna acest caz absolut nefericit de crimă şi furt.

— Care anume? s-a interesat sir Frank dansând cu Inez în braţe.

— În seara asta la ora opt, căpitanul Hervey, adică marinarul Gustav Vasa, dacă preferaţi acest nume, coboară pe fluviu cu noul lui vapor, “Firefly”. Am primit un bilet de la el, don Pedro a arătat hârtia, în care-mi scrie că va trece pe la debarcaderul de la Gartley la ora aceea şi va aprinde o lumină albastră. Dacă eu trag un foc de pistol, el va trimite o barcă să aducă o relatare completă a furtului mumiei lui Inca Caxas, relatare scrisă de el. Atunci eu voi înmâna mesagerului cincizeci de monede de aur pe care-i am aici, don Pedro a arătat spre o pungă de pânză de pe masă, iar el va pleca. Aş vrea să vii cu mine, señor, şi să vină şi prietenul dumitale, domnul Hope.

— Vă aşteptaţi ca acest căpitan Hervey să vă trădeze? a întrebat Random.

— N-aş fi surprins dacă ar încerca să mă înşele cumva şi aş vrea ca dumneata şi prietenul dumitale să-mi fiţi aproape. Dacă omul ar fi singur m-aş duce şi eu singur, dar el va avea cu el întreg echipajul. E mai bine să fiu în siguranţă.

— Sunt de acord cu dumneata, a spus Random repede. Hope şi cu mine vom veni şi ne vom lua revolverele. Nu e bine să avem încredere în acest pirat. Ha! Ha! Mă întreb dacă ştie de fuga Profesorului.

— Nu cred. Având în vedere ce părere avea Profesorul despre Hervey, el ar fi ultima persoană în care ar avea încredere. Mă întreb ce s-o fi întâmplat cu el!

Mulţi oameni, în afară de don Pedro, se întrebau pe unde-or fi Braddock şi servitorul lui, toata lumea se interesa de ei şi-i căuta. Erau explorate mlaştinile din jurul căsuţei, se percheziţiona casa cea mare şi multe căsuţe din sat, se făceau cercetări la toate gările locale. Dar totul degeaba. Braddock, Cockatoo şi împovărătoarea mumie, în sarcofagul ei, se evaporaseră complet, de parcă i-ar fi înghiţit pământul. Ideea inspectorului Date era că cei doi duseseră mumia la digul Gartley după ce soldaţii cercetaseră zona şi de acolo lansaseră o barcă pe care Cockatoo, judecând după vizita lui la Pierside, o ţinea ascunsă într-o firidă. Date mai spunea că, probabil, cei doi vâsliseră în jos pe fluviu şi reuşiseră să urce la bordul vreunui cargou care pleca în străinătate. Puteau cu uşurinţă înjgheba o poveste şi pentru că Braddock avea sigur bani, putea plăti o sumă mare ca să fie primiţi. Cargoul fiind străin, cu siguranţă căpitanul şi echipajul n-ar şti nimic despre crimă şi chiar dacă fugarii ar fi suspectaţi, ei ar fi duşi afară din Anglia dacă ar mitui destul de bine. Deci se poate vedea că inspectorul Date nu avea o părere prea bună despre căpitanii de vase.

Deşi se însera, nu se auzise încă nimic despre Braddock şi Cockatoo sau despre mumie şi când a venit noaptea, satul s-a umplut de reporteri locali şi jurnalişti veniţi din Londra, toţi punând întrebări. “Warrior Inn” a câştigat bani frumoşi pe băutură, mâncare şi cazare, iar ţăranii au fost tare mulţumiţi să răspundă la întrebări despre doamna Jasher, Profesor şi Kanaka, sălbaticul cu înfăţişare stranie. Câţiva reporteri au îndrăznit să intre în “Pyramids”, unde Lucy plângea de tristeţe şi ruşine, dar Archie, ajutat de doi poliţişti trimişi de inspectorul Date, a reuşit repede să-i pună pe fugă. Hope ar fi vrut să rămână cu Lucy toată seara, dar la şapte şi jumătate trebuia să se întâlnească cu don Pedro şi Random, în faţa fortului, ca să meargă la debarcaderul Gartley.

Capitolul XXVII. PE FLUVIU

Fiindcă goana după fugari continuase toată ziua, toată lumea, adică poliţiştii, sătenii şi soldaţii, erau obosiţi şi descurajaţi. De aceea, când cei trei bărbaţi s-au apropiat de fort nu era multă lume prin preajmă. Asta era, de fapt, bine, pentru că i-ar fi urmărit până la debarcader şi era evident mai bine să ţină strania întâlnire cu căpitanul Hervey pe cât de secretă posibil. Totuşi, don Pedro se destăinuise şi inspectorului Date fiindcă era imposibil de trecut pe lângă căsuţa doamnei Jasher, unde-şi stabilise inspectorul cartierul general, fără să fie văzut. Date a acceptat uşor ca cei trei să se ducă, dar a cerut să meargă cu ei. Auzise totul despre rolul căpitanului Hervey în povestea mumiei şi s-a gândit că ar putea să-i pună marinarului câteva întrebări importante.

— Şi dacă socotesc de cuviinţă, îl pot reţine până se termină procesul, a spus Date.

Asta era doar o cacialma, pentru că inspectorul nu avea mandat ca să oprească “Firefly” sau să-l aresteze pe căpitan. Când au ajuns la poteca de zgură care trecea pe lângă căsuţă, celor trei bărbaţi li s-a alăturat Date, iar cuartetul a pornit imediat, mai departe, mergând prin ierburile aspre către vechiul debarcader rudimentar de lemn, lângă care voia Hervey să-şi oprească vasul. Nu era deloc ceaţă în noaptea aceea, ceea ce e ciudat dacă te gândeşti la influenţa mării, dar bătuse vântul toată ziua şi o împrăştiase. Luna plină încorona o puzderie de stele care străluceau ca nişte diamante. Aerul era rece, geros, iar pământul şi ierburile scurte trosneau sub paşii lor în timp ce se îndreptau repede spre taluz.

Când au ajuns în vârf, au putut vedea clar debarcaderul aproape sub ei şi în depărtare luminile strălucind în Pierside. Pe apă se conturau vagi siluete de vase ancorate, iar luna, cu valuri de lumină, croia poteci argintii. După o privire fugară bărbaţii au început să coboare panta spre debarcader. Cel puţin trei din ei aveau revolvere, pentru că Hervey era un om dificil de abordat, dar probabil Date, care era prea prost ca să se gândească la consecinţe, era neînarmat. Nici don Pedro n-a considerat necesar să-i spună ofiţerului că el şi cei doi tovarăşi erau pregătiţi să tragă, dacă e necesar.

Inspectorul Date, fiind un englez obişnuit, n-ar fi fost de acord cu asemenea fapte contrare legii în ţara lui liniştită şi cu respect pentru lege.

Când au ajuns la debarcader, don Pedro s-a uitat la ceas luminând cadranul cu vârful aprins al trabucului din care-a tras cu sete. Era foarte puţin după opt şi exact în clipa aceea o exclamaţie a lui Date l-a făcut să ridice capul. Inspectorul arăta în zare spre un vas mare care se apropiase de ţărm atâta cât să rămână în siguranţă. Probabil Hervey îi urmărea printr-un binoclu, pentru că deodată o lumină albastră s-a înălţat deasupra punţii. Don Pedro, conform înţelegerii, a tras un foc de pistol şi atunci Date şi-a dat seama că însoţitorii lui sunt înarmaţi. A întrebat nervos:

— De ce naiba ai făcut asta? Toţi poliţiştii mei vor veni încoace.

— Nu mă deranjează din moment ce-i poţi controla, a spus rece de Gayangos. Trebuia să dau semnalul.

— Şi noi avem revolvere, a spus repede Random. Hervey e un om periculos, inspectore.

— Vă aşteptaţi la o luptă? a spus Date în timp ce se uitau cum e coborâtă o barcă. Dacă-i aşa, trebuia să-mi spuneţi şi mi-aş fi luat şi eu un revolver. Dar nu cred să fie necesar. Doar văzându-mi uniforma acest om va şti că legea e de partea mea!

— Nu cred că asta va conta pentru Hervey, a spus sec Archie. Atât cât îl cunosc, cred că e un om fără respect pentru lege.

Date a râs puţin acid:

— Mi de pare, domnilor, că m-aţi antrenat într-o aventură cu piraţi, a spus el părând că savurează noutatea situaţiei.

Date fusese înfăşurat în coconul civilizaţiei multă vreme, dar instinctele primitive au ieşit la suprafaţă de îndată ce şi-a dat seama că s-ar putea să treacă printr-o încăierare dezordonată. A spus cu regret:

— Dar nu cred că va fi vreo burduşeală, uniforma mea o va împiedica.

Uniforma se pare că l-a enervat considerabil pe căpitanul Hervey, pentru că pe măsură ce barca se apropia de ţărm şi la lumina lunii a văzut clar o uniformă de poliţist, a dat un ordin. Omul s-a oprit din vâslit, iar barca a rămas să se legene la oarecare distanţă de debarcader. Hervey a strigat foarte nemulţumit:

— Ai cam mulţi tovarăşi cu tine, don Pedro! E chiar îngeraşu' ăla în haine militare cu nasturi de alamă, marele aristocrat!

— Nu, numai eu sunt aici! a strigat Random râzând de descrierea în care s-a recunoscut. Cu mine sunt Hope, prietenul meu, şi inspectorul Date. Cred c-ai auzit ce s-a întâmplat.

— Da, am aflat, a răspuns Hervey acru. Cred că toată lumea din Pierside a aflat veştile. Ei, cred că nu-i treaba mea. Aşa că azvârle auru' ăla-ncoa, don Pedro, şi eu o să-ţi trimit hârtiile.

— Nu, a spus don Pedro după ce Date îi suflase asta. Trebuie să vii la mal.

— Ba nu prea cred, a spus Hervey apăsat. Vrei să mă bagi la zdup.

— Pentru furtul acela de acum treizeci de ani! a râs de Gayangos. Prostii! Vino încoace! Eşti în perfectă siguranţă.

— N-o să te cred pe cuvânt, blestematule! a mârâit Hervey. Dar dacă cei doi tineri jură că nu-i nici o înşelătorie la mijloc, o să vin. Mă pot baza oricând pe cuvântul unui aristocrat englez.

— Vino. Eşti complet în siguranţă, a spus sir Frank, iar Hope a repetat aceleaşi cuvinte.

După ce primise aceste asigurări Hervey a dat un ordin şi barca a fost adusă la debarcader. Cei patru bărbaţi tocmai voiau să coboare, iar Hervey părea că nu doreşte să le facă nici o greutate. A sărit pe mal spunând:

— Staţi pe loc, domnilor. Vin eu sus.

Lui Date, care era mereu suspicios, i s-a părut straniu că marinarul e aşa de politicos, mai ales că înţelesese că de obicei Hervey nu era un om prea îndatoritor. A mai văzut că în timp ce căpitanul urca malul, barca, rămasă sub comanda secundului, după cum şi-a dat seama inspectorul judecând după uniforma cu nasturi de alamă, plutea la capătul debarcaderului legănându-se lângă unul din stâlpii acoperiţi de scoici. În fine, Hervey a ajuns la nivelul debarcaderului, dar a refuzat să înainteze pe el. I-a invitat pe don Pedro şi pe ceilalţi să meargă înainte până în zona unde se găsea el. De asemenea, părea foarte dornic să tragă de timp şi chiar după ce a înmânat peruvianului sulul de hârtie care conţinea declaraţia lui şi a primit în schimb banii, a continuat să se contrazică pe un ton arţăgos.

Pretinzând că nu crede că de Gayangos a adus suma exactă, el a deschis punga şi a insistat să numere banii. În faţa acestei insulte, don Pedro şi-a ieşit din fire şi a înjurat în spaniolă, iar Hervey a răspuns imediat cu atâta fluenţă, încât toţi şi-au dat seama că era un expert în înjurăturile din Castilia. S-a făcut destulă zarvă, mai ales că Random şi Hope râdeau în acest timp. Ei credeau că Hervey e cam băut şi e mai certăreţ dar Date, isteţ pentru prima dată în viaţă, nu era de aceeaşi părere. I se părea că barca se dusese la capătul debarcaderului dintr-un motiv care avea legătură cu ceea ce-l făcuse pe căpitan să lungească întâlnirea antrenându-se într-o ceartă inutilă. Căpitanul se tot uita în jurul lui şi insista ca cei patru să rămână împreună la celălalt capăt al debarcaderului.

— Probabil vrei să-ţi baţi joc de mine, a spus el încruntat după ce verificase că suma e corectă, da' mi-am luat pistolul.

— Şi eu! a strigat indignat don Pedro pipăindu-şi buzunarul de la şold, şi dacă vei continua să mă insulţi voi…

— Oh, poţi să fi sigur că ştiu şi eu jocul ăsta, a strigat Hervey scoţându-şi revolverul înainte ca spaniolul să poată să pună mâna pe al lui. Mâinile sus sau trag!

Dar nu-şi făcuse bine socotelile. În timp ce-l ame-ninţa pe de Gayangos, uitase că Random şi Hope erau pe aproape. În clipa imediat următoare, în timp ce don Pedro ridica mâinile, banditul s-a trezit ameninţat de două revolvere aţintite asupra lui de doi bărbaţi foarte destoinici.

— La naiba! a strigat Hervey lăsând arma jos. Doar glumeam un pic, domnilor. Ei, du-te înapoi!

Ultimele cuvinte erau adresate inspectorului Date care fusese foarte atent la toate astea, iar acum se îndrepta în goană spre capătul dinspre apă al debarcaderului. Ajungând acolo s-a aplecat ca să se uite în jos şi a scos un urlet.

— Mi-am închipuit… mi-am închipuit! Uite-l pe negru cu mumia!

Hervey a înjurat, a trecut în goană pe lângă cei trei, fără să ţină seama de armele ridicate, a alergat până la capătul debarcaderului şi luându-l în braţe pe Date a sărit cu el în mare. Random s-a dus şi el la margine şi a văzut că au căzut exact lângă barcă. S-a ridicat un val de înjurături

amestecate în timp ce barca se îndepărta de stâlpul plin de cochilii, fiindcă secundul o împingea cu o cange. Hervey şi Date erau în apă, dar fiindcă barca era scăldată de lumina lunii, mai întâi Random şi apoi Hope şi de Gayangos, care se apropiaseră, au văzut un obiect lunguieţ şi verde printre marinari şi l-au distins foarte clar pe Cockatoo cu claia lui de păr blond. Date, care se lupta cu căpitanul în apa mică de lângă ţărm, a strigat:

— Trageţi! Trageţi! Nu-i lăsaţi să scape!

Hope s-a dus până pe margine şi a tras de trei ori în aer sigur că focurile de armă vor atrage atenţia celor patru sau cinci poliţişti care făceau de pază la căsuţa care nu era la mare distanţă. Random a trimis un glonţ în mijlocul încărcăturii bărcii şi imediat secundul a ripostat. Glonţul i-a şuierat lui Random pe la ureche şi înnebunit de furie a vrut să sară imediat peste netrebnici şi să se lupte cu ei corp la corp. De Gayangos l-a oprit cu o voce deformată de furie. Se auzeau deja zgomotele şi glasurile poliţiştilor care se apropiau. Disperat, Cockatoo s-a aruncat peste lada mumiei în timp ce marinarii încercau să vâslească spre vas. Exact atunci de Gayangos a scos un strigăt şi a sărit în gol în timp ce barca trecea pe lângă piciorul debarcaderului. A aterizat chiar peste Cockatoo şi deşi un nor care trecea peste lună l-a împiedicat să vadă, Random a auzit focurile revolverului lui. Între timp Date i-a dat drumul lui Hervey fiindcă poliţiştii deja coborau de pe debarcader pe mal. Înotând cu mişcări energice spre barcă el a ţipat:

— Aruncaţi mumia şi negrul peste bord şi plecaţi către vas!

Marinarilor le-a convenit acest ordin pentru că nu se aşteptaseră la o asemenea luptă. Vreo şase mâini vânjoase i-au apucat pe Cockatoo şi lada, astfel că în ciuda ţipetelor lui Kanaka el şi mumia au ajuns peste bord. În timp ce lada cădea peste bord, ţinându-se în echilibru pe marginea bărcii, de Gayangos a tras în Cockatoo. Glonţul nu l-a nimerit pe Kanaka, dar a găurit lada mumiei. Atunci dinăuntru s-a auzit un strigăt pătrunzător de furie şi durere. Hope, care privea totul, a ţipat:

— Doamne Dumnezeule! Cred că Braddock e în blestemăţia aia!

În secunda următoare de Gayangos a căzut din barcă, iar marinarii l-au ridicat pe Hervey la bord. Barca aproape s-a răsturnat, dar el a reuşit să se urce, iar ambarcaţiunea a pornit spre vasul de unde se semnalizase iar cu o

rachetă albastră. Random a tras un foc în direcţia bărcii şi apoi a alergat să-i ajute pe poliţişti să-l scoată pe de Gayangos care se zbătea în apă. Au reuşit să-l scoată pe mal aproape leşinat, iar după ce l-au depus acolo în siguranţă, au văzut că barca se apropia de vapor şi că Date, cu hainele rupte, ud şi murdar, aflat în apă până la brâu, se lupta ajutat de trei poliţişti să-l aducă la mal pe Cockatoo şi lada mumiei de care acesta se încleştase ca o lipitoare. Hope a alergat să dea o mână de ajutor şi peste câteva minute, Kanaka era la mal zbătându-se ca un drac, exact ce era. Radom şi de Gayangos au venit şi ei în ajutorul celorlalţi, care erau aproape epuizaţi, iar Cockatoo a fost imobilizat de doi tineri puternici care şi-au folosit toată forţa pentru asta; în timpul acesta, Date, care auzise strigătul lui Hope referitor la conţinutul lăzii, trăgea de capac. Nu era prea bine fixat şi s-a desprins repede. Atunci, la lumina lunii toţi cei de faţă au zărit cadavrul Profesorului Braddock care fusese împuşcat în inimă. În timp ce toţi se uitau la mort, Cockatoo a scăpat din încleştarea celor doi şi s-a aruncat peste trupul stăpânului urlând îngrozitor, jelind de parcă i s-ar fi frânt inima. Exact atunci de pe “Firefly” s-a auzit un şuierat puternic şi au văzut cargoul cel mare înaintând încet în aval şi mărindu-şi treptat viteza. Braddock fusese prins, dar Hervey scăpase.

La procesul care a urmat morţii lui Braddock şi a doamnei Jasher s-a dovedit că Cockatoo îşi prevenise stăpânul că jocul s-a terminat şi-i sugerase că poate scăpa ascunzându-se în lada mumiei. Corpul lui Inca Caxas a fost pus într-un sarcofag gol de mumie egipteană, unde a fost mai târziu găsit, iar Braddock, bineînţeles ajutat de fidelul Kanaka, a dus lada goală până la vechiul debarcader. Acolo, într-un ungher în care înainte ţinuseră barca, Profesorul s-a ascuns toată noaptea şi toată ziua următoare. Cockatoo, care se descotorosise de mult de barca lui pentru ca nu cumva să fie folosită drept probă împotriva lui şi a stăpânului, a alergat toată noaptea prin ceaţa compactă până la Pierside unde l-a întâlnit pe căpitanul Hervey şi i-a promis o mie de lire mită cu condiţia să-i salveze stăpânul. După ce Hervey s-a asigurat că banii erau în siguranţă pentru că erau depuşi sub un nume fals într-o bancă din Amsterdam, a acceptat târgul şi a aranjat să-l urce pe Profesor la bord în lada mumiei.

Prin urmare, Hervey îi reţinuse pe cei patru la debarcader ca să discute pentru că ştia că în acest timp Cockatoo şi marinarii lui îl urcă pe Profesor, aflat în ladă, în barca de dedesubt pe care cei patru nu o pot vedea. Cockatoo venise cu “Firefly” şi de aceea nu fusese descoperit. Toată ziua aceea lungă, nenorocitul de Braddock stătuse ghemuit ca o broască în ascunzătoarea lui tremurând la fiecare zgomot făcut de urmăritori, pentru că ştia că tot satul îl caută. Dar Cockatoo îl ascunsese bine în ladă şi făcuse găuri în capac să poată respira. Avea coniac şi mâncare şi mai ştia că se poate baza pe Kanaka. Dacă Date n-ar fi fost suspicios, trucul ar fi reuşit, dar ca să se salveze pe el însuşi Hervey a trebuit să-l sacrifice pe nefericitul Profesor, un lucru pe care l-a făcut fără cea mai mică ezitare. Apoi a venit glonţul nefast tras din revolverul lui de Gayangos, glonţul care pusese capăt vieţii ticălosului Profesor. Fusese mâna Sorţii.

La proces, împotriva lui Kanaka s-a dat verdictul “crimă cu premeditare”, iar peruvianul a primit verdictul “crimă în legitimă apărare”. Cockatoo a fost spânzurat pentru cele două crime, iar don Pedro a fost eliberat. A stat în Londra până când fiica lui s-a căsătorit cu bărbatul ales, apoi s-a întors la Lima.

Desigur, toată povestea a fost mai mult decât o furtună într-un pahar cu apă, toate ziarele erau pline cu relatări despre crime şi fuga plănuită. Lucy a scăpat de toată această publicitate fiindcă mai întâi, numele ei n-a fost publicat în ziare şi apoi, s-a căsătorit urgent cu Archie care la două săptămâni de la moartea tatălui ei vitreg a dus-o în sudul Franţei şi pe urmă în Italia. Cu banii lui şi cu cei pe care ea îi moştenise de la mama ei, din care Braddock avea doar o rentă viageră, tânărul cuplu avea aproape o mie de lire pe an.

Şase luni mai târziu sir Frank a sosit de braţ cu soţia în micuţul San Remo unde trăiau domnul şi doamna Hope. Lady Random era absolut fermecătoare şi, cu siguranţă, mai vorbăreaţă. Aceasta era prima dată când cele două cupluri de îndrăgostiţi se întâlneau după tragedie şi, între timp, fiecare fată se căsătorise cu omul iubit. Toţi erau foarte exuberanţi.

— Iahtul meu e la Monte Carlo, a spus Random, iar eu mă duc cu Inez în America de Sud. Vrea să-şi vadă tatăl.

— Aşa e, a confirmat lady Random, şi vrem să veniţi şi voi, Lucy, tu şi iubitul tău soţ.

Archie şi soţia lui s-au privit şi au clătinat din cap simultan.

— Am prefera să rămânem aici, în San Remo, a spus doamna Hope pălind un pic. Nu mă crede nerecunoscătoare, Inez, dar n-aş suporta să merg în Peru. În mintea mea numele acesta e prea mult legat de groaznica mumie verde.

— Oh, don Pedro a dus-o înapoi în Anzi, a explicat sir Frank, şi acum se odihneşte în cavoul în care a fost aşezată acum sute de ani de către indienii credincioşi lui Inca Caxas. Inez şi cu mine mergem într-un fel de oraş interzis, unde don Pedro domneşte ca Inca şi cred că ne vom simţi foarte bine. Am auzit că poţi să vânezi animale mari acolo.

— Cum rămâne cu cariera ta militară? a întrebat Hope cam surprins că prietenul lui plănuise o călătorie atât de lungă.

— Oh, soţul meu nu mai e în armată, s-a bosumflat Inez. Datoria îl ţinea departe de mine aproape tot timpul şi m-am plictisit să rămân mereu singură.

— Vezi, doamnă Hope, a râs cu poftă Random, că a trebuit să mă supun tiranului de lângă mine. Vom merge să vedem acest oraş de basm şi ne vom întoarce la mine acasă, în Oxfordshire. Acolo Inez va deveni o adevărată soţie englezoaică, iar eu mă voi transforma într-un moşier de ţară. Deci, după toate frământările, va veni şi pacea.

— Şi dacă nu vreţi să veniţi în ţara mea, a spus lady Random către fermecătoarea ei gazdă, nu puteţi refuza să ne vizitaţi, pe Frank şi pe mine, la Grange. Am trecut prin atâtea necazuri împreună, încât nu putem să nu ţinem legătura.

— Aşa e, a spus Lucy sărutând-o. Vom veni la Oxfordshire.

Totul a rămas stabilit, iar a doua zi domnul şi doamna Hope s-au dus la Monte Carlo să-i conducă pe sir Frank şi pe soţia lui. Au stat undeva, sus, urmărind cum micuţul şi cochetul iaht se îndreaptă spre America de Sud. Archie a observat puţină tristeţe pe faţa soţiei lui.

— Îţi pare rău că n-am plecat cu ei, iubito?

— Nu, a răspuns ea strecurându-şi braţul pe sub al lui. Vreau să fiu doar cu tine.

El i-a mângâiat mâna:

— Aşa e. Acum, după ce-am vândut toată mobila de la “Pyramids” şi am renunţat la contractul de închiriere, nimic nu ne va mai aminti de mumia verde.

— Totuşi nu pot să nu mă gândesc la nefericitul meu tată vitreg, la biata doamnă Jasher şi la Sidney Bolton. Oh, Archie, chiar dacă nu ne prea permitem, mă bucur că i-am dat doamnei Bolton o sumă mică pe an. La urma urmei, din cauza tatălui meu vitreg a fost ucis fiul ei.

— Nu sunt de acord cu tine, draga mea. De vină a fost sângele de sălbatic al lui Cockatoo, Profesorul Braddock nu dorea şi nu intenţiona să se ajungă la crimă. Dar hai, scumpo, nu te mai gândi la lucrurile astea înfiorătoare. Visează la vremea când eu voi fi preşedintele Academiei Regale, iar lui vei fi o lady.

— Sunt şi acum o lady pentru tine. Dar, a adăugat Lucy probabil gândindu-se la Academie şi la culori, voi urî verdele tot restul vieţii.

— Asta nu e bine dacă te gândeşti că e culoarea naturii. Draga mea, peste un an sau doi tragedia, sau mai degrabă cele trei tragedii, totul va părea un vis. Nu mai vreau să aud nici un cuvânt acum. Mumia verde a ieşit din vieţile noastre şi a luat cu ea ghinionul.

— Amin, aşa să fie! a spus Lucy Hope.

Apoi tânărul cuplu s-a îndreptat spre casă lăsând în urmă toată tristeţea, în timp ce fumul vasului dispărea încet la orizont.